

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ НЕЩАТА ОТ ЖИВОТА

Част 1 от „Виктория Лесър“

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Това, което стана, не бе чак толкова разтърсващо на фона на всичко, което вече се бе случило. Нито пък бе неочаквано. Но в края на шестте седмици, изпълнени с неприятности, се превърна в последната капка, от която чашата преля.

Нийл Хърси гледаше гневно през прозореца на кантората си. Той не виждаше Площада на Конституцията, който бе долу, нито нещо друго в центъра на Хартфорд. Обзелият го гняв щеше да се излее в гласа му, ако не бе надделяло чувството на разочарование.

— Добре, Боб, изплюй камъчето. Много отдавна сме приятели, за да увърташ. — Той бе стиснал юмруци в джобовете на широкия си панталон. — Явно причината не е, че са предпочели някой друг. И двамата знаем колко висока е квалификацията ми. А също и това, че през последните няколко години Райодън ми обръщаше подчертано внимание. Има нещо, поради което в последния момент всичко се надигна против мен. — Той много бавно се обърна — Имам известни подозрения. Очаквам да ги потвърдиш.

Робърт Болкан, изпълнителен директор на Обединените фабрики „Райодън“, погледна изправената като върлина фигура на мъжа срещу себе си. Отдавна се познаваха с Нийл Хърси. Приятелството им бе изградено върху взаимно възхищение и искрена привързаност и Боб уважаваше твърде много Нийл, за да го лъже.

— Вестта дойде директно от „Уитнауър-Дъгълс“ — каза примирено той. — Освобождаването ти от длъжността съветник на компанията е било жест на милосърдие. Трябвало е или да те уволнят, или да те дадат под съд.

Нийл тихо изруга и наведе глава.

— Продължавай.

— Обвиняват те в непочтени сделки, които са абсолютно незаконни. За да не те изложат, са запазили подробностите в тайна. Обединението взема вътрешни мерки, за да посрещне щетите.

— Не се съмнявам.

— Какво мога да кажа, Нийл? Обвинението е напълно безпочвено, но то бе достатъчно, за да накара директора на нашия борд да подскочи. Достатъчно бе да подшушнат само една дума на стария глупак, за да обяви кръстоносен поход. Някой в „Уитнауър-Дъгълс“ много добре е знаел какво прави, когато се е обадил. После се е включил Нед Фолънуърт и ето какво стана.

Фолънуърт беше президент на „Райодън“. Преди Боб имаше причина да съжалява за това, но не така силно, както сега.

— Направо бълвам огън и жупел, откакто Нед ми съобщи решението си. Той винаги е бил страхливец и сега само се вайка за „Райодън“. Казах му всичко, което мисля, но той нищо не приема. Ограничен е, Нийл. Имаме си работа с ограничени хора.

Чертите на Нийл постепенно се отпуснаха.

— Ограничени хора с ужасно голяма власт. — Това бе единствената му мрачна оценка на създалото се положение.

Той се отдалечи от прозореца и обикаляйки бавно стаята мина от паркета към персийския килим и спря пред лъскавото си махагоново бюро. Облегна се на ръба му, протегна дългите си крака и ги кръстоса. Бе скръстил ръце на гърдите си. При други обстоятелства тази поза би могла да се приеме за жест на доверие.

— Шест седмици, Боб — процеди през зъби той — Този ад продължава вече шест седмици. Аз съм оклеветен и това се отразява върху всичко, на което държа в този живот. Трябва да предприема нещо.

— Имаш ли нужда от пари? Ако става въпрос за средства, ще се радвам да...

— Не, не — махна с ръка Нийл на предложението. После изражението му се смекчи в благодарствена полуусмивка. — Парите не са проблем. Поне засега. — Той пое леко дъх и полуусмивката му изчезна. — Макар че при създалите се обстоятелства — обобщи Нийл, без да успее да овладее раздражението си, — адвокатската ми кариера в този град е почти невъзможна. Точно това целят от „Уитнауър-Дъгълс“.

— Според мен трябва да заведеш дело.

— Шегуваш ли се? — Той протегна ръце и се облегна на ръба на бюрото. — Виж, благодаря ти за доверието, но не познаваш тази компания толкова добре, колкото аз. Най-напред те ще прикрият

всичко. Второ, ще проточат нещата толкова много, че ще остана без пукната пара. После, независимо от резултата, така ще представят нещата пред обществеността, че по време на делото и малкото, което е останало от репутацията ми, ще отиде по дяволите. Боб, това са хищници.

— А защо си бил техен представител?

— Защото не съм знаел! — Той сви рамене. — И според мен това е най-лошото. Просто не знаех. Погледът му се зарея към пода, веждите му се склупиха, прикривайки объркването му.

— Ти си човек. Като всички нас.

— Не звучи много окуражително.

Боб стана.

— Искан ми се да можех да направя повече за теб.

— Направи това, за което си дошъл, и трябва да си тръгваш. — Нийл долови язвителност в гласа си и въпреки че му стана неприятно, не намери сили да изрази съжаление.

— В три имам среща — извини се Боб и Нийл бързо изостри вниманието си. Вече шест седмици ставаше свидетел на измени на свои така наречени приятели, които един по един се отдръпваха от него.

Опипвайки почвата, той протегна ръка.

— Не съм виждал Джули от няколко месеца. Да се срещнем тези дни да вечеряме заедно?

— Дадено — каза Боб, усмихвайки се малко прекалено широко при ръкуването.

На Боб му олекна, помисли си Нийл. Свърши „мръсната“ работа. И това „дадено“ за вечерята бе толкова необвързващо, колкото Нийл се опасяваше, че би могло да бъде.

След малко той остана сам, разкъсан от яд. Като се отпусна на стола, от който Боб току-що бе станал, натисна с пръст средата на челото си и го разтри. Главата му щеше да се пръсне. Нийл трябваше по някакъв начин да се съхрани. Но как да запази равновесието си, когато всичко около него се разпадаше? Къде беше справедливостта? Имаше ли изобщо справедливост в този живот?

Можеше да разбере защо служебните му отношения с „Уитнауър-Дъгълс“ се прекратиха след ужасната сцена преди шест седмици. И преди, и тогава имаше различие в мненията им. Доста

драстично различие. Той повече не би желал да бъде съветник в корпорация, която не го желаше. Но трябваше ли да понесе такова наказание?

Целият му живот се промени. Не беше честно!

Хубаво, загуби „Райодън“. Можеше да се примири с този факт, ако за няколко седмици не бе загубил още трима важни клиенти. Бе оклеветен пред корпорацията. Как можеше да противостои на това при толкова по-голям по-силен противник?

Нийл вдиша равномерно няколко пъти, отвори очи и огледа кантората си. Стигащи до тавана рафтове от махагон, изпълнени с правна литература, внушителна колекция от дипломи и грамоти в бронзови рамки, модерна телефонна система, която го свързваше със секретарката му и с околния свят, кантонерка, пълна с формуляри и лични документи, които вече нямаха значение. Все пак най-важното бе в главата му. Но ако нямаше възможност да практикува право, то също вече щеше да е без значение. Тези мисли безжалостно напиреха в съзнанието му.

Нийл Хърси никога през живота си не се бе чувствал толкова разгневен, огорчен и напълно безпомощен. Знаеше, че трябва да се направи нещо и той трябваше да бъде човекът, който да го направи. Но за нищо на света не знаеше какво да предприеме. Мислите му бяха изпълнени с ярост и огорчение. Съзнанието му бе замъглено.

Като промърмори една ругатня, той скочи от стола. Беше му необходима почивка, промяна на обстановката. В този момент бе наложително да замине някъде.

Като заобиколи бюрото, Нийл сграбчи тефтера си с телефоните от най-горното чекмедже вдясно и прелисти до буквата „л“. Ландри. Лазук. Лий... Лесър. Остави тефтера и посочи с пръст номера. Лесър. Виктория Лесър. След няколко секунди вече щеше да е набрал номера, който да го свърже с луксозното жилище на Парк Авеню, което бе на място, издигащо се високо над суматохата на Манхатън.

Отговори прислужница с много любезен глас.

— Домът на Лесър.

— Обажда се Нийл Хърси. Госпожа Лесър вкъщи ли си е?

— Момент, моля.

Нийл почака, нетърпеливо потропвайки с крак, и започна да масажира челото си там, където усещаше, че тупти. Той замижа.

Усмихна се, като си представи как Виктория се спуска към телефона, проправяйки си път през много елегантната мебелировка, а самата тя е облечена с джинси и с голяма за ръста си шемизета.

Виктория Лесър бе човек с характер. Благодарение на съпруга си, когото обожаваше до смъртта му преди шест години, тя бе извънредно богата и влиятелна. Беше и с независим дух, за което Нийл ѝ се възхищаваше. Въпреки че никога не нарушаваше добрия тон, Виктория правеше това, което иска, като се отнасяше пренебрежително към общоприетото разбиране за сериозна и порядъчна петдесет и две годишна вдовица. Пътуваше. Забавляваше се. Ходеше на курс по балет. Изявяваше се като художничка. Беше интересна, оригинална и щедра до дъното на душата си.

Нийл разчиташе именно на нейната щедрост.

— Нийл Хърси! Чудесни приятелю! — избухна добронамерена тирада от другата страна на жицата. — Знаеш ли откога не сме се чували? От месеци. Месеци!

— Знам, Виктория. Съжалявам. Как си?

— Не е важно как съм аз — каза по-нежно Виктория. — Важно е ти как си.

Нийл нямаше представа докъде бе стигнала мълвата, но трябваше да се сети, че Виктория трябва вече да е разбрала. Общият им приятел, който ги бе запознал, беше изпълнителен директор в „Уитнауър-Дъгълс“.

— Само това, че говориш с мен — каза предпазливо той, — вече ме кара да се чувствам по-добре.

— Разбира се, че ще говоря с теб. Знам какво е станало там. Нийл, познавам този борд на директорите. Мога да различавам „змиите“. Освен това имам представа от адвокатските ти способности — не съм забравила какво направи за племенницата ми. Наясно съм в какво затруднено положение си изпаднал.

— Тогава се сещаш, че имам нужда за малко да се откъсна от всичко. — Той бързо смени темата. Дори пред Виктория не искаше да се преструва. — Тук не мога да мисля. Много съм ядосан. Трябва ми тишина и спокойствие. И уединение.

— Нещо като отдалечен необитаем остров далеч от крайбрежието на Мейн?

Устните му леко се повдигнаха в краищата.

— Нещо такова.

— Получавах го.

— Там никого ли няма?

— През октомври? — Тя изсумтя. — Днес хората са глезени. Като мине Денят на труда, отиването на север се приема като изследване на Арктика. Островът е твой, Нийл, докогато искаш.

— Две седмици са ми достатъчни. Ако дотогава не стигна до някакво решение... — Нямаше какво повече да каже.

— Не ми се обади досега и тъй като те познавам, знам, че ще искаш сам да решиш проблема. Но ако мога да направя нещо за теб, нали ще ми позвъниш?

Нийл намери утеха в думите ѝ. Тя имаше кураж, който липсваше у останалите. Не само че не се влияеше от това, че го бяха опетнили, но тя винаги би се застъпила за потърпевшия.

— Това, че ще уредиш да отида на острова, е предостатъчно — каза с благодарност той.

— Кога имаш намерение да заминеш?

— Колкото може по-скоро. Предполагам, утре. Но трябва да ми обясниш как да стигна дотам.

Виктория му обясни.

— Щом стигнеш до Спрус Хед, попитай за Томас Най. Едър мъж. С гъста червена брада. Местен е. Ще му се обадя да го предупредя за теб. Той ще те закара до острова.

С малко, но сърдечни думи на благодарност и с обещание, че ще ѝ се обади, когато се върне, Нийл приключи разговора. През останалото време от следобеда той поработи със секретарката си, за да изчисти всичко за следващите две седмици. Това беше сравнително лесно поради ангажиментите, които наскоро бе загубил. Срещна се последователно с всеки от по-младите си съдружници, като им даде достатъчно указания, за да бъдат сравнително натоварени по време на отсъствието му.

За първи път откакто си спомняше, когато излезе от кантората, не бе взел куфарчето си. Не носеше нищо друго, освен шепа хавански пури.

Ако искаше да се отърве от всичко, реши войнствено той, трябваше да отиде докрай.

Диърдри Джойс погледна сърдито дебелия бял гипс на левия си крак, който беше от бедрото до пръстите. Това беше нейна тактика за отклоняване на вниманието. Ако гледаше към напрегнатите физиономии на хората около леглото си, сигурно щеше да избухне.

— Праща ти се от съдбата, Диърдри — казваше майка ѝ. — Това е знак. От месеци се опитвах да ти внуша нещо, но ти не ме слушаше и затова ти го казах свише. Твоето място е в бизнеса при сестра ти, а не да преподаваш аеробика.

— Аеробиката няма нищо общо, мамо — заяви Диърдри. — Спънах се на стълбището в собствената си къща. Паднах. Счупих си крака. Не виждам в това никакъв знак, освен че съм била невнимателна. Бях оставила едно списание не на мястото му и се подхлъзнах на него. Като нищо можеше да бъде всяко друго списание.

— Знакът — продължи смело Мария Джойс — е, че с физическите упражнения можеш да стигнеш само дотам. За бога, Диърдри, няколко седмици няма да можеш да работиш. Дори да искаш, няма да можеш да преподаваш безценните си упражнения. Какъв подходящ момент от този да помогнеш на Сандра?

Диърдри погледна към сестра си. На времето изпитваше към нея съчувствие, но това беше преди шестмесечния натиск, на който бе подложена.

— Съжалявам, Сандра, не мога.

— Защо, Дий? — Високата и тъмнокоса Сандра приличаше на майка си, а Диърдри беше по-светла и по-дребна. Още от малка бе различна. — Имаш същото образование като моето, същите възможности — настояваше Сандра.

— Нямам необходимия темперамент. Никога не съм го имала.

Мария се мръщеше.

— Темпераментът няма нищо общо. Ти отрано реши да поемеш по по-лека път. Пое го и ето докъде те доведе той.

— Мамо... — Диърдри затвори очи и главата ѝ потъна още по-дълбоко във възглавниците. След като четири дни бе прикована към леглото, тя се чувстваше слаба и това я безпокоеше. Жадуваше за горещ душ, но не можеше и дума да става за това. Меко казано, бе раздразнителна. Гласът ѝ бе спокоен, но думите ѝ излъчваха твърда убеденост. — Многократно сме говорили за това. Може би с татко сте

си мечтали за семейна корпорация, но мечтата си е ваша, а не моя. Аз не искам. Не съм подходяща за тази работа. Там всичко е прекалено точно, прекалено много се изисква от мен. Веднъж опитах и резултатът беше катастрофален.

— Само осем месеца — оспори Мария — преди години.

— Майка ти е права, Диърдри. — Дълбокият леко дрезгав глас беше на чичо й. До този момент той бе стоял тихо и безучастно до долната част на леглото. — Още когато завърши колежа, ти прояви способности за такава работа. Дейна си като баща си, но тогава беше твърде млада и не можа да овладееш нещата. Напусна много скоро. Не отдели необходимото внимание.

Диърдри поклати глава.

— Но знаех на какво съм способна — каза настойчиво тя, нервно махайки твърдо колосания бял чаршаф. — Знам и сега. Не съм създадена за бизнес. Едно е да имаш склонност към бизнес. Може би притежавам такава, но в емоционално отношение — съвещания на борда, конференции, обеди в три с мартини, вечери с клиенти, винаги да бъда на разположение — тези неща ще ме побъркат!

— Ставаш мелодраматична — каза намръщено майка й.

— Вярно. Аз съм такава и в „Джойс Ентърпрайзис“ няма място за мелодрами. Затова, моля те, не ме въвличай в това.

Сандра се приближи с една крачка.

— Имаме нужда от теб, Дий. Аз имам нужда от теб. Мислиш ли, че аз съм по-подходяща да управлявам корпорацията?

— Поне имаш такова желание.

— Моето желание няма нищо общо. След като татко ти почина, всичко се обърка.

Откакто почина татко. Оттогава започнаха всички проблеми. Алан Джойс бе починал преди шест месеца, докато спеше, без да разбере, че това, което бе направил така мирно и тихо, постави началото на истинска разруха.

Диърдри затвори очи.

— Според мен този разговор няма да стигне доникъде — констатира тихо тя. — Единствената причина, поради която след смъртта на татко всичко се обърка, е, че нито една от вас не притежаваше далновидност, необходима за ръководството на една

корпорация. „Джойс Ентърпрайзис“ има нужда от помощ отвън. Толкова е просто.

— Ние сме семейна компания — започна майка ѝ, но спря моментално, когато Диърдри отвори очи, които направо искряха.

— А нашето семейство се разпадна. Не можеш да управляваш бизнес, мамо. Нито пък Сандра я бива за това. Чичо Питър е също така безпомощен като чичо Макс, а единствено аз признавам, че е настъпило време за промяна. — Тя нетърпеливо въздъхна. — Най-много ме изумява, че корпорацията все още действа. Дължи се на инерцията, която идва от тласъка, даден още от татко. Но без да бъде определена посоката, само въпрос на време е кога ще заседа и ще спре. Продай я, мамо. Ако не искаш да я продадеш, назначи един президент, няколко негови заместника и...

— Имаме президент и няколко заместници — информира я излишно Мария. — Но не разполагаме с човек, който да координира нещата. Ти имаш организаторски способности. Точно ти си ни необходима. Ти си тази, която обединява всякакви функции.

— Благотворителни, мамо. Една или две в годината. Благотворителни състезания и спортни дни — отговори с отегчение Диърдри. — Изобщо не става въпрос за сериозен бизнес.

— Същата си като баща си.

— Но не съм той.

— Все пак...

— Мамо, имам ужасно главоболие и ти не го облекчаваш. Чичо Питър, ще прибереш ли мама у дома?

Мария настояваше на своето.

— Само един момент, Диърдри. Не може така да ме отпращаш. Постъпваш егоистично. Винаги на първо място поставяш собствените си нужди. Нямаш ли чувство за отговорност към семейството?

Намекът за вина. Беше неизбежно.

— Сега не ми е до това — изстена Диърдри.

— Хубаво — Мария се изправи. — Тогава утре ще говорим по въпроса. Сутринта те изписват. Ще дойдем да те приберем у дома.

— Няма да идвам при вас. Ще се прибера в моето жилище.

— Със счупения крак? Не говори абсурдни неща, Диърдри. Няма да можеш да изкачиш дори стълбите.

— Ако не мога да се справя с едно стълбище до първия етаж, как ще успея да управлявам от седемнайсетия етаж корпорация, притежаваща толкова милиони долари?

— Има три асансьора.

— Не е в това въпросът, мамо! — Диърдри закри с ръка очите си. Тя се почувства изморена и невероятно ядосана. Всъщност нямаше нищо ново. Само беше по-лошо. — Знам единствено — пророни съдържано тя, — че утре сутринта ме изписват и се прибирам в моя дом. Всеки може да гадае къде ще отида след това, но всеки случай няма да бъде в „Джойс Ентърпрайзис“.

— Утре ще поговорим.

— Няма какво да говорим. Вече съм решила.

Брадичката на Мария трепна. Това бе нервен тик, който се появяваше, когато нещо не ставаше така, както тя искаше. Диърдри бе предизвиквала този тик повече пъти, отколкото двете бяха в състояние да преброят.

— Разстроена си. Разбираемо е, като се има предвид какво преживя. — Тя погали дъщеря си по бузата. — Утре ще поговорим.

Диърдри нищо не каза. Устните ѝ мрачно се свиха. Наблюдаваше как посетителите ѝ един по един излизаха от стаята. Когато най-последостана сама, тя силно натисна бутона на звънеца.

Главата ѝ туптеше. Кракът ѝ туптеше. Трябваше да вземе аспирин.

Трябваше ѝ едно вълшебно килимче, което да я вдигне и да я отнесе надалеч.

Погледна към гипсирания си крак, но вече не с намерение да отклони вниманието си. Как можа да бъде толкова невнимателна да се подхлъзне на списанието? Защо не се овладя, не се хвана за парапета? Защо просто не седна, за да се претърколи по стълбите до долу?

Но така всичко щеше да бъде много просто. Диърдри атлетката падна презглава. Глезенът ѝ се заклеци в парапета и кракът ѝ се счупи на три места.

Като имаше предвид плановете, които бе направила ден по ден за последните пет години, това бе изключително тревожно. А по отношение на физическото натоварване, на което бе свикнало тялото ѝ, сегашното ѝ състояние направо го сковаваше.

Беше ѝ тягостно. Бъдещето ѝ бе една голяма въпросителна. За разлика от едно обикновено счупване, за да се възстанови кракът ѝ, трябваше да ѝ направят сложна операция. Четири дни тя бе прикована в болницата. Щеше да остане в гипс още шест седмици. После няколко седмици трябваше да се подложи на физиотерапия и чак тогава щеше да разбере дали ще бъде в състояние отново да преподава аеробика.

На всичко отгоре ѝ се струпа и проблемът със семейството... и с „Джойс Енърпрайзис“. Това я ядоса. Още откакто се провали при осеммесечното си професионално навлизане в компанията, тя категорично се отказа да участва в нея.

Приживе баща ѝ от време на време я пришпорваше. Опитай пак, Диърдри. Постепенно ще ти хареса, Диърдри. Ако бизнесът не е за децата ми, тогава за кого е, Диърдри? След смъртта му, майка ѝ пое тази роля. По-късно към нея се присъединиха сестра ѝ и чичовците ѝ. Когато компанията започна да запада, натискът се увеличи.

Диърдри обичаше работата си. Това бе отдушник, изискващ усилие, но творчески и носещ удовлетворение. Тя се гордееше, че бе добра преподавателка, че имаше верни последователи, че курсовете ѝ бяха претърпкани и че ѝ се носеше славата на кралицата на аеробиката в клуба.

Кариерата ѝ бе удобно извинение, а сега Диърдри остана без нея.

Два аспирина облекчиха болката в крака ѝ и до известна степен — главоболието. За съжаление, не ѝ помогнаха да реши дилемата. Перспективата да излезе сутринта от болницата и да се остави на милостта на семейството си, бе мрачна. Още отсега виждаше какво щеше да стане — телефонни разговори, неочаквани посещения, непрекъснатата безпощадна кампания да бъде завербувана. Мрачно. Несправедливо. Непоносимо. Да имаше някое спокойно, отдалечено и уединено място...

Подтикната от внезапно решение, тя грабна телефона, свърза се с телефонистката на болницата, след това с информационната служба в Ню Йорк, после отново с телефонистката на болницата. Най-после успя да се обади.

Отговори много благовъзпитана прислужница.

— Домът на Лесър.

— Обажда се Диърдри Джойс. Госпожа Лесър вкъщи ли е?

— Моля, почакайте.

Диърдри почака, нетърпеливо потропвайки с пръсти върху слушалката. Тя премести тежестта си от едното отпаднало от лежането бедро върху другото. Затвори очи, освобождавайки се от гледката на болничната стая. Представи си как Виктория, облечена несъмнено в голяма за размерите ѝ риза и с джинси, си проправя път през елегантната си обстановка, за да вземе телефона. Дали идва от музикалния салон, току-що оставила челото? Или от парника си на покрива, където отглеждаше африкански теменужки?

Виктория не бе нито музикантка, нито градинарка, ако се имаше предвид умението ѝ. Но тя обичаше това, което прави, а то бе повече от достатъчно за Диърдри. От всички семейни приятели, с които Диърдри се бе запознавала в продължение на двайсет и девет години, най-много обичаше Виктория Лесър. Тя бе свободомислеща, бе личност. Вместо да повехне след смъртта на съпруга си, когото обичаше, тя разцъфтя и израсна. Отбягваше тесногръдието и се съобразяваше с протокола когато намери за добре. Правеше това, което искаше, и все пак всичко бе в границите на добрия вкус.

Диърдри ѝ се радваше и я уважаваше. Те много отдавна не се бяха виждали.

— Хей, страннице — дойде темпераментният глас от другия край на жицата. — Къде беше?

Диърдри вяло се усмихна.

— Както винаги, провидението си каза думата, Виктория. Как си ти?

— Не съм зле, ако трябва да си призная.

— Какво правеше точно сега? Опитвах се да си представя. Свиреше ли? Или се занимаваше с цветята? Кажи ми. Накарай ме да се усмихна.

— О, нещо грешиш.

За миг Диърдри почувства стягане в гърлото. От месеци тя не бе разговаряла с Виктория и въпреки това те можеха да поведат разговор така, сякаш се бяха разделили предишния ден. Макар че разликата им бе повече от двайсет години, отношенията им бяха искрени.

Диърдри преглътна топката в гърлото.

— Какво правеше?

— Боядисвах тавана на банята. Усмиваш ли се?

— Леко.

— Какво се е случило, Дий?

— Винаги съм мразила този прякор. Знаеш ли? Използват го единствено в семейството ми и... ти. Когато те ме наричат така, се чувствам като дете. А когато ти се обръщаш така към мен, се чувствам като... приятелка.

— Ти си приятелка — каза нежно Виктория. — Затова искам да ми кажеш какво се е случило. Пак ли започнаха?

Диърдри въздъхна и отметна кичура жълтеникава коса, който бе паднал върху челото ѝ.

— С всичка сила. Само че този път аз съм в позицията на слабите. Счупих си крака. Можеш ли да си представиш? Супер атлетката се сгромолясва!

Тишина.

Гласът на Диърдри се понижи с една октава.

— Ако ми се присмиваш, Виктория, помогни ми...

— Не ти се присмивам, скъпа. Изобщо не ти се присмивам.

— Усмихваш се. Чувам.

— Или се усмихвам, или плача. Иронията на това, което се е случило, е твърде силна. От всички, които чупят крак, ти най-малко можеш да го понесеш. Това не е игра на думи. Побъркваш ли се от желание да се движиш?

— Усещам как желанието започва да напирва в мен. Много е неприятно, че не мога да тренирам. Само Бог знае кога или дали ще мога отново да преподавам. Но те ме обсаждат и няма да се откажат, докато или не се предам и не тръгна на работа в офиса, или пък съвсем откача. — Тя пое неравномерна глътка въздух. — Трябва да се махна, Виктория. Тук няма да имам спокойствие, а аз трябва да размисля какво ще правя, ако... ако няма да мога...

Нямаше нужда да довършва изречението. Виктория усети колко се страхува.

Настъпи тишина.

— Имаш предвид Мейн.

— Ако това не те притеснява. Ти толкова често си споменавала за това място, но моментът да отида там никога не е бил подходящ. Може би сега точно това ми трябва — достатъчно е отдалечено, спокойно и непретенциозно.

— И няма телефон.

— Наистина ме разбра.

— А-ха. — Последва още една пауза, после Виктория каза замислено — Може би точно Мейн ти трябва. Кога искаш да заминеш?

За първи път след падането си на стълбището, Диърдри се почувства ободрена.

— Веднага щом мога. — Точно така. — Може би утре. — Защо не? — Но трябва да ми кажеш как да стигна дотам.

Виктория ѝ каза, като ѝ даде точно описание на пътя.

— Има ли кой да те закара?

— Аз ще шофирам.

— Със счупения крак?

— Той е левият.

— Бъди благодарна за този все пак късмет.

— Повярвай ми, благодарна съм. След като пристигна в Спрус Хед, какво трябва да направя?

— Потърси Томас Най. Едър мъж. С гъста червена брада. Местен е. Ще му се обади да го предупредя. Той ще те закара на острова.

Диърдри успя да се усмихне.

— Ти си истинска приятелка, Виктория. Спасителка.

— Надявам се — отвърна предпазливо Виктория. — Ще ми се обадиш ли, когато се върнеш, за да разбера как е минало всичко?

След като Диърдри се съгласи и сърдечно благодари, тя затвори телефона и отново легна в леглото.

Виктория само натисна вилката. Щом линията се освободи, тя за втори път се обади на Томас Най. Когато най-после остави слушалката, по лицето ѝ се долавяше чувство на задоволство.

Все още валеше. На всичко отгоре — помисли с раздражение Нийл. Валеше като из ведро.

Той погледна намръщено през предното стъкло на колата, върху което плискаше дъждът, към изпълнения с локви път пред себе си. Бурята го бе последвала на север, реши той. Такъв му бе късметът. От Кънектикът през Масачусетс до Ню Хампшир, после в Мейн — повече от четири часа непрекъснат дъжд. Оловносивото небе обещавахе дъждът да продължи.

Чистачките на колата се движеха наляво-надясно двойно по-бързо и въпреки това не виждаше ясно наоколо. Когато беше на магистралата, това беше без значение, защото там нямаше какво толкова да се гледа. Но сега бе доста далеч от бариерата и се движеше по път номер едно, който минаваше през градове като Бат, Уискасет и Дамарискота. Щеше да му е приятно да зърне разнообразните гледки на югоизтока. Но пред очите му само профучаваха сиви и кафяви пространства. Сред тях се извиваше пътят, в който непрекъснато трябваше да внимава. Чуваха се единствено шумът от постоянния дъжд по покрива на колата и още по-ритмичните, донякъде истерични равномерни удари от чистачките. Всичко миришеше на влага. И умът му... Умът му постоянно бродеше из това, с което бе тръгнал на това пътуване.

Малко преди три следобед, с настроение мрачно като облаците над главата му, Нийл спря черния си лебарон до очукания кей на Спрус Хед. Би трябвало да почувства облекчение, защото трудното пътуване приключи. Би трябвало да е в приповдигнато настроение, изпълнен с очакване и нетърпение да пристигне на самото място.

Това, което почувства, бе объркване. Доковете бяха мръсни. Нищо не се виждаше зад завързаните, но лудешки клатещи се лодки. Зловонието, носещо се във въздуха и постоянно проникващо в колата, бе направо непоносимо.

Той с отвращение разгледа големите колонии от омари, които опасваха пристанището, после каците до тях, пълни с мъртва риба, оставена да гние, за да се използва за стръв за омарите. Това, че обичаше месо от омари, изобщо не му помогна по-леко да понесе лошата миризма.

Порив на вятър блъсна колата и дъждът заплющя върху нея с нова сила. Нийл се облегна назад на седалката и тихо изруга. Това, което му трябваше, реши той, бе рибарска мушама. Доколкото можеше да види, дори рибари не бяха посмели да излязат навън.

За съжаление, налагаше се той да се пристраши. Трябваше да намери Томас Най.

Като измъкна шлифера си от задната седалка, Нийл се намъкна в него. После с едно напрегнато вдишване отвори вратата на колата, втурна се навън, тръшна вратата и изтича до най-близката сграда.

Първата врата, до която стигна, се отвори със стон. Трима мъже седяха в нещо, което приличаше на подобие на офис, макар че Нийл се съмняваше да е прекъснал някаква сериозна работа. Всеки от мъжете държеше кана, от която се издигаше пара. Два от столовете ги бяха изправили на задните крака, третият бе яхнат с облегалката напред.

При влизането му и тримата вдигнаха поглед и той бе почти благодарен, че имаше размъкнат вид. Косата му бе мокра и разрошена, по бузите му бе поникнала едnodневна брада. Шлиферът и износените му джинси бяха мокри от дъжда, спортните му обувки — изцапани с кал. Той се чувстваше като у дома си.

— Търся Томас Най — обяви веднага Нийл. — Рибарите бяха лаконични — това му допадна. Не бе в настроение за любезни приказки. — Едър мъж с буйна червена брада?

Само единият стол удари с предните си крака по пода. Седящият на него опря лакти на коленете си и направи движение с единствената си ръка.

— Надолу по улицата към центъра... първата вляво... втората къща на твоє дясно.

Нийл кимна и излезе. Като сви глава между раменете си заради поройния дъжд, той се втурна към колата и се хвърли вътре. Водата от шлифера му се стичаше по кожените седалки, но той не обръщаше внимание. За краткото време, откакто бе дошъл в Спрус Хед, кръгзорът му се стесни. Най-важно бе са стигне до острова на Виктория и да се затвори в къщата ѝ, да се наслади на много хвалената луксозна спалня с остъклени стени, с огромна камина и с покритото с юргани голямо легло.

За момент се спря, за да прецени коя посока бе към центъра, след това запали мотора и потегли. След една пряка зави, после спря до втората къща вдясно. Тя бе една от няколкото на улицата и ако Нийл бе в по-добро настроение, можеше в нея да открие някакъв чар. Беше малка и бяла, със сиви сенници и с тъжно олющената боя изглеждаше толкова стара, колкото се чувстваше Нийл.

Като не обичаше да губи време, той изтича от колата до пътеката пред къщата. Не видя звънец и почука достатъчно силно, за да го чуят, въпреки бурята. След малко отвори едър мъж с гъста червена брада.

Нийл въздъхна.

— Томас Най.

Мъжът кимна, отвори широко вратата и кимна към вътрешността на къщата. Нийл моментално прие поканата му.

След по-малко от час Диърдри спря пред същата къща. Тя погледна към скромната постройка, после към черната спортна кола, паркирана пред нея. Дори да не беше видяла, че номерът ѝ е от Кънектикът, тя знаеше, че колата не е на ловец на оари.

Явно Томас Най имаше гости и тази мисъл никак не я зарадва. Не беше в най-добрата си форма. Тази констатация бе доста ласкава.

Диърдри имаше късмет. Един минувач на пристанището я бе ориентирал, като ѝ бе спестил излизането от колата. Не че тя би могла да обикаля. Нито дори да върви. По-скоро можеше да накуцва.

Но с това късметът ѝ бе приключил. Тя бе в къщата на Томас Най и нямаше как да разговаря с него, без да напусне убежището на автомобила си. Това означаваше да извади патериците си, да измъкне гипсирания си крак от мястото отляво на спирачката и да се опита да се изправи. Нямаше как да не се намокри.

Е, защо не! — каза си язвително тя. И без това денят още от сутринта бе истински кошмар. Какво беше за нея още малко мъка?

Като измъкна мушамата си от задната седалка, тя с усилие се намъкна в нея. После, като за момент обмисли как да се справи с гипса, патериците и дъжда, отвори вратата и слезе от колата.

Докато стигна входната врата на къщата на Томас Най, Диърдри вече скърцаше със зъби от разочарование. Това, което би направила за десет секунди, ако и двата ѝ крака бяха здрави, бе отнело около две минути — достатъчно, за да я измокри дъждът. Косата ѝ бе прилепнала за главата и от нея се стичаха капки в очите ѝ. Панталоните ѝ бяха значително по-тежки. Опората ѝ върху мокрите патерици бе несигурна. Мишниците я боляха.

Потискайки максимално раздразнението си, тя прехвърли тежестта си върху едната патерица и почука. Тъй като малката веранда над вратата до известна степен предпазваше от силния дъжд, тя плътно се приближи до вратата.

Диърдри сбърчи нос. Отвратителната миризма, която я удари с пълна сила на пристанището, тук не бе толкова остра, тъй като се

разреждаше от свежия солен въздух и от дъжда.

Тя вдигна яката си. Беше ѝ студено. Изпълнена с нетърпение, отново почука — този път по-силно. След няколко секунди едър мъж с гъста червена брада отвори вратата.

Диърдри въздъхна.

— Томас Най.

С поглед, реещ се встрани той кимна, отвори широко вратата и кимна към къщата. Тя, накуцвайки, влезе в тесния коридор и след още един мълчалив жест на едрия мъж — в хола.

Най-напред погледът ѝ се спря върху ниска маса, по която бяха разхвърляни листове, карти и неща, които приличаха на сметки. После видя телевизора, по който се излъчваше „Колелото на съдбата“ на живо. Третото, което ѝ направи впечатление, бе тъмна, потънала в мисли фигура на мъж, отпуснат на един стол в отдалечения ъгъл на стаята.

Четвъртото, за съжаление, беше, че Томас Най-спокойно седна на един стол до масата и продължи да се занимава с работата си, която явно нейното идване бе прекъснала.

Тя се изкашля.

— Вие знаехте, че ще дойда.

— Точно така — каза Томас. Вече бе взел в ръка няколко листа и не я погледна. — Искате ли да седнете?

— Тръгваме ли?

— Не сега.

Диърдри се постара да приеме тази информация със самообладание, при положение, че последното нещо, което искаше, бе да се бави.

— Явно заради времето?

Тази вероятност от един час подсъзнателно я занимаваше. Диърдри направи всичко възможно да я отхвърли. Мъжът в ъгъла изсумтя. Томас Най кимна.

— Имате ли представа кога ще можем да тръгнем? — попита обезсърчена тя. Струваше ѝ се, че бе изминала цяла вечност, откакто се събуди сутринта. Трябваше да си признае, че заминаването ѝ същия ден, в който я изписаха от болницата ѝ бе дошло твърде много. Но то беше факт. Сега само можеше да се надява забавянето да е максимално кратко.

В отговор на въпроса ѝ, брадатият човек сви рамене.

— Веднага щом е възможно.

— Но може да вали с дни — отвърна тя. Когато мъжът в ъгъла отново изсумтя, тя го погледна намръщено. В този момент само ѝ се искаше да е суха и да ѝ е топло под тежкия юрган на огромното легло в къщата на острова на Виктория. Сама. Никой да не гледа жалкия ѝ вид и никой да не я кара да се чувства виновна за нещо.

Тя се съсредоточи върху Най.

— Мислех, че тук ловите омари, независимо дали вали или не.

— Проблемът е вятърът.

Точно в този момент в къщата изви вятър. Диърдри потрепери.

— Разбирам. — Тя млъкна. — Има ли прогноза за времето? Имате ли представа кога ще спре?

Най сви рамене.

— След час, може би два, може и дванайсет.

Тя тежко се облегна върху патериците. С един-два часа можеше да се примири. Но с дванайсет? Диърдри се съмняваше, че ще може да издържи дванайсет часа без топло сухо легло и тежък юрган. И къде ще чака през това време?

Отново погледна към мъжа в ъгъла. Той бе седнал на стола, протегнал единия си крак, а другият бе кръстосал върху него с глезен върху коляното. Бе подпрял лакти върху облегалките на стола, с устни, притиснати към юмруците, опрени един до друг. Веждите му бяха тъмни, очите му — още по-тъмни. И той чакаше. Усещаше раздражението му толкова силно, колкото своето.

— О, господин Най, — започна тя — аз наистина трябва скоро да отида там. Ако не отпусна някъде този крак, ще пострадам.

Най драскаше нещо в горния край на един от листовите пред себе си. Той вдигна поглед към играта по телевизията и посочи с молива към един вехт диван.

— Моля, седнете.

Диърдри го наблюдаваше как отново продължи работата си. Възнамеряваше още да спори, но почувства, че е безсмислено.

Той изглеждаше спокоен, доволен... и абсолютно неподвижен. Като направи гримаса, тя с тежка походка се отправи към дивана. Махна мократа си мушама и я пхна зад една вехта възглавница, събра патериците и седна.

Когато отново повдигна поглед, установи, че мъжът в ъгъла я гледаше втренчено. Раздразнена, му отвърна на погледа.

— Нещо не е наред ли?

Той повдигна вежди, свали юмруците си и сви устни.

— Добре сте се подредили.

Това не беше комплимент.

— Благодаря — отвърна мило тя. — И на мен ми харесва.

Всъщност когато бяха сухи, широките розови панталони бяха най-удобните, които носеше, а за нея удобството бе от първостепенно значение заради гипсирания крак. За съжаление, когато се обличаше, тя се караше с майка си и затова облече първия пуловер, който ѝ попадна. Той беше жълто-зелен, по-голям и по-удобен, като панталона, макар че леко ѝ висеше. А ако мъжът имаше нещо против оранжевите ѝ гети, това си беше негов проблем. Лявата, опъната и вмъкната до стъпалото гета, топлеше крака ѝ и бе запазила гипса сух. Маратонката ѝ на другия крак бе отчайващо мокра.

Така че Диърдри не изглеждаше като Жаклин Смит на рекламата за грим. Това не я интересуваше. Съвсем скоро щеше да бъде съвсем сама на острова. Никой нямаше да я вижда. Никой нямаше да гледа какво носи. Когато решаваше какво да вземе със себе си, се ръководеше единствено от съображения за практичност и удобство. Мъжът с тъмните мрачни очи можеше да бъде благодарен на звездите си, че нямаше да я вижда повече.

Врява, на която бе намален звука, избухна на телевизионния екран, когато един от играчите спечели лъскав червен мерcedes. Томас вдигна поглед и се ухили на победата, но Диърдри сведе глава и с премръзнали пръсти натисна, носа си. Тя мразеше телевизионните игри почти толкова, колкото и сапунените опери. Когато минаваше през приемната на клуба по аеробика, телевизорът бе включен или на едното, или на другото. Диърдри неизменно забързваше крачка.

Сега не бързаше за никъде. Този факт бе дори по-неприятен, отколкото звукът от шоуто. Тя недоволно махна мокрите кичури коса от челото си и се съсредоточи върху Томас Най.

Той отново се бе заровил в своите хартийки. Имаше вид почти като на ученик — помисли си тя, като оглеждаше критично панталоните му от рипсено кадифе, ризата и пуловера. Малко говореше, акцентът му бе нюйоркски — очевидно не бе местен.

Диърдри се зачуди дали беше така. Дали беше против установените норми? Антисоциален? Или просто... срамежлив? Той сякаш не може да устои на погледа ѝ повече от една минута и макар че бе приятен човек, не направи опит да завърже разговор. Нито пък я представи на мъжа в ъгъла.

Много добре — реши тя, като отмести погледа си. Мъжът в ъгъла не приличаше на човек, когото би искала да познава. Сега той се мръщеше към прозореца, с юмрук, опрян върху едната си буза. Имаше ясно очертана бразда между веждите. Устните му бяха свити в намусена гримаса. И ако тези белези на недоволство не бяха достатъчно отблъскващи, тежката сянка от брадата му му придаваше още по-неприветливо изражение.

Точно тогава мъжът се взря в нея. Очите им се срещнаха и погледите им се задържаха, докато най-после тя извърна глава. Не, той не беше от хората, които тя би искала да познава, защото изглеждаше точно толкова разстроен, колкото и тя, а в този момент в живота ѝ имаше твърде малко и твърде ценно място за съчувствие.

В същото време през главата на Нийл Хърси минаваха подобни мисли. Много отдавна не бе виждал толкова окаяно същество като жената от другата страна на стаята. Да, лошото време бе направило нещата да изглеждат още по-зле — дрехите ѝ бяха вир-вода, а късата ѝ кестенява коса бе станала на мокри кичури, които стигаха до клепачите. Но не само това. Времето нямаше нищо общо с факта, че единият ѝ крак бе по-дебел и цялата ѝ фигура бе безформена. Или с това, че бе бледа. Или че сърдитият ѝ тон бе направо отблъскващ. Бе наясно, че Най щеше да я запрати на някой от многобройните острови в залива на Мейн. Но си имаше достатъчно грижи, за да се занимава с чуждите.

Най-неприятно му беше, че е с вързани ръце. Времето минаваше, искаше да излезе. Но Томас Най решаваше какво ще се прави и това положение само още повече усилваше мрачното настроение на Нийл.

Той неспокойно се размърда и разсеяно потърка с ръка грубия си вълнен пуловер. Дали не усещаше киселини в стомаха? Може би беше начало на язва? Пое с отвращение въздух, отново се помести и тъкмо щеше да погледне часовника си, когато видя, че жената погледна своя.

— Господин Най? — попита тя.

— Томас — отвърна Най, без да вдига очи.

— Томас. За колко време ще отидем до острова?

— За около два часа.

Тя отново се взря в часовника си, правейки мрачно изчисленията, които направи и Нийл.

— Но ако останем дълго тук, няма да успеем да стигнем дотам по светло. — За нея и през деня бе трудно да се оправя по неравни терени с патериците, а какво оставаше за вечерта... — Това... ще е трудно.

— По-добре трудно, отколкото невъзможно — отговори любезно Томас. — Веднага щом вятърът утихне, тръгваме. Може да чакаме и до сутринта.

— До сутринта! Но аз няма къде да отседна — протестира тя.

Томас поклати глава към тавана.

— Имам стая.

Тя пресилено кимна, с което привидно искаше да каже, че така се разрешава всичко, което всъщност не беше вярно. Изобщо не беше, което искаше! Диърдри искаше вече да бъде на острова на Виктория, удобно разположена във фантастичната спалня, за която толкова много бе слушала. Дори си я представяше — огромни прозорци, елегантно месингово легло с драперии над него, юрган и възглавници с национални мотиви. Тишина. Спокойствие. Уединение. Колко жадуваше за това!

Не искаше да усеща умората, с която се бореше в момента. Нито пък болката в крака, която, както и да се наместваше, не можеше да облекчи. Нито пък фактът, че беше в стая с двама непознати и не можеше да отметне глава и да закрещи...

Нийл отново бе съсредоточил вниманието си към прозореца. Това, което виждаше там, не бе приятно. Още по-малко пък мисълта да прекара нощта в тази рибарска къщичка. Имам стая. Предложението бе твърде щедро, но, за Бога, той не искаше да остава там! Искаше да бъде на острова!

Беше изтощен. Шофирането по дъжда, продължило през целия ден, беше досаден капак на шест отегчителни седмици. Искаше да остане сам. Търсеше уединение. Жадуваше да се изтегне на огромното легло и да знае, че краката му няма да увисват. Напоследък целият му живот се бе объркал.

— Лодката има ли радар? — попита импулсивно той.

— Да.

— Значи не зависим от това дали е ден, или нощ.

— Да.

— Тогава все още е възможно да отидем днес?

— Разбира се — каза троснато Диърдри, раздразнителна от умората. — Винаги има възможност.

Нийл отправи към нея унищожителен поглед.

— Тогава нека да преминем в сферата на вероятностите — каза с упорство той, като отново прехвърли вниманието си към Томас. — По десето балната система, как ще определите вероятността да отидем днес?

Диърдри се намръщи.

— Как може да отговори той на този въпрос?

— Нали е рибар — промърмори рязко Нийл. — Питам го за професионалната му оценка, основана на опита му през годините, които е прекарал в морето.

— Три — каза Том.

Диърдри смаяно се облещи.

— От десет възможни точки давате на вероятността да тръгнем само три?

Нийл я погледна така, сякаш бе побъркана.

— Той от три години събира омари.

— О! — тя насочи вниманието си към Томас. — Какви са шансовете?

Томас подреди купчина листове и стана.

— В момента бих дал две точки.

— Две! — изстена тя — Това е още по-зле!

Нийл се загледа сърдито към прозореца. Томас стана. Колелото на съдбата се завъртя, постепенно забави скоростта си и най-последно спря на „фалит“. Вайканията от телевизора напълно съответстваха на чувствата на Диърдри.

Но тя не искаше да се предава.

— Как ще решите дали ще можем да тръгнем?

— От прогнозата.

— На какъв интервал се променя?

— Зависи от времето.

Мъжът в ъгъла се изкикоти. Диърдри не му обърна внимание.

— Искам да кажа, непрекъснато ли следите прогнозите? Как бихте могли да си седите тук и да познаете дали вълните са станали по-малки?

Томас се запъти към вратата.

— Сега се връщам.

Тя погледна към мъжа.

— Къде отива? — Той безмълвно вдигна очи към нея. — Нали и вие искате да се измъкнете оттук? Това не ви ли интересува?

Нийл въздъхна.

— Отива за прогнозата.

— Откъде знаете?

— Не чувате ли как пращи радиото?

— Нищо не чувам заради това тъпо шоу.

Тя тежко се надигна, закуцука до телевизора и изключи звука, после по същия начин се върна на мястото си. Беше твърде изморена, за да я е грижа на какво прилича. Потъвайки в единия ъгъл на дивана, вдигна гипсирания си крак върху възглавниците, отметна глава назад и затвори очи.

След малко Томас се върна.

— Вероятността се покачва на седем точки. Вятърът утихва.

Нийл и Диърдри изостриха внимание, но Нийл заговори.

— Значи ще успеем?

— След половин час отново ще видя прогнозата. — Ловецът на омаи не каза нищо повече и потъна в работата си.

Този половин час се стори на Диърдри безкраен.

През ума ѝ мина всичко, което се бе случило през деня — изписването ѝ от болницата, пътуването с таксито до дома ѝ, след това неприятната сцена с майка ѝ, която направо се разгневи от факта, че през ума на дъщеря ѝ изобщо бе минала мисълта да напуска Провидънс. На Диърдри би ѝ се искало да вярва, че гневът бе породен от майчинска загриженост за здравето ѝ, но тя знаеше, че не беше така. Нежеланието ѝ да каже на Мария закъде ще замине, бе повод за тежки укори, но Диърдри не можеше да понесе мисълта, че майка ѝ по някакъв начин ще се добере до нея на острова.

Това бягство ѝ бе необходимо. Ужасно необходимо. Така, както се чувстваше, много се съмняваше, че дни наред щеше да става от леглото... ако изобщо се добереше до острова.

И Нийл не прекара по-добре този половин час. Свикнал непрекъснато да бъде в движение, той се почувства като затворник. Имаше моменти, когато усещаше, че ще се разкреци, ако нещо не стане така, както трябва. Всичко го дразнеше — безгрижието на ловеца на омари, трептенето на телевизора, жената, която седеше в другия край на стаята, шума от дъжда. Прекалено голяма част от живота му зависеше от външни фактори, а той жадуваше да има пълен контрол върху него. Нещастieto беше лично. Той искаше да остане сам.

Най-после Томас отново излезе от стаята. Диърдри вдигна глава и затаи дъх. Нийл напрегнато зачака.

Когато рибарят се върна, изражението му подсказваше, че не бе настъпила никаква промяна. Въпреки това той най-напред изключи телевизора и събра листовите си.

Усещайки, че мъжът в ъгъла се надигаше, и Диърдри направи същото.

— Томас?

Той нищо не каза, просто разтвори ръце. Диърдри и Нийл не чакаха повторна покана. Моментално станаха и взеха горните си дрехи.

ВТОРА ГЛАВА

Бурята може и да бе стихнала над водата, но Диърдри не забеляза промяна на брега. Дъждът я мокреше до кости, докато тя куцаше с патериците си към колата, която, по указание на Томас, бе паркирала в най-отдалечения край на улицата. Прехвърлянето на голямата туристическа чанта от колата в пикапа бе малко изпитание, което в последния момент бе облекчено от Томас, който хвърли чантата в пикапа, след това се върна да натовари кашони с прясна храна в задната му част. Другият мъж бе изцяло погълнат с паркирането на колата си и после — с натоварването на чантата си.

Като скърцаше със зъби, тя с усилие се намести в кабинката на пикапа. Щом двамата мъже седнаха, тъмният, който за нейно огорчение бе толкова едър, колкото и ловецът на омари, я избута и пътуването ѝ до пристанището бе неприятно и неудобно. Когато вече беше в моторницата на Томас, подпряна на дървена пейка в затворената кабинка на кормчията, тя почувства, че се е схванала и че всичко я боли. Маратонката ѝ бе наквадена с вода. Якето и панталонът ѝ бяха мокри. Бе премръзнала.

Кошмарът продължава — помисли си тя, но поне краят му се виждаше. Докато падне нощта, тя щеше да бъде на острова на Виктория — сама и на спокойствие. Само тази мисъл я крепеше.

Моторът изпръхтя при запалването и продължи равномерно да ръмжи, когато моторницата излезе от пристанището и се насочи навътре в океана. Диърдри се показва през отворената задна част на кабинката и за известно време наблюдаваше как Спрус Хед се отдалечава и накрая изчезва в мъглата. Като още повече се сви в якето си, тя погледна напред и решително се взря в посоката, в която отиваше. Представяше си острова покрит с борова гора, обрасъл с мъх и миришещ на земя, море и небе, облян от слънце. Представяше си как там ще се възстанови, ще възвърне силите си, духът ѝ ще се възроди. Ще възвърне спокойствието си. Призоваваше в съзнанието си картини на безметежност.

Също както и Нийл. Спокойствие... самота. Скоро, казваше си той, скоро. Той се бе сврял в един ъгъл на кабинката не толкова, за да бъде по-далеч от пътничката на Най, колкото да поддържа тялото си изправено. Денят бе уморителен, нощта преди него — също. През последните седмици беше свикнал на безсъние, но то не бе му се отразявало така зле, както сега.

Макар че умората беше предимно физическа, в нея имаше и емоционален елемент. Той бе далеч от кантората, свободен от задължения, откъснат от професията си. Това не бе отпускане. Беше прекъсване на работата. За кратко, но може би бе отстраняване. И му действаше много потискащо.

Един тих вътрешен глас го обвиняваше в бягство. Със сигурност някои щяха да приемат внезапното му заминаване от Хартфорд именно като бягство. Може би трябваше да избяга. Може би това бе поражение. Може би... Може би. Това бе много потискащо.

Пулсът му равномерно се ускоряваше, както ставаше винаги когато мисълта му се насочваше в тази посока. Той се чудеше дали вече не бе вдигнал кръвно налягане. Това нямаше да го изненада, като се има предвид напрежението, на което бе подложен през последните дни. Имаше нужда от отдушник. Какъвто и да е.

Погледът му се спря върху жената на пейката.

— Не ви ли се струва, че е малко глупаво да тръгвате в това състояние? — той посочи с брадичка към удебеления ѝ крак, който тя с усилие придържаше към себе си на твърдата пейка.

Диърдри тревожно се чудеше дали сега, когато вече бяха излезли от пристанището, ритмичните движения на лодката нагоре-надолу ще се усилят. Погледна към него, невярваща на ушите си.

— Моля?

— Попитах ви дали според вас не е малко глупаво да тръгвате на път в това състояние.

При повтарянето на въпроса той изпита някакво нездравео задоволство.

— Точно това си помислих, че казахте, но не можех да допусна, че сте толкова груб. — Тя нямаше търпение. Не сега, не тук. — Майка ви не ви ли е учила на добри обноски?

— О, да. Но точно сега тя не е тук и мога да правя каквото си искам. — Какво удоволствие беше да говори каквото му дойде на

езика. Не си спомняше кога за последен път бе правил това на воля. — Не отговорихте на въпроса ми.

— Не заслужава да му се отговаря. — Тя извърна глава и погледна към Томас, който стоеше на кърмата и здраво държеше кормилото. Тялото му се полюляваше в синхрон с движението на моторницата. На Диърдри ѝ се щеше и тя така да се отдаде на течението, но тялото ѝ сякаш се съпротивляваше на движението. Радваше се, че скоро не беше хапвала нищо.

Опитвайки се да отклони мислите си от най-различни възможни неприятности, тя се вторачи в бейзболната шапка, която Томас носеше още когато излязоха навън. Бе го предпазила невероятно добре от дъжда.

— Томас, ти привърженик на „Янките“ ли си? — надвика тя бученето на мотора.

Томас не се обърна.

— Когато печелят.

— Честна констатация — промълви тихо тя и после пак повиши глас — От Ню Йорк ли си?

— Точно така.

— От коя част?

— От Куинс.

— Имаш ли близки там?

— Няколко.

— Какво си правил, преди да станеш ловец на омари?

От ъгъла се чу ръмжене.

— Оставете човека на мира. На него никак не му се говори. Не смятате ли, че това означава нещо?

Диърдри го погледна.

— Той е ловец на омари в Мейн. Те всички са много мълчаливи.

— Но той не е от Мейн, което означава, че предпочита да не говори.

— Аз предпочитам вие да не говорите — заяде се тя. — Никога не бях срещала толкова неприятен човек. — Тя пак се обърна към ловца на омари. — Как се насади на този, Томас? Той е нахалник.

Томас не отговори, а продължи да наблюдава вълните с бели гребени.

Нийл подпря лакът на облегалката на пейката, отпусна буза на дланта си и затвори очи.

Диърдри се съсредоточи пред себе си върху една дъска, която бе започнала да се лющи, и се замоли стомахът ѝ да се успокои.

Мина известно време. Моторницата бе навлязла в океана и равномерно пореше вълните сред странно уединение. Миризмата на риба се смесваше със силна миризма на мухъл, която Диърдри не можеше да определи откъде идваше — от мокрите дрехи, мократа кожа или от старото дърво, но това изобщо не промени вътрешното ѝ състояние. Тя започна да прави йогистко дишане, прочисти ума си и се съсредоточи върху отпускането. Не постигна кой знае колко голям успех.

Най-после отново проговори, като явно се обърна към Томас.

— Каза около два часа. При такова време повече ли ще продължи?

Дъждът не бе спрял и океанът бе бурен, но въпреки че нямаше опит, прецени, че се придвижват успешно.

— Имаме късмет. Вятърът е в гърба ни.

Тя кимна, благодарна и за малкото окуражителни думи. После се отмести, като повдигна здравото си коляно и го обви с ръце.

— Позеленели сте — дойде от ъгъла оценка, за която не бе молила.

Диърдри въздъхна.

— Благодаря.

— От морска болест ли се разболяхте?

— Нищо ми няма.

Тя присви устни и се обърна.

— Харесва ви, нали? Приятно ви е да виждате, че ми е лошо. Какво има? Да не би да ви се гади?

— Аз съм стар моряк.

— И аз — излъга тя и се обърна. Изправяйки крака си, седна в предната част на пейката. После, с пръсти, вкопчени в края ѝ, с усилие се изправи и закуцука към Томас.

— Колко по-дълго? — попита възможно най-любезно. Не искаше мъжът в ъгъла да усети безпокойството ѝ. За съжаление, Томас изобщо не чу въпроса ѝ. Когато се обърна глава към нея, тя трябваше да го повтори.

— Почти на половината път сме — най-последно отвърна той. От една страна, това беше окуражително — половината път е по-добре, отколкото нищо. От друга страна, беше потискащо — трябваше да изтърпи още половин час.

— И неговият остров ли е до Матиникъс? — Лекото натъртване на „неговия“ даде на Томас да разбере кого има предвид.

— Наоколо има няколко островчета.

Тя още се приближи към него и го попита още по-тихо:

— Ще оставите ли първо мен? Не знам дали ще мога да понеса дълго това пътуване.

— Насочил съм се право към остров Виктория.

Тя успя да се усмихне вяло и да пророни „благодаря“, преди да се отправи към мястото си. Не погледна към мъжа в ъгъла. Той я караше да настръхне. Нямаше нужда от допълнителни поводи за раздразнение, след като миналата седмица бе изпълнена с такива.

Нийл бе потънал в мисли, връщайки се назад във времето, когато за последен път се бе возил на моторница. „Печен“ моряк? Май беше вярно. Нанси имаше лодка. Тя обичаше лодките. Може би обичаше и него, но когато той беше на върха. При първия признак за проблеми, Нанси се отдръпна. Вярно, че брат ѝ беше член на борда на „Уитнауър-Дъгълс“, така че тя изпадна в неловко положение, когато Нийл бе набързо отстранен. Все пак... любовта си е любов. Така ли беше?

Той не обичаше Нанси. Знаеше го от месеци и се чувстваше виновен винаги когато тя му казваше, че го обича. Сега усещаше особено горчив вкус в устата си. Думите ѝ не са отговаряли на истината. Тя бе обичала не него, а това, което е представлявал. Ласкаела се е от връзката си с проспериращ адвокат на корпорация, от влиянието и престижа. Сега, когато всичко бе поставено под съмнение, се бе отдръпнала. Той знаеше, че може би в случая беше всяко зло за добро. Най-малко му трябваше любовница, която да е с него само когато няма проблеми.

Нийл погледна към жената на пейката. Тя самата беше като взел от напрежение. Дребна и безформена, необщителна, неженствена — съвсем противоположна на Нанси.

— Какво е станало с крака ви? — попита я той.

Диърдри повдигна глава.

— На мен ли говорите?

Той огледа кабинката на кормчията.

— Тук не виждам друг с патерици. Счупихте ли го?

— Очевидно.

— Не е очевидно. Може да са ви правили операция заради дефект по рождение, или да сте го наранили при спортуване.

При спортуване. Де да беше така. В това имаше някакво достойнство. Но да падне по стълбите?

— Счупих го — отвърна рязко тя.

— Как?

— Няма значение.

— Кога?

Диърдри се намръщи.

— Няма значение.

— Боже мой, и казвате, че аз съм неприятен!

Тя уморено въздъхна.

— Не ми се говори. Това е.

— Все още имате зеленикав цвят. — Той изкуствено се усмихна.
— Стомахът ви ли се бърка?

— Нищо му няма на стомаха ми! — отвърна заядливо тя. — И не съм зеленикава, а бледа... просто бледа. Такъв цвят придобива човек, когато дни наред е бил обкръжен от хора с болнични бели престилки.

— Искате да кажете, че току-що сте изписана? — попита той с нескрита изненада.

— Тази сутрин.

— И сте хукнали в дъжда към отдалечен остров? — Изненадата отново отстъпи място на сарказма.

— Само кракът ми е счупен! Останалите части от тялото ми функционират нормално. — Не беше съвсем вярно, но лъжата бе разбираема. — И ако искате да знаете, не аз съм молила да завали. Просто си заваля.

— Вие сте побъркана, че сте излезли. Майка ви не се ли опита да ви спре?

Тя усети подигравателния тон в гласа му и се сети как преди малко се заяде с него. Нейната забележка бе шеговита, както и неговата, и въпреки това той засегна болна тема.

— Разбира се, че се опита, но аз съм достатъчно възрастна, така че няма защо да я слушам! — Тя извърна глава, но това не помогна.

— Нямайте вид на възрастна. Приличате на нацупено дете.

Тя го погледна с укор.

— По-добре нацупено дете, отколкото жива напаст! Вижте, защо не си гледате работата? Вие не ме познавате, аз не ви познавам, след малко, слава Богу, това пътуване ще приключи. Няма защо да си изкарвате върху мен лошото настроение. Просто си стойте в ъгъла и си размишлявайте, ясно?

— Но на мен ми е приятно да се заяждам с вас. Вие се оказвате на висотата на положението.

В това бе проблемът. Тя допускаше той да я напада. Такива мъже само трябваше да бъдат пренебрегвани и тя започна да прави точно това. Не бе сигурна дали подежда или не, защото подозираше, че той самият бе решил да не разговаря повече.

Но той продължи да я гледа. Диърдри усети как погледът му бе прикован в гърба ѝ, но упорито не се обръщаше. Този човек бе нахален, трябваше да му се признае. Не бе безгръбначен, какъвто беше Сет...

Сет. Сладкият Сет. Сет — паразита. Той се бе намъкнал в живота ѝ, като се възползваше от дома ѝ, от работата ѝ, от чувствата ѝ, но когато започна натискът на семейството върху нея, подви опашка. Сет не искаше връзки. Не искаше отговорности. Но най-малко искаше жена, чиято кариера и семейни задължения бяха с предимство пред него.

Иронията в това бе, че той много малко я разбираше. Диърдри никога не бе искала „Джойс Ентърпрайзис“ и многократно му го бе заявявала. Но той продължаваше да се смята за застрашен и я напусна. Всъщност без него тя се чувстваше по-добре.

Мечтанията ѝ бяха прекъснати, когато мъжът в ъгъла се надигна от пейката, пресече кабинката на кормчията и се приближи до Томас. Той говореше тихо и Диърдри, колкото и да се напругаше, не можеше да чуе думите му поради тътена на мотора.

— Колко остава? — попита Нийл.

Томас погледна към един от циферблатите.

— Половин час.

— Тя закъде пътува? — Нийл леко натърти на „тя“.

— Близо до Матиникъс.

— Има много острови, нали?

— Има.

— Кого ще оставиш първи?

— Поел съм курс право към острова на Виктория.

Нийл размисли.

— Виж, нямам нищо против да оставиш първо нея. Много е изнервена.

Погледът на Томас остана прикован към океана.

— Мислех, че тя не ви допадна.

— Така е. Ужасно ме дразни. Освен това — той разтри врата, тъй като го болеше, — точно сега всичко ме дразни. Просто се случи, че тя е тук.

Нийл се чувстваше виновен, но дори това го ядосваше. От една страна, изпитваше голямо задоволство, когато спореше с жената. Беше му необходимо да изпусне пара, а тя беше идеалният обект. От друга страна, тя имаше право. Той беше груб. Обикновено не беше такъв.

С наведена глава Нийл се запъти към ъгъла си.

Диърдри, която в момента си мислеше колко силно желаше, колко имаше нужда да се изкъпе и колко невероятно трудно щеше да ѝ бъде да не намокри гипса, го спря по средата на пътя. Тя се чувстваше особено свадлива.

— Ако си мислите, че можете да придумате Томас да остави първо вас, не се надявайте. Той вече е поел курс и първо ще спре на острова, на който отивам аз.

— Много знаете — промърмори тихо Нийл. Той мина покрай нея, отпусна се в своя ъгъл на пейката, скръсти ръце върху гърдите си и се загледа пред себе си.

Диърдри прие забележката му като плод на лошо настроение. Той бе мрачен човек. Скоро щеше да се освободи от компанията му. Много скоро щеше да бъде на острова.

— Ето го — извика след малко Томас през рамо. — Островът на Виктория.

Диърдри се надигна на здравото си коляно и надникна през стъклото.

— Нищо не виждам.

Нийл също не стана.

— Не е беда — промърмори той.

— Виждате ли нещо?

— Разбира се. Там има тъмно възвишение. Как различаваш островите от вълните?

— На острова има дървета.

Логиката бе неоспорима.

Чудесно, помисли си тя, отпусайки се на мястото си. Значи вече са стигнали до острова. Щеше да има достатъчно време да го разглежда, когато нямаше да бъде уморена, нямаше да ѝ бъде неудобно и да е без никакво настроение.

Нийл застана до Томас, наблюдавайки как тъмното възвишение се уголемява, издига се и се превръща в суша. Не бе голяма — може би половин квадратна миля, но с изненадващо буйна растителност. Нито дъждът, нито облаците, нито спускащият се залез можеха да скрият наситеното зелено великолепие на борове. Къщата бе там — построена в смесица от стилове с посивели от времето дъски, сгушена в полянка с изглед към пристана.

Диърдри отново се изправи на коляно.

— Колко е красиво — въздъхна тя.

Нийл, който по-скоро изпита самодоволство от мястото, на което отиваше, я погледна снизходително.

— Съгласен съм.

— За първи път. Тъкмо бях започнала да се чудя дали изобщо имате някакъв вкус.

Снизхождението му изчезна.

— О, имам вкус. Проблемът е в това, че цял ден не видях нещо, което дори слабо да го предизвика. Погледът му не се откъсна от лицето ѝ и бе твърде красноречив.

Това бе обида, която Диърдри не можеше да отмине.

— Чувството е взаимно. Всъщност...

— Извинете — прекъсна на висок глас Томас. — Трябва да ми помогнете. Още вали като из ведро, така че да действаме бързо. — Той вече изключваше мотора и насочваше моторницата успоредно на малкия дървен док. — Нийл, излезте и хвърлете въжетата на дока — едното към носа, другото — към кърмата. После скочете на брега и ги завържете за един от тези колове. Ще подам продуктите на вас и на Диърдри. Внимавайте на дока, Диърдри, пързала се.

Диърдри кимна и се зае с мокрия цип на мушамата си, като мислеше колко жалко е да се дава такова хубаво име като Нийл на

толкова противен човек. Но поне помагаше. Почти очакваше той да иска да остане на сухо, докато Томас я свали на брега.

Нийл вдигна ципа на якето си и тръгна към отворената част на кърмата на моторницата, като си мислеше колко странно беше жена със звучното име Диърдри да бъде толкова опърничава. Но поне помагаше. Това го изненада. Разбира се, Томас не ѝ бе дал възможност за избор.

— Въжето, Нийл. Ние сме тук.

Викът на Томас потъна в тишина.

С лице срещу дъжда, Нийл изтича да завърже моторницата за носа и за кърмата.

Като хапеше устни заради неприсъщата си тромавост, Диърдри успя да слезе тежко на дока само с помощта на Томас. Когато искаше да му благодари, той вече се бе обърнал и разтоварваше. Подаде първо нейния багаж, после на Нийл, когато той отиде до нея.

— Ще дойда след една седмица с пресни продукти — бързо даде указания ловецът на омари. Дотогава тези ще ви стигнат и останат. Ключовете от външната врата са в плика с яйцата. Ако имате някакъв проблем, нещо спешно, можете да се свържете с мен чрез радиото в къщичката. До него има лист с информация.

Диърдри кимна, но беше изцяло съсредоточена да запази равновесие, за да отговори. Когато голямата ѝ пътна чанта вече бе извън лодката, намести патериците и някак успя да закрепил широката дръжка на чантата на рамото си, после да върне патериците по местата им, без да падне.

Нийл, зает с подреждането на кашоните с продукти един върху друг, за да ги запази по възможност по-сухи, вдигна поглед, когато Томас подаде неговата брезентова пътна чанта. Постави я на дока, приключи с подреждането на провизиите, взе кашон в едната си ръка, праметна дългата дръжка на чантата си през рамо и се обърна да благодари на Томас.

Моторницата вече се отдалечаваше от дока, което не изненада Нийл. Томас каза, че ще действат бързо. Но имаше нещо, което наистина го изненада...

Диърдри, с широко отворени от ужас очи, се изкашля.

— Томас?

Когато моторницата се отдалечи още повече, той повтори по-силно:

— Томас?

Моторът изръмжа, после запали. Сега Нийл извика.

— Най! Забрави жената! Върни се!

Моторницата заобиколи края на дока и се насочи към океана.

— Томас!

— Най!

— Има грешка! — изкрещя Диърдри, като отметна от очите мократа си капеща коса и посочи към Нийл. — Той още е тук.

— Разбира се, че съм тук — нахвърли се Нийл върху нея. Цялото му лицето му бе мокро, но погледът му беше твърд като стомана. — Разбира се, че още съм тук! Този остров е на моя приятелка!

— Островът е на Виктория и тя е моя приятелка.

— Моя е и не ми е споменавала за вас. Каза, че всичко ще бъде само на мое разположение.

— Точно това каза и на мен!

Те се втрениха един в друг под проливния дъжд.

— Виктория коя? — попита Нийл.

— Виктория Лесър. А вашата Виктория коя е?

— Същата.

— Не ви вярвам. Кажете ми къде живее.

— В Манхатън. На Парк Авеню.

— Тя е госпожа Артър Лесър. Кажете ми нещо за Артър.

— Той почина. Тя е вдовица. Чудесна, ексцентрична...

— Затваря очите си пред някои неща...

Мръщейки се един на друг в настъпващия мрак на ветровития док в дъжда, Диърдри и Нийл едновременно стигнаха до едно и също заключение.

— Ние сме подведени — констатира той и ядосано повтори — Подведени сме!

— Не вярвам — промърмори Диърдри и сърцето и заби побързо, като погледна към океана. — По дяволите! Той си отива!

Те едновременно започнаха да крещят.

— Томас, върни се!

— Най, обърни!

— Томас, не постъпвай така с мен! Томас!

Но Томас се беше отдалечил толкова, че не можеше да ги чуе, и уверено се движеше към континента.

— Гадина такавааа! — изрева Нийл. — Той е знаел! Виктория сигурно е била съвсем наясно какво прави и той й е съдействал.

Диърдри не си спомняше някога да се е чувствала толкова нещастна. Всичко, което бе преживяла у дома, всичко, от което бе избягала, бе нищо в сравнение с това, че бе манипулирана. Чувството на безсилие направо я парализираше. Тя пое неравномерна глътка въздух и се опита да мисли ясно.

— Изминала съм целия този път, минала съм през ада... — Диърдри избърса дъждовните капки от бузата си и погледна към Нийл. — Не може да останете. Това е.

Нийл, който усещаше как дъждът капе във врата му, беше почервенял от яд.

— Какво искате да кажете с това, че не мога да остана? Не знам какво ви води тук, но каквото и да е то този остров ми трябва повече на мен и нямам намерение да го делия със заядлива и недъгава... гаменка!

Диърдри поклати глава, сигурна, че всичко това беше плод на въображението й.

— Не съм длъжна да понасям такова отношение — изсъска тя. Обърна се, постави патериците пред себе си и тръгна по мрачния док към една още по-мрачна пътека.

Нийл вървеше до нея.

— Права сте. Не трябва да го понасяте. Ще се обадя на Томас и ще му кажа да дойде утре да ви вземе.

Диърдри гледаше мокрите дъски, после калната мръсна пътека.

— Не възнамерявам да ме взима, докато не се оправя и мога да си тръгна. Може да се обадите на Томас и да му кажете да дойде да вземе вас.

— Изключено! Тук дойдох на спокойствие и тишина и точно това ще имам.

— Може някъде другаде да имате спокойствие и тишина. — Със сигурност това няма да стане, когато аз съм близо до вас, нито пък когато вие сте около мен. Не знам доколко познавате Виктория, но тя от години е приятелка на семейството ми и естествено, че ще ми даде право на това място.

— Право на това място? Я се вижте! Вие и до вратата не можете да стигнете!

Той донякъде беше прав. Пътеката бе толкова мокра и хлъзгава, че значително затрудняваше придвижването ѝ. Единствено волята ѝ я караше да върви.

— Ще се справя — ядосваше се тя, правейки усилие да задържи крака си на хлъзгавия наклон. — И щом вляза в къщата, няма да мръдна.

Те стигнаха стъпалата пред входната врата. Диърдри изкуцука нагоре, после пресече верандата и стигна до вратата. Нийл, който бе изкачил стъпалата две по две, стоеше там и ругаеше.

— Пъхнал ги при яйцата...

Той остави чантата си под стряхата на сухо, сложи на земята кашона, който носеше, и започна да рови в него. Отново изруга, обърна се и изтича обратно.

Диърдри, останала без сили, се облегна на мократа табела със звънци до вратата. Като притисна чело до дървото, почувства приятна студенина върху изненадващо горещите си слепоочия. Цялото ѝ тяло бе измръзнало и влажно. Тя трепереше и имаше опасност всеки момент да се разплаче. Как се провали това идеално решение?

Нищо не можеше да се направи, поне не до утрешния ден. Това беше най-лошото.

И все пак като че ли не беше толкова лошо. Щом влезе в къщата, тя веднага щеше да се пъхне в леглото. Не я интересуваше, че беше едва седем часа. Бе капнала от умора, измръзнала, може би я тресеше. Нийл, който и да беше той, можеше да прави каквото си иска. Тя щеше да спи цяла нощ. Когато на другия ден станеше, щеше да може да мисли ясно.

Нийл бързо изкачи стълбите, носейки кашони.

— Не мога да повярвам, че го направихте — извика тя. Всички сте ги донесли. Истинско чудо е, че не сте ги изпуснали по пътеката и тогава какво щях да правя?

Той отметна глава назад, махайки косата от очите си и пръскайки водните капки от косата.

— Бъдете благодарна, че го свърших сам. Можеше да ви помоля да ми помогнете.

На нея не ѝ беше до благодарности.

— Можете ли да намерите ключа?

Той бе оставил на земята пакетите и проверяваше съдържанието им.

— Търся, търся.

След малко измъкна един плик, отвори го, извади ключа и отключи.

Тъй като Диърдри се опасяваше, че ако още малко почака, ще припадне, веднага изкуцука вътре. Беше тъмно.

Опипа стената, търсейки ключ за лампа, и бързо го щракна. Бързо огледа просторната дневна и кухнята към нея. Отляво имаше къс коридор, отдясно — по дълг. Като прецени, че десният коридор сигурно води към спалните, целенасочено тръгна по него.

Имаше три отворени врати. Мина през първата, после — през втората, като правилно реши, че това бяха по-малките спални за гости. Третата... Тя отново щракна ключ на лампа. Да, права е била. Беше почти както си я представяше — гледка за изтерзани.

Като се вмъкна вътре, тръшна вратата с патерицата и се насочи право към леглото. Едва стигна до него и коленете ѝ се подгънаха, тя се свлече, патериците ѝ паднаха на пода. С клюмнала глава, Диърдри вдиша няколко пъти дълбоко и неравномерно. Краката ѝ трепереха от слабост, изтощение, студ или от трите заедно. Беше мокра и прецени, че трябва да се възползва от ситуацията. Макар че в стаята беше студено, засега нямаше как да разреши този проблем.

С треперещи пръсти свали ципа на якето си, с мъка свали мократа до краен предел дреха и я пусна на килимчето до леглото. Мислено започна да се извинява на Виктория, че разхвърля, после се усети. След това, което ѝ причини Виктория, не ѝ дължеше абсолютно нищо!

Изрита наквазената маратонка и смъкна мократа гета от гипсирания крак. Гипсът бе невредим. Внимателно докосна гипса там, където покриваше стъпалото ѝ. Мокър ли беше? Или просто студен? Несъмнено беше много твърд. Засега всичко беше наред.

Като мъчително се наведе от кръста, тя отвори ципа на пътната си чанта и започна да рови из вещите си, като си търсеше пижамата. Обикновено най-щателно си подреждаше нещата, но тази сутрин направо ги бе нахвърляла в чантата, защото се приготвяше по време на

кавгата с майка си. Беше ядосана й уморена. За щастие, всичко, което бе донесла, беше практично.

Когато най-после забеляза пижамата, вратата с тласък се отвори и в стаята нахълта Нийл. Той вече бе свалил якето, обувките и чорапите си, но джинсите му бяха мокри до колене. Като хвърли чантата си до долната част на леглото, той постави ръце на бедрата си.

— Какво правите тук? Това е моята стая.

Диърдри сгуши пижамата към гърдите си, силно стресната от внезапното му появяване.

— Не видях на вратата да пише името ви — контрира спокойно тя.

— Това е най-просторната спалня. — Той посочи към леглото. — Това е най-голямото легло. — И посочи с палец гърдите си — И аз по една случайност съм най-едрият човек в тази къща.

Диърдри разтвори ръце и пижамата и всичко, което държеше, падна върху скута й. Тя придоби безлично изражение, което, като се има предвид състоянието и, не бе трудно при такова емоционално претоварване.

— И значи?

— Значи... аз искам тази стая.

— Но тя вече е заета.

— Тогава я освободете. Другите две стаи са изключително приятни.

— Радвам се, че ги намирате за такива. Изберете си, която желаете.

— Искam тази.

За първи път, откакто бе влязла в стаята, Диърдри се огледа наоколо. Две почти цели стени бяха направени от многобройни дебели стъклени плоскости, разкриващи изглед, който на дневна светлина несъмнено щеше да открие фантастична гледка. Огромното легло с месингови рамки бе на третата стена. На четвъртата бе вратата, от двете страни на която имаше ниски шкафове в колониален стил и в единия край — едно от най-важните неща — голяма изградена камина. Една странична лампа хвърляше топла светлина върху цялата камина.

Диърдри погледна Нийл право в очите.

— И аз.

Нийл, който никога не бе изпадал в подобна ситуация, излезе от равновесие от спокойната ѝ решителност. Бе по-различно, когато тя крещеше. Странно, спокойствието ѝ бе по-заплашително. Диърдри, която и да бе тя, знаеше какво иска. За съжаление, той искаше същото.

— Вижте — започна Нийл, като внимателно потискаше раздразнението си — няма смисъл. Това легло ми е необходимо само защото е по-дълго. Аз съм метър и осемдесет и пет, а вие сте — колко? — метър и петдесет и два или и три. Физически ще ми бъде неудобно в някоя от другите стаи. Те са с двойни легла.

— Аз съм метър и петдесет и три, но това няма значение. Със счупен крак съм. И на мен ми трябва повече място. Да не говорим за банята. Както ми казаха, само голямата баня е с вана. Не мога да се къпя с душ. И без това къпането ще ми бъде трудно.

— Опитайте — заяде се Нийл.

— Моля?

— Казах да опитате.

— Какво да опитам?

— Да се изкъпете.

— Какво означава това?

— А вие как мислите? — попита реторично той. — Вие сте мръсна.

Той не може да не си го каже. Когато се стараеше да ѝ говори логично, тя така извърташе нещата, както на нея ѝ бе удобно. Това не му харесваше, особено при положение, че нямаше намерение да се предава, щом ставаше въпрос за голямата баня.

Тя погледна надолу към изкаляната си гета и хвана противната мокра вълна.

— Разбира се, че съм мръсна. Вън е кално и в моторницата никак не беше чисто. — Тя вдигна глава, очите ѝ искряха. — Но няма защо да се извинявам. Вижте се, самият вие на нищо не приличате!

Нийл нямаше защо да се поглежда, за да разбере, че е права... Той бе с най-старите си и най-удобни джинси и дебел пуловер и ако тя можеше да види фланелката под пуловера... Бурното пътуване и при него бе взело своето.

— Изобщо не ми пука как изглеждам — изръмжа той. — Точно затова дойдох тук. За първи път през живота си ще правя каквото искам, когато искам и където искам. И това ще започне с леглото.

Със стиснати челюсти, Диърдри се пресегна за патериците си.

— Само през трупа ми — измърмори тя, но борбеността ѝ почти я бе напуснала. Каквато и енергия да бе събрала да спори с Нийл, се бе изпарила. Като метна пижамата си върху рамо, Диърдри стана. — Трябва да отида в банята. Денят бе тежък.

Нийл видя как тя закуцука до банята и затвори вратата. Отново усети, че предпочиташе тя да крещи. Когато говореше тихо и уморено, му ставаше мъчно за нея. Изглеждаше много изтощена.

Но по дяволите, и той беше изморен!

Като взе пътната си чанта от долната част на леглото, той я постави там, където бе седяла Диърдри. После вдигна мокрото ѝ яке за яката, сграбчи чантата ѝ за колана и ги отнесе в една от спалните за гости, която повече подходеше да бъде за жена.

Тя щеше да разбере намека. Ако той имаше късмет, тя щеше да бъде прекалено уморена, за да спори. А може би като излезеше от банята, щеше отново да се нахвърли върху него и те щяха пак да се спречат.

Нийл въздъхна, затвори очи и разтърка пулса върху челото си. Аспирин. Имаше нужда от аспирин. Не. Имаше нужда от питие. Не. Това, от което всъщност имаше нужда, бе храна. Той много отдавна бе закусил, а на обяд точно за шейсет секунди хапна един сандвич в „Бъргър Кинг“ на бариерата.

Като спря за малко в коридора, за да нагласи термостата, той се върна в кухнята, където бе натрупал кашоните с храна. Много е за двама, помисли си иронично. Трябваше да заподозре какво става още когато Томас подаваше продуктите. Но беше дъждовно и мъгливо и той не помисли за това. Бързаха. Просто реши, че когато свършат всичко, жената щеше да се качи отново на моторницата.

Бе преценил погрешно. Като прокара свити пръсти през косата си, той се загледа към кашоните и започна да изважда продуктите от тях. Скоро вече затопляше кутия със супа и приготвяше огромен сандвич с шунка и сирене.

Кухнята беше приятна. Макар и малка, беше модерна и с всички удобства, които имаше вкъщи. Не бе очаквал друго от Виктория. Поне когато става въпрос за уреди. Това, което не беше очаквал, е, че тя ще му натрапи компания и то точно когато изрично ѝ бе казал, че иска да бъде сам.

Какво я бе прихванало, та да се шегува така? Но Нийл знаеше. Знаеше. Тя от години се опитваше да го подреди.

Защо сега, Виктория? Защо сега, когато животът ми е такава бъркотия?

В къщата беше спокойно. Това му се стори странно, когато приключи с яденето и разтреби. Диърдри положително вече бе излязла от банята. Той не бе чул да се пуска вода. Нито пък бе чул тъпия звук от патерици в коридора.

Възможните причини за тишината никак не му харесваха и тръгна към по-малката спалня, където бе оставил багажа ѝ.

Тя беше празна.

С разширени от яд ноздри, Нийл тръгна с широка крачка към голямата спалня.

— По дяволите! — изруга той и внезапно спря на прага. Тя беше в леглото, от другата страна на чантата му. Беше в неговото легло!

Стъпалата му шляпаха по пода, когато пресичаше стаята и спря на килимчето от другата страна на леглото.

— Хей, ти! Какво си въобразяваш, че правиш? Тялото ѝ приличаше на няколко малки буци под юргана. Нито една от тях не помръдна. Завивките я покриваха до челото. Показваше се само косата ѝ кафява като мишка на фона на възглавницата.

— Не може да спиш тук. Казах ти!

Той почака. Тя издаде тих стон и раздвижи това, което Нийл реши, че е здравият ѝ крак.

— Трябва да станеш, Диърдри — изръмжа той. — Преместил съм багажа ти в другата спалня.

— Не мога — дойде слаб приглушен отговор. — Много съм... изморена, много... ми е студено.

Нийл погледна безпомощно към тавана. Защо на мен? Защо тук и сега?

Той наведе поглед към купчината буци.

— Не мога да спя в нито едно от другите легла. Вече говорихме за това.

— Ммм...

— Значи се преместваш?

Последва дълга пауза. Той се зачуди дали Диърдри не беше заспала. Най-после изпод завивките дойде едва доловим глас.

— Няма.

Той пак изруга и енергично прекара ръка през косата си, гледайки към купчината на леглото. Можеше да я премести. Можеше да я вдигне и да я пренесе в съседната спалня.

— Не прави опит да ме местиш — предупреди купчината. — Ще крещя така, като че ли ме изнасилваш.

— Никой няма да те чуе.

— Ще се обадя на Томас. Ще вдигна такава врява, каквато не си чувал.

Изнасилване. Най-глупавата заплаха. Така ли беше? В къщата бяха само двамата. Тя щеше да го набеди и обвинението щеше да е „изнасилване“. Ако бе толкова жестока да представи нещата така, наистина можеше да направи сцена. А точно такава сцена бе последното, което той желаше точно в този момент от своя живот.

Разярен и разстроен, Нийл се обърна и изхвъркна от стаята. Когато стигна до дневната, той се хвърли в най-близкия стол и потъна в мрачни мисли. С какви ли не епитети нарече Виктория, с много от тях нарече и Томас, а после и жената, която лежеше в неговото легло. За съжаление, всички епитети на света не можеха да променят положението, в което бе изпаднал.

Бе уморен до мозъка на костите си и въпреки това имаше достатъчно адреналин, който да го държи буден още часове наред. Тъй като чувстваше нужда да върши нещо, той скочи от стола и запали треските, много внимателно подредени под дървата в камината. След минути огънят се разпламтя. Това му донесе известно успокоение. Още по-добре му подеждва бутилката „Шивас Регал“, която измъкна от бара. Няколко здравословни глътки и вече се чувстваше по-добре. Още няколко глътки и ядът му отслабна до такава степен, че можеше да мисли.

След няколко часа Нийл се чувстваше много по-благоприятно, отколкото би могъл да си представи. Отиде до стаичката отстрани на по-малкия коридор и проучи указанията, написани на машина до радиото, което свързваше къщата с брега. Фасулска работа.

За съжаление, от дома на Томас никой не отговаряше.

Копеле.

Добре, Хърси. Може би още не се беше върнал. В края на краищата, продължаваше да вали и мъжът се придвижваше в пълна тъмнина. Точно така. А междувременно...

Нийл подреди огъня, върна се безгрижно в голямата спалня и започна да се съблича. Нека да крещи, че я изнасилват — реши замъгленият му мозък.

Останал само по гащета — нещо, за което после щеше да се чуди, че е бил достатъчно трезвен, за да го направи, той загаси лампата, легна от своята страна на леглото и се изтегна.

— А...

Леглото бе твърдо, чаршафите — чисти. Щеше да си представи, че е в собственото си легло у дома, ако не беше леката миризма на пушек, по въздуха си личеше, че е извън града. Дъждът равномерно удряше по покрива, но и това беше приятно. Навсякъде цареше блажена тишина.

Той бе на един отдалечен остров далеч от града и разправиите. Като пое дълбоко въздух, Нийл се усмихна, после отпусна глава върху възглавницата и скоро заспа дълбоко.

ТРЕТА ГЛАВА

След няколко часа сънят на Нийл бе обезпокоен. Намръщен, той обърна глава. Матракът се раздруса, но не това бе причината. Той с усилие отвори едно око. В стаята бе тъмно като в рог.

Когато матракът отново се раздруса, Нийл отвори и другото око. Това Нанси ли беше? Не, Нанси никога не оставаше през нощта и той вече не се срещаше с нея. Тогава...

Трябваше му около минута, за да се окопити и когато това стана, усети в задната част на главата си тъпо биене. Претърколи се на една страна, прибра брадичка към тялото си и сви колене. Пак ще заспи, каза си той. Ще затвори очи, ще диша дълбоко и равномерно и пак ще заспи.

Тих стон се чу от отдалечената част от леглото, последван от поредно раздвижване на матрака.

Нийл отвори очи и тихо изруга. После, скърцайки със зъби, се премести към края на своята страна на леглото и отново затвори очи.

За известно време настъпи тишина. Бе почти заспал, когато се чу още един стон — издаден със затворена уста, повече приличаше на сумтене, и както преди, последва шумолене на завивките и раздрусване на матрака.

Главата му направо туптеше. Ругаейки, той отметна завивките и отиде в банята. Внезапната светлина бе ослепителна. Нийл примижа и отвори аптекката. Препарат против паразити, лосион, антихистамин... аспирин. Аспирин. След кратка борба с капачката, която плътно затваряше лекарството, за да го предпази от достъп на деца, тъкмо вече бе на границата да счупи шишенцето, и то се отвори. Като изтърси три таблетки в дланта си, той ги подхвърли в уста, отметна глава назад и ги глътна. После се наведе и пи вода направо от чешмата. Без да гледа пред себе си, удари с длан електрическия ключ и се върна в леглото.

Едва мина достатъчно време, за да подейства аспиринът, когато Диърдри изстена и отново се обърна. Нийл рязко се изправи в леглото и погледна към нея, после затърси пипнешком ключа на лампата.

Меката светлина показва какво става. Диърдри още бе под завивките, но юрганът ѝ бе в пълен безпорядък. Дори когато я гледаше, тя се обръщаше, лежеше няколко секунди, без да мърда, после отново започваше да се обръща.

— Диърдри! — Нийл сграбчи нещо, което според него бе рамо, и я разтърси. — Събуди се, по дяволите! Не мога да спя, като непрекъснато се мяташ в леглото.

Буците под юргана се раздвижиха, независимо от разтърсването. Показа се една ръка, тънки пръсти се вкопчиха в юргана, отдръпнаха го малко надолу и го погледнаха две обкръжени с дълбоки сенки и напълно объркани кафяви очи.

— Ммм?

— Трябва да се успокоиш — каза навъсено той. — Достатъчно неприятно е, че не съм сам в леглото, но не желая до мен да има жена, която не може да лежи спокойно.

Очите ѝ изведнъж се разшириха при думите „не съм сам в леглото“. После за малко погледът ѝ се премести към сянката, която бе паднала върху голите му гърди, после отново се премести нагоре. Съвсем бавно клепачите ѝ трепнаха и се затвориха.

— Извинявай — прошепна тя с искреност, която за момент го обезкуражи.

— Кошмар ли имаше?

— Не. Кракът убийствено ме боли.

Той огледа плътната издатина, която би трябвало да е гипсираният ѝ крак.

— Не можеш ли да вземеш мерки? Лекарят не ти ли каза какво да правиш? Не трябва ли да вдигнеш крака?

Диърдри се чувстваше отпаднала и в изключително неудобно положение.

— В болницата го бяха вдигнали, за да не се подуе много. Но мислех, че вече няма нужда от това.

— Страхотно. — Нийл отметна завивките и тръгна към вратата. — Затворен съм тук с една глупачка, чийто крак може да се подуе и да стане двойно по-дебел. — Говореше високо и тя можеше да чуе гласа му, който идваше от коридора. — И ако това стане, кръвообращението ти може да бъде прекъснато от гипса, а ако това стане, може да получиш гангрена. Чудничко!

Нийл изтрополи обратно в голямата спалня, като носеше две възглавници — по една под всяка мишница, отиде направо от нейната страна на леглото и най-безцеремонно отметна юргана ѝ.

— Какво правиш? — извика Диърдри, премигвайки от объркване.

— Повдигам крака ти. — Той постави двете възглавници на леглото и се опитваше да намери краката ѝ. — Тук всичко е в такъв хаос. Можеш ли да движиш здравия си крак? Така. Готово.

С изненадващо внимание повдигна гипсирания ѝ крак достатъчно, за да пхне възглавниците под него.

— Няма да получа гангрена — възпротиви се примирено тя. — Не знаеш какво говориш.

— Поне знам, че кракът ти трябва да се повдигне. — С леко движение той отново я зави с юргана, заобиколи леглото и отиде от своята страна. — Сега е по-добре, нали?

— Същото е.

— След няколко минути ще се почувстваш по-добре. — Нийл загаси лампата, легна в леглото, отпусна глава на възглавницата и разтърка слепоочията си. След няколко секунди отново стана и се запъти към банята. Когато се върна, носеше две таблетни и чаша вода. — Можеш ли да седнеш?

— Защо?

— Трябва да вземеш тези таблетки.

Единствената светлина в стаята бе от процепа, който се процеждаше от банята. Полумракът поставяше Диърдри в значително по-неизгодно положение в сравнение с мъжа, който се бе надвесил над нея.

— Какво е това?

— Аспирин.

Той бе толкова едър... обгърнат в сянка... всемогъщ. Бе полугол. Какво възнамеряваше?

— Не взимам таблетки.

— Тези са безвредни.

— Тогава защо да си правя труда да ги поемам?

— Защото може и да ти помогнат за болката в крака, а ако това стане, ще лежиш спокойно и тогава евентуално ще успее да заспя.

— Можеш да се преместиш в някоя друга спалня.

— Изключено. Но за това няма да говорим. Точно сега обсъждаме защо трябва да вземеш две безвредни таблетки аспирин.

— Откъде да знам, че са безвредни? Откъде да знам, че са аспирин? Не те познавам. Защо трябва да ти имам доверие за това, което ми даваш?

Удивен, че Диърдри, която и да беше тя, можеше да бъде толкова своенравна посред нощ, каквато беше и през деня, той нетърпеливо въздъхна.

— Защото първо: взех таблетките от едно шишенце, на което пишеше „аспирин“, което намерих в аптеката на Виктория. Второ: самият аз преди малко глътнах три от тях и още нито съм припаднал, нито съм починал. И трето, аз съм приятел на Виктория, а това за теб е достатъчно добра препоръка. — Той вдиша шумно. — Освен това, препоръката важи и за теб.

— За какво?

— По отношение на характера. Трябва да имам доверие, че си чиста...

— Какво значи „чиста“?

— Че нямаш никакви отклонения, пристрастявания и не си болна от заразна болест...

— Разбира се, че е така.

— Откъде да знам?

— Защото съм приятелка на Виктория...

— И Виктория нарочно ни е събрала, затова трябва да ѝ имаме доверие, че нито един от нас не е с неприятен характер, защото и двамата имаме доверие на Виктория. Поне аз ѝ имам доверие. Или имах. — Той размаха юмрук. — Не мога да повярвам, че стоя тук и споря. Искаш ли, или не искаш проклетия аспирин?

Юмрукът му се отпусна, отвори се и той разлюля таблетките.

— Искам.

Нийл издиша шумно.

— Тогава започваме отначало. Можеш ли да седнеш? — Изговори последните думи много бавно, сякаш в противен случай тя нямаше да ги разбере.

На Диърдри и през ум не ѝ минаваше да се обижда.

— Ако не мога, значи няма какво да правя тук — измърмори под носа си тя и започна да се подпира на лакът. С повдигнат крак тази

маневра бе трудна. Все пак тя беше пъргава, беше атлетка, специалистка по навеждане и извиване...

Нийл не изчака да я види как пада. Коленичи на леглото, изви ръка под гърба ѝ и я подпря.

— Таблетките са в дясната ми ръка. Можеш ли да ги вземеш?

Дясната му ръка беше до кръста ѝ, а с лявата държеше чашата. Диърдри взе таблетките, пхна ги в устата си и ги глътна с водата, която той ѝ даде.

Никой не продума.

Нийл ѝ помогна да легне, вдигна коляното си от леглото и се върна в банята. Тихо остави чашата до мивката, изгаси лампата и се върна в леглото.

Диърдри лежеше мълчалива, неподвижна, странно спокойна. Чувстваше крака си по-добре. Цялото си тяло чувстваше по-добре. Затвори очи, вдиша бавно и продължително и потъна в дълбок оздравителен сън.

Когато се събуди, вече беше ден — все още облачно, валеше, но все пак ден. Лежеше спокойно, все още се ориентираше къде се намира и какво ще прави там. Когато всичко дойде на мястото си, тя усети, че не е сама в леглото. От другата страна се чуваше тихо дишане. Бавно обърна глава, видя голямото тяло на приятеля на Виктория, покрито с юрган, и главата ѝ отново зае предишното си положение. Тогава пред нея се изправи трудна дилема.

Бе избягала от Роуд Айлънд, с часове бе карала в проливния дъжд, бе се намокрила до кости, опръскала с кал, едва не хвана морска болест, само за да остане сама. Бе изолирана на пуст остров на около двайсет мили от брега с един раздражителен мъж. Сега какво да прави?

Нийл си задаваше същия въпрос. Той лежеше от своята страна с широко отворени очи, слушаше дишането на Диърдри и го обземаше все по-голямо безпокойство. Наистина вярваше в това, което бе казал предишната нощ. Ако Диърдри беше приятелка на Виктория, а тя знаеше убедително много неща за нея, може би не беше чак толкова зле. Въпреки това, тя бе неприятна, а Нийл искаше да остане сам.

Като отметна юргана, той провеси крака на пода и се спря за момент, за да може главата му да се приспособи към промяната на положението. Главата го болеше, макар че за това той беше готов да

обвини колкото Диърдри, толкова и уискито, което бе изпил предишната вечер.

— Нямах ли някаква по-прилична дреха? — чу се тревожен глас изпод юргана.

Той рязко обърна глава. Грешка. Постави долната част на дланите върху слепоочията си и малко по малко вдигна глава.

— Няма нищо неприлично в кожата ми — процеди през зъби той.

— Нямах ли пижама?

— Като твоята ли?

— Какво ѝ е на моята? Тези пижами са много хубави.

— Те са мъжки — Като каза това, усети, че ръката му беше изтръпнала. Беше дясната — тази, с която я подкрепи да се надигне. Разбира се, че тя беше с мъжка пижама, но под нея имаше стройно тяло, тънка талия и нежна извивка на бедрото.

— Те са удобни и топли.

— Не ми трябва топлина — изръмжа грубо той.

— Тук е ужасно студено. Няма ли някакво отопление?

— Обичам в спалнята ми да е студено.

— Чудесно. — Това бе аргумент, който щеше да бъде развит по-късно. В момента имаше нещо по-наложително. Тя живо си припомни как изглеждаха гърдите му, очертаните мускули, тъмните къдрави косми. — Все пак щеше да е по-любезно от твоя страна да облечеш нещо, щом си решил да се пъхаш в леглото при мен.

— Бъди благодарна за любезността, която проявих. Обикновено спя гол.

Тя стисна юргана до бузата си.

— Значи си мачо.

— Какво има? Не можеш ли да издържиш?

— Няма какво да издържам. Никога не съм си падала по мачо.

— Не си пълноценна жена ли?

Ударът под кръста бе силен и Диърдри премина в самозащита.

— Прекалено пълноценна жена съм. Не ми е приятно да те разочаровам, но да бъдеш мачо е твърде елементарно.

— А, говори експерт.

— Не. Съвременна жена.

Промърморвайки кратка ругатня, Нийл се измъкна от леглото.

— Запази тези качества за Томас, когато се върне да те вземе. Точно сега имам нужда от един душ.

Тя погледна нагоре, но се усети.

— Трябва да се изкъпя.

— Снощи имаше тази възможност, но я пропусна. Сега е мой ред.

— Използвай някоя от другите бани. В тях има душеве.

— Тази ми харесва.

— Но само в нея има вана!

— Можеш да я ползваш веднага след мен.

— Къде изчезна кавалерството?

— Приказки за кавалерство от съвременна жена? — упрекна я той и тръшна вратата на банята след себе си.

Тогава Диърдри погледна нагоре. Той имаше последната дума. Поне така си мислеше. Като се преобърна на една страна, тя сграбчи патериците от пода и изкуцука от стаята. През малкия коридор от другата страна на дневната имаше една стаичка и там беше радиото за свръзка.

Погледна часовника си. Десет и четирийсет и пет. Десет и четирийсет и пет? Не можеше да повярва, че беше спала дванайсет часа и отгоре! Но на нея ѝ бе необходимо. Тя беше изтощена. И бе спала непробудно веднага щом кракът ѝ бе повдигнат и аспириният подейства.

Десет и четирийсет и пет. Беше ли изпуснала Томас? Дали той ще си бъде у тях, или ще е излязъл с моторницата? Вярно, че валеше, но дали бе ветровито?

Проучи указанията до радиото и след няколко безуспешни опита, успя да се свърже. Отговори млад мъж, явно не ловецът на омари.

— Трябва спешно да се свържа с Томас — каза тя.

— Злополука ли има?

— Не злополука в буквалния смисъл на думата, но...

— Добре ли сте?

— Да, добре съм...

— А господин Хърси?

— Хърси? Нийл? И той е добре, но се налага да говоря с Томас.

— Ще му кажа да ви се обади при първа възможност.

Тя стисна навитата жица на слушалката.

— Според вас кога ще стане това?

— Не знам.

— С моторницата ли е?

— В Аугуста е по работа.

— Днес ли трябва да се върне?

— Да, струва ми се.

Удари на камък. Диърдри въздъхна.

— Моля ви, предайте му, че съм го търсила.

След като младежът я увери, че ще му предаде, тя остави слушалката и изключи уредбата. В Аугуста по работа Диърдри се чудеше. Томас щеше да разбере защо се бе обаждала. Вчера е бил съвсем наясно какво прави, оставяйки двамата нищо неподозиращи пътници на острова на Виктория.

Диърдри помисли за това, което бе казал. Беше хитър, трябваше да му се признае. Говореше колкото бе необходимо и достатъчно мъгляво. Не бе лъгал, а бе давал умни и добре обмислени отговори на въпросите ѝ.

Изобщо не бе сигурна, че Томас ще се обади.

Намръщена, тя се обърна при шума от стъпките в коридора. Значи Нийл си бе взел душ. И какво щеше да прави сега? Диърдри се послуша. Стъпките спряха. Чу се звук от отваряне и затваряне на вратата на хладилника. Той беше в кухнята. Добре. Сега тя щеше да се изкъпе с най-голямо удоволствие.

Всъщност, не би могла да отиде бързо, дори да искаше. Придвижването ѝ до банята бе точно толкова трудно, колкото си го представяше. Особено неудобно и обезпокоително бе това, че ваната бе на една стена и за да вдигне гипсирания си крак на ръба, трябваше да се облегне на крановете. Реши да влезе вътре, преди да пусне водата, но за това се наложи многократно да се извива, да не говорим за това, че когато се опита да легне, удари главата си в кранчето. Най-последно успя да се намести в един ъгъл, което означаваше, че легна във ваната по диагонал. Все пак беше нещо, каза си Диърдри, отказвайки се от намерението си да се отпусне и да се съсредоточи върху къпането. Това също бе изпитание. Двете ѝ ръце бяха заети със сапуна и с гъбата, която застрашително се подхлъзна надолу във водата. И така е добре — помисли си тя. Косата ѝ, както и цялото ѝ тяло, имаше крещяща нужда от миене. Откога не бе виждала хубав шампоан? От седмица ли?

— Ух!

Като отметна глава назад, Диърдри потопа косата си във водата, сложи шампоан и я разтри. За съжаление, бе отляла твърде много шампоан. Многократно потопа косата си във водата, за да го отмие и водата се замърси. Испита отвращение. Накрая източа ваната, пусна крана за топлата вода силно изви гръб, за да пъхне главата си под струята, надявайки се, че всичко ще се оправи.

Когато с голямо усилие се запъти към вратата на банята, Диърдри бе силно напрегната. Ваната я освежи, мислеше си тя. Поне бе чиста. В това имаше известно удовлетворение. Испита удовлетворение и когато втри овлажняващ лосион по цялото си тяло — ежедневен ритуал, временно прекъснат по време на престоя ѝ в болницата. Ароматът му бе лек, но познат. Когато затвори очи, тя си представи, че е у дома, здрава и читава, очакваща хубави неща.

Но не можеше завинаги да остане със затворени очи и когато ги отвори, действителността я порази. Не беше нито у дома, нито здрава и читава, нито очакваше хубави неща. По-скоро беше в изгнание на острова на Виктория, което сама си беше наложила. Левият и крак бе в тежък гипс, лицето ѝ бе силно пребледняло и се чувстваше безнадеждно слаба. Не очакваше нищо хубаво, защото той беше там.

Ядосано намъкна бельото, после ментовозелената грейка, която си бе донесла. Тя бе широка, по-голяма от ръста ѝ и панталона и горната част бяха комплект. Днес той нямаше да има повод негодува по отношение на облеклото ѝ.

Като се подпря на тоалетната чиния, навлече две вълнени гети върху гипса и върху здравия крак, obu един бял къс чорап на здравия крак и после — една бяла маратонка. Изсуши с хавлиена кърпа косата си с колкото енергия можа да събере и после, облягайки се на мивката, я търка, докато заблестя от чистота.

Диърдри разгледа внимателно лицето си. Загубена работа. Идеално чисто, но въпреки това на нищо не приличаше. Беше бледо, иронично, детинско. Винаги бе изглеждала по-млада за годините си. Когато беше на около дваисет, това ѝ бе неприятно. Сега, когато жените на нейната възраст правеха всичко възможно да изглеждат по-млади, в някои случаи тя оценяваше тези свои качества. Но този не бе от тях. Изглеждаше ужасно.

Накупено дете? Може би, но това беше само заради него. Поемайки дълбоко въздух, Диърдри се извърна от огледалото и започна да чисти банята. Него. Колко неприятен човек в такава неприятна ситуация. И имаше ли някакъв изход? Никакъв, докато не се свърже с Томас и не го убеди, че дори само заради нейното душевно равновесие Нийл Хърси трябваше да бъде преместен от този остров.

След няколко минути влезе в кухнята — във въздуха се носеше миризма на бекон, на печката имаше два мръсни тигана, плотът бе отрупан с отворени кутии от сок и мляко, форма за яйца, кутия с маргарин, отворено пликче кифлички и много трохи. Нийл Хърси невъзмутимо довършваше закуската си.

— Голям готвач си — отбеляза тя с кисела физиономия. — Уменията ти включват ли и разтребване, или очакваш да дойде прислужницата?

Нийл остави вилцата, облегна се назад и я погледна изпитателно.

— Затова Виктория е изпратила теб. Знаех си, че трябва да има някаква причина.

Диърдри се изкикоти.

— Ако си мислиш, че ще се докосна до това опустошение, значи си луд. Ти си разбутал, ти ще си оправяш.

— А ако не си оправя?

— Тогава следващия път, когато седнеш да се храниш, сокът и млякото ще са вкиснали, кифличките — изсъхнали и ще трябва да ползваш мръсни чинии — тя погледна към мазните тигани. — Всъщност какво си правил?

— Бекон с яйца. Изкушава ли те?

Устата ѝ се напълни със слюнка.

— Можеше и да ме изкуши, ако не беше с толкова мазнина. Мисля, че на твоята възраст трябва да внимаваш с тези неща, особено за холестерола от многото яйца, които си изял.

— Четири. Бях гладен. Ти не си ли гладна? Не си вечеряла.

— Снощи мислих за други неща. — Тя го погледна с подигравателно извинение и заговори с най-милиия си глас. — Извинявай. Ти чака ли ме да вечеряме заедно?

Той присви устни.

— Не съвсем. Имах по-добра компания от твоята.

— Бутилка уиски ли? — Той вдигна вежди и тя уточни.

— Тя е в дневната и до нея има полупразна чаша. Това е гениално. Винаги ли удавяш тъгата си в алкохол?

Предните крака на стола шумно тропнаха по пода.

— Аз не пия — заяви веднага той.

— Значи тук е дошло някакво дяволче, което по някаква случайност се е оказало при питиетата.

Лека руменина заля Нийл.

— Снощи пийнах малко, но не съм пияница. — Той се намръщи. — А какво става с теб? Аз дойдох тук, за да правя каквото искам и ако това включва да се напивам всяка вечер, защо не?

Нийл започна да преминава в отбрана и Диърдри забеляза, че това ѝ се понрави. Не защото в момента тя бе по-силната. Имаше нещо друго, нещо, свързано с червенината, която плъзна по врата му. — Знаеш ли, не изглеждаш чак толкова зле. — Погледът ѝ падна върху голямата му блуза за ръгби в червеникавокафяво и бяло и прилепналите джинси. — Като изключим оредяващата ти коса и тези израстъци по брадата ти.

Нийл моментално реагира. Присви очи и склочи челюст.

— Косата ми не оредява. Такава си е от години, само че не го крия, както повечето мъже. А що се отнася до „израстъците ми“, това са бакенбарди, в случай че не знаеш.

— Можеше да ги избръснеш.

— Защо?

— Например, защото аз съм тук.

— Значи нямам избор. Дошъл съм на почивка, ти ми се натрапваш и ми се струва, че нямаш думата за това какво правя или как изглеждам. Разбра ли?

Диърдри безмълвно го погледна.

— Разбра ли? — повтори той.

— Не съм глуха — отвърна тихо тя.

Нийл завъртя очи.

— Слава Богу поне за това.

— Но имаш грешка. Тук ти си натрапникът и ще съм благодарна, ако можеш да направиш така, че да станеш максимално невидим, докато Томас дойде да те вземе.

При тези думи Нийл се надигна, изправи се и бавно се приближи до нея.

— Да стана невидим, а? И как предлагаш да го направя?

Той се приближаваше все по-близо. Дори бос бе по-висок от нея. Диърдри отметна глава, упорито гледайки го в очите, без да се оставя да бъде сплашена.

— Например можеш да почистиш кухнята, когато приключиш.

— И без това щях да го направя... когато приключа.

— Освен това, можеш да се заемеш да проучиш острова.

— В дъжда?

— На трето място, можеш да се преместиш с вещите си в някоя от другите спални.

Гласът му изведнъж стана по-мек.

— Значи не ти хареса как се грижих за теб снощи?

Въпросът му увисна във въздуха. Не че думите му я шокираха или пък бяха особено многозначителни, но някак близостта му спря дъха на Диърдри. Да, той беше едър, но не беше това. Да, изглеждаше закачлив, но не беше и това. Той изглеждаше... изглеждаше... топъл... мил... искрен.

Нийл също за момент бе смаян. Когато се приближи толкова много, той не бе очаквал... какво? Че тя ще ухае така свежо, така женствено? Че леката, почти прозрачна мрежа от бръчици в основата на носа ѝ ще го заинтригува? Че тя има пепеляво кафяви очи — очи на жена?

Преглъщайки, отстъпи назад и откъсна поглед от нея. Прикова го върху разхвърляния плот. След съвсем малко започна да затваря кутиите и да ги прибира в хладилника.

— Как е кракът ти?

— Добре — отговори предпазливо Диърдри.

— По-зле ли е от вчера?

— Не.

Нийл кимна и продължи да действа. Диърдри пое въздух и с изненада откри, че леко трепери.

— Опитах се да се свържа с Томас. Нямаше го.

— Знам.

Значи и той бе опитвал. Трябваше да се сети. Като закуцука с патериците към високото столче до плота, тя се облегна на ръба му.

— Трябва да намерим някакво разрешение.

— Точно така.

— Имаш ли предложения?

Главата му беше близо до отворения хладилник, но се чуваше какво казва.

— Знаеш ги.

Разбира се, че ги знаеше.

— Значи сме в задънена улица.

— Така изглежда.

— Според мен, можем да обвиняваме единствено Виктория. Тя е причината. Нека тя да намери разрешението.

Вратата на хладилника се затвори. Нийл се изправи и плесна с ръка по бедрото си.

— Това е страхотно. Но щом не можем да се свържем с Томас, как ще успеем да се свържем с Виктория?

— Трябва да постоянстваме.

— А междувременно?

Тя се усмихна.

— Ще трябва да продължим да се караме.

Нийл я погледна. За първи път я виждаше да се усмихва. Зъбите ѝ бяха малки, бели и равни. Устните ѝ бяха меки и щедри.

— Обичаш разправиите.

— Досега не съм го правила, но май ми харесва. — Тя наклони глава встрани и повдигна отбранително брадичка. — Приятно е.

— Ти си странна — промърмори той, като премести мръсните тигани в умивалника по-енергично, отколкото беше необходимо. — Странна.

— Повече от теб ли?

— У мен няма нищо такова.

— Шегуваш ли се? Не съм се карала сама. Дори си призна, че ти е приятно да се заяждаш с мен. Предполагам, че ще ми кажеш с какво то е по-различно от това, което казах, че обичам разправиите.

Нийл поля обилно гъбата с течен сапун.

— Остави ме на мира.

— Ти ме остави на мира и побързай. Чакам да използвам кухнята, или може би си забравил? Не съм яла от двайсет и четири часа.

— И кой е виновен за това? Ако си беше останала у вас, където ти е мястото, щеше редовно да се храниш.

— Вероятно, но ако си бях останала у нас, щях да се побъркам!

Нийл я погледна през рамо, Диърдри отвърна на погледа му. Въпросът беше, че той бе на границата да я попита. Тя го бе предизвикала, знаейки, че ще ѝ бъде приятно да откаже да му отговори.

В края на краищата, той не попита. Не беше сигурен, че искаше да узнае от какво толкова ужасно бе избягала. Не му се слушаше за чужди проблеми. Не беше убеден, че имаше желание да изпита съчувствие към тази жена-дете.

Разочарована, Диърдри се надигна от високия стол, намести патериците под мишниците си и с олюляваща се походка отиде в дневната. Въпреки че беше най-просторното помещение в къщата, в него се усещаше уют. Обстановката бе луксозна — от лакиран с тъмен лак боров дървен материал — ламперии, греди и колони, голяма ниска кръгла маса за сервиране на кафе, около която имаше солиден диван с възглавници и столове. В средата на една цяла стена имаше изградена с тухли огромна камина. На Диърдри много ѝ се искаше да я види запалена.

Като подпря бедро на един от столовете, тя бързо огледа стаята. Нямаше никакво съмнение, помисли си тя. Къщата, стаята, острова — всичко беше много романтично. Отдалечено на някакво неизвестно изолирано място — бягство на уединено кътче, прашене на огъня, примесено със звуци от дъждовни капки. Това би било чудесно в подходящ момент с подходящ човек. Тя разбираше, защо толкова много приятели на Виктория бленуваха за това място.

— Твоя е — каза Нийл. Объркана за момент, Диърдри го погледна намръщено. — Кухнята. Мислех, че умираш от глад.

Кухнята.

— Да, умирам.

— Тогава е твоя.

— Благодаря.

Той отстъпи назад, оставяйки ѝ предостатъчно място, за да мине.

— В кафеничето има горещо кафе. Налей си.

— Благодаря.

Точно когато минаваше покрай него, той се наведе напред.

— Направих го силно. Някакви възражения?

Тя мълчеше с наведена глава.

— А ти как мислиш?

— Според мен, имаш.

— Прав си. Предпочитам го слабо.

— Прибави вода.

— Така вкусът му става отвратителен.

— Тогава си направи друго.

— Ще си направя. — Диърдри вдигна поглед. Лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. Опасно. — Ако нямаш нищо против...

Разбрал намека, Нийл се изправи. Тя мина покрай него, влезе в кухнята и за първи път от една седмица се зае да си приготвя ядене.

Това бе предизвикателство. Започна да изважда разни неща от хладилника, но видя, че не може едновременно да държи патериците и още нещо. Стоеше пред отворения хладилник, като се подпираше на вратата, изваждаше едно, после друго и ги подреждаше на плота. Когато извади това, което ѝ бе необходимо, облегна се на плота и премести всичко едно по едно на печката. Една от патериците падна. Диърдри старателно с усилие се наведе да я вземе, но пак я изпусна, когато за втори път повдигна ръка.

За жена, която винаги се гордееше, че извършва колкото може по-малко ненужни движения, това бе истинско разочарование. Накрая тя окончателно се отказа от патериците и започна да се обляга на плотовете, надявайки се да не падне. Всеки етап от подготовката на яденето беше изпитание, което ставаше още по-мъчително, когато си представяше колко бързо би го направила, ако беше в нормално състояние. Когато най-после изсипа продуктите за омлета в тигана, едва не се разплака.

Изтегнат удобно на дивана в дневната, Нийл слушаше как тя се бори с предметите. Така ѝ се пада — мислеше си самодоволно той. Да си беше останала вкъщи — където и да беше това. А всъщност къде беше? Той се почуди какво би я побъркало, ако не бе заминала, после се укори за това, че се чуди, при наличието на толкова много свои проблеми. Замисли се за тях и настроението му се помрачи. С идването му тук нищо не се промени. В Хартфорд положението щеше да остане същото, независимо от това колко време него го нямаше. Трябваше да

мисли. Трябваше да анализира кариерата си, способностите си и амбициите си. Налагаше се да предприеме нещо положително.

Засега нямаше представа какво.

Звукът от счупване на чаша го извади от това състояние.

— Какво, по дяволите...

Той скочи и след миг бе в кухнята.

Диърдри се бе хванала с една ръка за печката, а другата бе на челото ѝ. Гледаше парчетата от счупената чаша, които се валяха на пода в локва портокалов сок.

— Какво ти става, за Бога! — изкрещя той. — Не можеш ли да се справиш с една дреболия?

Към него се отправиха очи, изпълнени със сълзи.

— Не, не мога. И не съм много радостна от този факт! — Ядосана, тя грабна гъбата от умивалника и коленичи на здравето си коляно.

— Нека аз да избърша — изръмжа Нийл, но Диърдри вдигна ръка, за да го спре.

— Не, сама ще се справя!

Тя започна да събира едно по едно парченцата от счупената чаша.

Нийл бавно се изправи. Диърдри бе вироглава. И независима. И глупавичка. Бе закрепила нестабилно гипсирания си крак встрани и равновесието ѝ бе максимално неустойчиво. Той си представи как тя го губи и пада напред, подпира се на дланта си, с която хваща стъклени отломки.

Нийл сграбчи няколко парчета хартиена кърпа, коленичи, избута ръцете ѝ и започна да чисти.

— Станалото, станало. Няма защо да се съжaliaва — каза внимателно той.

— Аз не съжaliaвам. — Тя стана, опирайки се на здравия си крак. Мускулите на бедрото ѝ се напрегнаха и Диърдри се сви при мисълта колко безпомощна бе станала за по-малко от седмица. — Не трябва да чистиш.

— Ако не почистя, ще направя още по-голяма беля.

— Мога сама да се грижа за себе си — заяви тя и се обърна към печката. Омлетът загаряше. — По дяволите! — Като грабна плоската лъжица, тя обърна наполовина сместа с яйцата и изключи котлона. —

Омлет с коричка — точно какъвто исках. — Като се опря с ръце на ръба на печката, тя отметна глава назад. — По дяволите! Защо аз!

Нийл хвърли напоените със сок хартиени кърпи в кошчето за боклук и се пресегна за други.

— Ругатните няма да помогнат.

— Така ли? — Очите ѝ блеснаха, когато го погледна. — Така ми олеква и затова ще ругая колкото си искам!

Той вдигна поглед от напоените кърпи.

— Боже мой! Не сме в настроение!

— В настроение сме, но ти не правиш нищо, за да допринесеш за това.

— Почиствам.

— Караш ме да се чувствам като безпомощен инвалид. Казах ти, че аз ще почистя. Не съм съвсем саката, по дяволите!

Той въздъхна.

— Някой казал ли ти е, че една дама не бива да ругае?

Тя присви устни.

— О, да. Майка ми, баща ми, сестра ми, чичовците ми — години наред трябваше да ги слушам как се жалват. — Тя направи гримаса и поклати глава. — „Не казвай това, Диърдри... Не прави това, Диърдри... Диърдри, усмихни се и бъди любезна.“ Или: „Дръж се като дама, Диърдри.“ — Гласът ѝ възвърна нормалния си тембър, но в него остана гневът. — Е, ако това, което правя, не е присъщо за една дама, значи е грубо! — Тя бързо пое въздух и продължи, сякаш размишляваше — Щом искам да ругая, ще ругая!

Казвайки това, закуцука към високия стол до плота и се отпусна тежко на него с гръб към Нийл.

Той безмълвно доизчисти пода. Наля чаша сок. Препече филията, която тя бе извадила, намаза я с конфитюр и постави пред Диърдри чашата и чинията.

— Искаш ли яйца? — попита тихо той.

Тя поклати глава и остана за няколко минути неподвижна. После взе една от филиите и започна да хрупка.

Нийл, който се бе облегнал на плота с крака, кръстосани при глезените и със скръстени ръце на гърдите, наблюдаваше пораженския ѝ вид.

— Със семейството си ли живееш?

Тя внимателно сдъвка залька и после го глътна.

— Слава Богу, не.

— Но сигурно си недалеч от тях.

— Огромна грешка. Трябваше отдавна да се преместя. Дори Калифорния ми изглежда, че е близо. Може би по-добре е в Аляска — в Северна Аляска.

— Толкова ли е зле?

— Толкова. — Тя отпи голяма глътка от сока, концентрирайки се върху охлаждащия ефект, който имаше върху гърлото, което я драскаше. Може би се разболяваше. Нямаше да се изненада, като имаше предвид как предишния ден дъждът я бе наквасил. Може пък да се беше заразила от нещо в болницата. Това беше по-вероятно. Болниците гъмжаха от микроби и нищо чудно да бе имала късмет да прихване някой. Просто късмет. — Защо си толкова любезен?

— Може би съм с добро сърце.

Тя не можеше да понесе тази мисъл, особено когато беше в такова отвратително настроение.

— Ти си лош човек с неприятна физиономия.

Като се надигна от плота, той промърмори:

— Щом казваш...

Върна се в дневната, седна и втренчи мрачен поглед в студеното огнище, докато Диърдри довършваше леката закуска, която ѝ бе приготвил. Чу я как разтребва, направи му впечатление, че не се долавяха никакви аварии и ругатни и се усети, че бе започнал да разсъждава що за човек всъщност беше тя. Той беше наясно със себе си. Не беше лош човек, само бе станал жертва на обстоятелствата. И при нея ли беше същото?

Нийл се зачуди на колко години е тя.

Когато приключи в кухнята, Диърдри се почувства малко по-добре. Тялото ѝ бе реагирало на храната. Въпреки че се цупеше и отказа, бе изяла дори част от омлета. Той беше повече препържен, отколкото изгорял и беше почти хладък, когато успя да стигне до него, но все пак съдържаеше протеин. Гласът на разума ѝ подсказваше, че има нужда от храна.

Като се обърна към дневната, видя как Нийл се бе проснал на стола. Диърдри не го харесваше. По-точно, не искаше да е там. Той бе

свидетел на нейната тромавост. Това, на всичко отгоре, я притесняваше.

Подсъзнателно чувстваше тайно подозрение, че всъщност той може и да е добър човек. Беше ѝ помогнал през нощта. Беше ѝ помогнал сутринта. Но си имаше свои проблеми, които като го налегнаха, ставаше навъсен, лаконичен и груб. Толкова ли бе саможив, колкото нея?

Зачуди се какво работи той.

Здраво сграбчила патериците, Диърдри тръгна към дневната, отиде най-напред до живописния прозорец, после отстъпи назад, докато се подпря на дивана. От това удобно място можеше да наблюдава света извън къщата. Островът бе сив и влажен. Зеленината му смело, но безуспешно се опитваше да оживи пейзажа.

— Отвратителен ден — отбеляза Нийл.

— Ммм.

— Имаш ли някакви планове?

— Всъщност — каза тя, като пое дълбоко въздух, — имам намерение да се облека и да отида на театър.

Той поклати глава.

— Билетите са продадени. Има места само за правостоящи. Няма да можеш на един крак.

— Благодаря.

— Не съжалявай. Постановката не струва.

— Днес няма голям избор — отговори тя. Ако искаше да се заяжда, можеше веднага да започне.

По природа беше оптимистка и предпочиташе да разкрасява отрицателните страни на живота. Но знаеше, че въпреки това те съществуват. За разнообразие искаше да ги види и да се оплаче. Струваше ѝ се, че бе заслужила това право.

— Не мога да си спомня кога съм гледала нещо хубаво, например филм — започна тя подчертано жлъчно. — Повечето от тях са отвратителни. Сюжетите са толкова плоски и измислени, че се отегчаваш до сълзи, или са толкова заплетени, че не разбираш какво става. Постановките са изкуствени, музиката е тъпа, а играта на актьорите — превзета. Искам да кажа, че Траволта беше прекрасен в „Треска в събота вечер“. Той направи крачка напред в сравнение с Барбарино — много учтив, много приятен, много чувствителен и като

че ли роден за танц. Но репортера в „Перфектно“? Моля те! Единствената сцена, която можеше да стане хубава, бе заснета в залата за танци, но камерата толкова дълго се задържа на таза на Траволта, че беше отвратително!

Нийл я гледаше, като бе поставил един пръст върху устните си.

— Не съм експерт по таза на Траволта — независимо дали е отвратителен, или не.

— Ти гледал ли си нещо хубаво напоследък?

— Тазове ли?

— Филми.

— Нямам време да ходя на кино.

— И аз нямам, но когато искам да видя нещо — филм, изложба, концерт, намирам време. Ти не правиш ли така?

— Аз намирам време за баскетбол.

Тя се зачуди дали той изобщо бе играл баскетбол. Имаше необходимия ръст и телосложение.

— В кой отбор?

— В „Келтите“.

— От Бостън ли си?

— Не, но се запалих по тях, когато тръгнах там на училище. Сега щом си намеря билети за мач, заминавам с колата за Бостън. Намирам време и за лекции.

— Какви лекции?

— По съвременни проблеми. Изнасят се от политици или бизнес супер специалисти като Кисинджър.

Тя присви очи.

— Сигурна съм, че би отишъл да чуеш Джон Дийн.

Нийл сви рамене.

— Не съм ходил. Но бих могъл. Той е много тясно свързан с един невероятен период от нашата история.

— Дийн е криминален престъпник. Лежа в затвора.

— Плати необходимата сума.

— Определи цената си с книги, телевизионни мини сериали, поредици лекции. Не те ли дразни фактът, че престъплението може да бъде толкова доходно?

Преди малко разговорът беше на абсолютно случайни теми. Сега изведнъж попадна точно в целта.

— Да — каза той, — дразни ме.

— И въпреки това би платил, за да чуеш как някой говори за опита си, който е в разрез със закона?

Да, той би платил и би осмислил лекцията с констатацията, че лекторът прави голяма услуга, като разказва за всичко това. Въпреки това, като си помисли за опита си в „Уитнауър-Дъгълс“, у него се надигна гняв.

— Говориш прекалено много — отсече той.

Диърдри остана като гръмната.

— Какво съм казала?

— Нищо — измърмори Нийл, облягайки се още по-назад. — Нищо съществено.

— А-ха. Веднага щом госпожичката засегне „болна“ тема, става „нищо важно“.

— Не в смисъла, в който го казваш.

— Не виждам голяма разлика. Това са чертите на мачо у теб. Както при страхливците.

Нийл се надигна от стола и я загледа втренчено.

— Ще ме оставиш ли на мира? Искях само да си седя тук мирно и тихо и да си гледам работата.

— Ти заговори пръв.

— Точно така. Опитах се да бъда вежлив.

— Очевидно, нищо не стана.

— Щеше, ако ти не започна кавгата.

— Аз да съм започнала кавга? Ние само обсъждахме проблема за етиката при финансирането на отявлени политически престъпници, когато ти избухна. Зададох ти един най-прост въпрос. Трябваше да ми дадеш само един прост отговор.

— Но аз нямам такъв отговор — изкрещя той. Една вена затуптя на слепоочието му. — Напоследък нямам отговор за много въпроси и това направо ме побърква!

Устните му плътно се свиха, той се втренчи в нея и изхвърча към стаичката.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щом Нийл излезе, изведнъж в стаята настъпи спокойствие. Диърдри се заслушваше, защото знаеше, че той отново ще се опита да се свърже с Томас. Молеше се Нийл да успее както за негово, така и за нейно добро. Двамата бяха като куче и котка — изобщо не се разбираха.

Възползвайки се от това, че бе останала сама, тя се изтегна на дивана, затвори очи и си представи, че е сама в къщата. Беше тихо, много тихо. Нито лекото потропване на дъждовните капки, нито лекият шум от топлия въздух, който идваше от вентилаторите, нарушаваха безметежното спокойствие. Представи си, че си бе приготвила закуската без никакъв проблем и че предишния ден бе пренесла багажа си от моторницата на Томас, без да накуцва. Във въображаемия свят, който си бе създала, тя нямаше нужда от помощ, защото счупеният ѝ крак беше напълно здрав.

Но това бяха само мечти. В действителност имаше нужда от помощ и Нийл Хърси ѝ я бе оказал. Чудеше се какво ли би било, ако той бе с по-нормален характера Нийл беше симпатичен — тя му призна това, макар и неохотно. Беше силен — спомни си ръката му, когато я подкрепяше, когато ѝ даваше аспирин, спомни си и широките му гърди, на които се опря. Той беше независим и способен — готвеше си, почисти след себе си, както и нейния боклук, без да се суети.

Имаше качества — добре. Но изпадаше и в мрачни настроения. В такива моменти, имайки предвид собственото си променливо настроение, ѝ се искаше да бъде колкото може по-далеч от него.

Както си лежеше, потънала в мисли, чудейки се и изпълнена с разни представи, клепачите ѝ постепенно натезаха и тя неусетно се унесе. Чак след един час се сепна и се събуди. Беше сънувала. Нийл. Хубав сън. Обезпокоителен. Разтревожи се от факта, че изобщо бе спала, защото това говореше за физическо изтощение, което ненавиждаше. Предишната нощ бе спала четиринайсет часа. Това положително бе достатъчно. И да сънува Нийл?

Диърдри бе права в първоначалната си преценка за него — той си имаше проблеми също като нея. Усети се, че се замисля за това какви биха могли да бъдат неговите проблеми, после прогони тези мисли. Имаше си свои проблеми. Неговите не й трябваха.

Това, което й трябваше, реши тя, беше чаша кафе. След фиаското със закуската, не бе имала нито смелост, нито желание да се занимава с утайки от кафе, цедки и филтри. Сега я привлече мисълта да пийне нещо горещо и ароматно.

Надигайки се тромаво на крака, отиде в кухнята и разклати кафеварката. Той каза, че бе останало кафе, но че е силно. Диърдри не обичаше силно кафе. Но беше жалко да се хвърля вече направеното.

Тя с рязко движение запали газта и постави кафето на огъня.

Междувременно Нийл беше в стаичката, гледаше през прозореца как вали и се опитваше да разбере себе си. Диърдри Джойс — младежът, който отговори от дома на Томас, му бе казал фамилното й име, непрекъснато му се пречкаше. Той искаше да остане сам, но тя все още беше там. Вече бе станало късен следобед и той не бе успял да говори с Томас, а това означаваше, че Диърдри ще оста не поне още една нощ.

Това, което най-много го безпокоеше, бяха представите, които бързо преминаваха в периферията на съзнанието му. Гладък гъвкав гръб, тънка талия, очертанието на извивката на бедрото. Свеж приятен аромат, коса с цвят на пшеница, а не сив миши цвят, какъвто първоначално му се стори. На гъста, блестяща пшеница. Лицето й също го преследваше. Тя имаше най-красивите светлокафяви очи, малко деликатно носле, устни, които сякаш обещаваха, когато се усмихваше.

Разбира се, тя рядко се усмихваше. Имаше си проблеми. Но най-важното беше, че той наистина искаше да остане сам. Тогава защо мислеше за нея така, като че ли я намираше за привлекателна?

Откъм вратата се чу покашляне.

— Извинявай.

Той обърна глава. По дяволите! Ментово зеленият цвят на грейката й създаваше настроение. Разбира се, тя изглеждаше ужасно тромава.

— Да?

— Притоплих остатъка от кафето, но то за мен е много силно. Предположих, че ще ти хареса.

Като се облегна на дясната патерица, тя му подаде чашата.

Изведнъж Нийл стана предпазлив. Това бе първият ѝ опит да бъде дружелюбна към него. След серия скандали, трябваше да има някаква причина за това. Сигурно искаше нещо.

— Защо? — попита рязко той.

— Какво „защо“?

— Защо си го притоплила?

Тя се намръщи.

— Казах ти. Мислех, че ще ти хареса.

— Преди не беше толкова загрижена за това какво ще ми хареса.

— Сега също не съм — отвърна отбранително тя. — Стори ми се, че ще бъде жалко да го изхвърлим.

— А! Ще си направиш прясно кафе и затова си подгръла остатъка за мен.

— Не ти вярвам — задъхано каза тя. Не бе очаквала такава внезапна враждебност и тази реакция на опита ѝ да бъде любезна направо я възмути.

— Ти искаше аз да изпия тези остатъци, но изведнъж се оказа, че не са достатъчно качествени за теб?

— Не съм казал такова нещо. — Тонът му бе мек, но в него се усещаха железни нотки. — Аз непрекъснато си подгръвам кафето, защото така се пести време и наистина ще е жалко да го хвърляме. Това, което ме учудва, е защо проявяваш добра воля. Сигурно си намислила нещо.

— Боже мой! — възкликна тя, като изкриви устни. — Да не би да си „изгарял“?

Погледът му помръкна.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Когато един мъж е толкова подозрителен към една жена, значи, че някоя е злоупотребила с него.

За момент Нийл се замисли върху това. Странно, преди не му бе идвало наум, но него го бяха използвали. Нанси бе хитра — твърде ловка, така че фактът се бе запечатал само в подсъзнанието му — но въпреки това — хитра. Чак сега той осъзна, че тя бе правила разни дребни неща за него само когато искаше нещо за себе си. Такава бе

любовта ѝ, но тогава той не го виждаше. Както не бе видял възможността за предателство в „Уитнауър-Дъгълс“.

— Моят живот не е твоя работа — ядосано процеди Нийл.

— Чудесно — изсъска Диърдри. — Просто искам да знаеш, че проявих огромно усилие, за да ти донеса тъпото кафе, без да го разля. И ако искаш да знаеш истината, основната причина беше да разбере къде си, за да знам коя стая да избягвам.

Тя остави с трясък каната на полицата за книги.

— Ако искаш го пий, ако не искаш, не го пий. Не ме интересува.

Тя се обърна да излиза, но не толкова бързо, че да скрие обиденото си изражение.

— Чакай.

Диърдри спря, но не се обърна.

— Защо? — попита тя. — За да ми нанесеш още обиди ли?

Той се отдалечи от прозореца.

— Не исках да те обиждам. Ти си права. „Изгарял“ съм. И не бе справедливо от моя страна да си го изкарвам на теб.

— Имам чувството, че много неща си изкарваш на мен.

— И обратно — каза тихо той, доволен, че тя го погледна през рамо. — Трябва да си признаеш, че ти самата не си от най-милите съквартирантки.

— Имах... други неща в главата си.

Той бавно се приближи.

— Аз — също. Имах нужда малко да освободя напрежението. Приятно ми беше да ти крещя. Може би не беше редно, но ми беше приятно.

— Разкажи ми — промълви реторично тя, но той я разбра буквално.

— Като че ли целият ми живот е направляван от разсъдък и ограничения. Никога не съм ругал така за незначителни неща.

Тя го изгледа подозрително.

— Както за това, че аз ползвам голямата спалня?

— Това не е незначително. Проблемът е важен.

— А какво ще кажеш за отоплението? В спалнята е голям студ, докато в останалите помещения от къщата е приятно топло. Ти нарочно си регулирал термостата в спалнята, нали?

— Казах ти, че обичам в спалнята да е студено.

— Аз пък обичам да е топло и не ми казвай да се премествам в друга спалня, защото няма да го направя. Ти ще си тръгнеш...

— Ти ще си тръгнеш. — Тонът му се бе повишил, за да съответства на нейния, но изведнъж отново се снижи. — Проблемът е в това, че Томас още не се е прибрал и май това няма да стане днес.

— Той ни избягва.

— И на теб ти е минало през ума, а?

— Което означава, че тук сме като затворници. — Той мрачно огледа наоколо. — Искам да кажа, че къщата е чудесна. Гледай. — Той посочи към една от стените, после към друга. — Стотици книги, стерео, видео, телевизор...

— Програмите не се приемат добре. Пробвах.

— Не е загуба. Мразя телевизията.

— Както филмите ли?

— Не съм казал, че мразя филмите, просто напоследък те са ужасни. Същото важи и за телевизията. Ако не е комедия, ще бъде някаква кърваво приключение или още по-лошо — сапунена опера в най-гледаното време.

— Ти си една самоуверена хлапачка, нали?

Очите ѝ проблеснаха и тя още по-здро стисна патериците.

— Да, самоуверена съм и нямам намерение да изразявам каквото и да е мнение.

Тя мълчаливо го принуди да я прекъсне.

Нийл не възнамеряваше да прави това. Беше просто любопитен какво щеше да каже. Като се протегна към каната, която беше оставила, той се облегна на полицата, достатъчно близо, за да долови свежия аромат, който се излъчваше от нея.

— Продължавай. Слушам.

Диърдри също усети близостта, широките му рамене и дългите му крака, съзнавайки, че много отдавна не бе изпитвала близост с такъв мъж. Бузите ѝ започнаха да горят и усети странен гъдел.

Тя объркано се огледа, видя наблизко голямо кожено канапе и постепенно се отмести назад, докато потъна в него. Прехапа устни и вдигна поглед към Нийл.

— За какво говорех?

— Изказваше мнението си за състоянието на съвременната телевизия.

— О — тя пое въздух, помисли и най-после каза: — Мразя мини сериалите.

— Защо?

— Защото са ужасни копия на книгите, по които са направени.

— Невинаги.

— Много често. И са два пъти по-продължителни, отколкото е необходимо. Например въведението към всеки епизод. Около петнайсет минути се проточва съобщаването на екипа и припомнянето какво е станало в предишните епизоди. Искам да кажа, че повечето от зрителите знаят какво е станало дотогава и чиста загуба на време е да се повтаря. А колкото до съобщаването на екипа, актьорите и актрисите най-малко имат нужда от хвалебствия. Повечето от тях и без това са главозамааяни! — Тя започна да се пали на тази тема, изпитвайки удоволствие от капризите си. — Но най-лошото на телевизията са новините.

— Обичам новините — протестира Нийл.

— И аз — когато наистина са новини. Но когато всяка вечер трябва да се запълват два часа, половин час от това, което се излъчва, не са новини. Или поне аз не ги приемам за такива. А що се отнася до прогнозата за времето, до момента, в който приключат с подробните си електронни карти и радарни екрани, аз вече съм изключила телевизора и изпускам точно прогнозата, която искам да чуя.

— Може би трябва да наблегнеш на вестниците.

— Обикновено така правя.

— Кой вестник четеш?

— „Таймс“.

— „Ню Йорк Таймс“? — Той се чудеше каква бе връзката ѝ с Виктория. — Значи живееш там?

— Не, живея в Провидънс.

— А, Провидънс. Процъфтяващият малък метрополис.

— Какво му е на Провидънс?

— Нищо, което не би могло да оправи едно голямо земетресение.

— Той изпита удоволствие от хиперболатата.

Диърдри го погледна.

— Вероятно нищо не знаеш за Провидънс, още по-малко за Роуд Айлънд и въпреки това заклеяваш всичко.

— О, знам някои неща за Провидънс. Преди две години посред лято там представях клиент и климатичната инсталация в офиса му не работеше. Тъй като беше небостъргач, дори не можехме да отворим прозореца и отидохме до това, което в сградата би трябвало да бъде ресторант. Обслужването беше отвратително, храната още по-лоша, и на всичко отгоре един негодник на паркинга одраска колата ми отстрани, трябваше да плащам и за това и после моят клиент ми прати чак след половин година.

Диърдри бе любопитна.

— Какъв клиент?

— Аз съм адвокат!

Тя се отмести до ръба на канапето.

— Нищо чудно, че одобряваш престъпници да изнасят лекции. Може би ти плащат за това.

— Не съм адвокат на престъпници — заяви Нийл. Бръчката между веждите му стана по-дълбока. — Работя с корпорации.

— Значи още по-зле. Мразя корпорациите!

— Ти мразиш едва ли не всичко.

За момент погледът на Диърдри остана прикован в неговия. Той като че ли отправяше предизвикателство към нейната личност и я призоваваше да каже истината.

— Не — заяви тя по-спокойно. Просто говоря на някои от болните си теми. Не го правя, не мога да го правя много често.

Той също се бе поуспокоил.

— Какво правиш?

— Задържам ги в себе си.

— Не, какво работиш? Работиш, нали? Всички съвременни жени работят.

Диърдри вдигна въпросително вежди.

— Няма нужда от сарказъм.

Нийл не се извини.

— Гордееш се с това, че си модерна жена. Така че, кажи ми. Как изкарваш прехраната си?

Тя бавно събра патериците си. Не можеше да му каже какво работи. Той щеше да се забавлява.

— Това — тя се надигна — не е твоя работа.

— Но аз ти казах какво работя.

— Аз пък ти казах къде живея. Значи сме едно на едно. Облягайки се на патериците, тя се запъти към вратата.

— Но аз искам да знам какво работиш.

— Упорит си.

— Обзалагам се, че не работиш — каза подигравателно той, като остана близо до нея. — Сигурен съм, че си глезена роднина на някои от заможните приятели на Виктория.

— Вярвай, в каквото щеш.

— Сигурен съм, че си тук, защото всъщност си искала да отидеш в Монте Карло, но татенцето е блокирало сметката за разходите ти. За известно време си на издръжка на Виктория.

— Сметката за разходите ли? — Тя спря по средата на пътя през дневната и дрезгаво се засмя. — Бащите откриват ли сметки за разходи на двайсет и девет годишните си дъщери?

Нийл зейна от учудване.

— Двайсет и девет. Ти ме будалкаш.

— Не бих те будалкала, дори да беше Мел Гибсън! — изрече тя и продължи да се придвижва в кухнята.

— Двайсет и девет? Аз бих ти дал двайсет и три, може би двайсет и четири. Но двайсет и девет? — Нийл поглади поникналата си брада и замислено заговори. — Достатъчно си възрастна, за да си се омъжвала поне веднъж. — Той тръгна след нея. — Кажи, че си избягала от мъжа си, който те бие. Той ли ти счупи крака?

— Не.

— А имаш ли съпруг?

Тя го погледна нетърпеливо.

— Очевидно не познаваш добре Виктория. Тя не би ни събрала заедно, ако някой от нас беше женен.

Той познаваше Виктория и Диърдри беше права.

— Добре. Омъжвала ли си се изобщо?

— Не.

— Живееш ли с някого? — Когато тя му отправи още по-нетърпелив поглед, той започна да се защитава. — Възможно е. Не бих се изненадал, ако Виктория се опитва да те накара да го забравиш, ако е непоносим... Добре. Добре. Значи не живееш с някого. Скъсала си с него и си дошла тук да bliжеш раните си.

— Пак не позна.

Бе напуснала приятеля си преди четири месеца и нямаше рани за близане. Като изправи патериците си в един ъгъл, заподскача към бюфета. Беше решила да си приготви чаша кафе.

— Това ми прилича на играта „Двайсет въпроса“ и ми напомня на нещо, което наистина мразя като телевизионните игри, една, от които Томас гледаше вчера. Знам защо хората ги гледат. Те също играят, като изпитват удоволствие, когато отгатнат отговора преди състезателя. Но състезателите, като подскачат навсякъде и радостно пляскат с ръце щом спечелят и целуват някого, когото изобщо не познават... — Тя поклати глава. — Тъжно. Много тъжно.

Нийл стоеше до нея и гледаше лъжичката ѝ за кафе в цедката. Ръцете ѝ бяха слаби, добре оформени, грациозни. Имаше нещо почти лирично в начина, по който потопяваше лъжичката. Погледът му се придвижи нагоре по ръката ѝ, по едно не добре очертано рамо към врат, който беше като изваян. Той също бе грациозен. Странно, преди не бе забелязал това...

Тя изведнъж прекъсна заниманието си и се загледа в него. Очите и бяха по-разширени от обикновено, пулсът ѝ бе ускорен. Мина ѝ през ума, че не бе виждала толкова нетрадиционно съчетание у един мъж — от лъскавата му коса и плавната извивка на носа, до бръчките над веждите и острата брада. Тя почти искаше да го докосне — почти искаше да докосне...

Диърдри стисна лъжицата.

— Нийл?

Леко сепнат, той посрещна погледа ѝ.

— Трябва ми стая. Не съм свикнала да бъда с друг човек.

Нийл още повече се намръщи.

— Разбира се. — Направи крачка назад. — Мисля да отида да се поразходя.

Диърдри го почака да излезе и бавно продължи това, което бе започнала. Да се разходи. В дъжда ли? Ослуша се, но не чу да се отваря и затваря врата. Значи се разхождаше из къщата. Какво ли друго можеше да прави в такъв мрачен ден. Тя се чудеше какво щеше да стане, когато дъждът спре. Островът щеше да е красив, когато го огрее слънцето. На нея би ѝ било приятно да излезе навън, да намери някоя висока скала, да седне на нея и да се отпусне.

За своя изненада, когато мислеше за това, Диърдри изобщо не бе така напрегната, както при заминаването от Провидънс. Въпреки кавгите докато пристигне, дори въпреки дъжда, промяната на обстановката ѝ се отрази добре. Разбира се, всичко си оставаше същото. Когато се върне, Провидънс щеше да си бъде пак там. Майка ѝ ще си бъде там, както и Сандра и чичовците. Те пак ще ѝ досаждат, освен ако не измисли някакъв начин да се отърве от тях.

Още не бе мислила чак дотам.

Като внимателно взе кафето и една патерица, тя отиде в стаичката. Вече можеше малко да натоварва гипсирания крак, без да се притеснява, а това бе окуражаващо откритие. Вече по-лесно носеше кафето. Разбира се, все още се придвижваше бавно и това я безпокоеше, но все пак това бе по-добре, отколкото да бъде прикована на легло.

Бавно отпивайки от кафето, тя се отпусна на коженото канапе. В пътната си чанта имаше няколко книги, прежда и игли за плетене, касетофон и много касети. В момента нито едно от тези развлечения не я привличаше. Чувстваше се като с вързани ръце и нямаше напълно да се успокои, докато Нийл не си отиде.

А той ще си отиде ли? Наистина ли? Не. Не с охота. Не докато Виктория изрично не му каже. Кое то тя не би направила.

Виктория бе постъпила разумно. Тя знаеше, че си има работа с твърдоглави хора. А също и това, че попаднат ли на острова, те ще бъдат изолирани. Томас Най бе единствената им връзка със света и той, колкото и бдителен по отношение на някакви спешни случаи от физическо естество, изобщо не обръщаше внимание на техните чисто емоционални доводи.

Нийл и Диърдри срещу лошите хора. Интересна гледна точка.

Тя машинално остави чашата и куцукайки, излезе от стаичката. В къщата бе тихо. Диърдри се зачуди какво прави Нийл и реши, че е в неин интерес да разбере това. Той не се бе връщал в дневната, докато тя беше в стаичката, не беше и в кухнята.

Нийл беше в спалнята. В голямата спалня. Диърдри спря на прага и започна да го изучава. Той лежеше по гръб на леглото, като бе свил едното си коляно. Бе закрил с ръка очите си.

Доволна, че още не я бе забелязал, тя се канеше да си тръгва, когато до нея достигна нещо като шепот. Беше малко по-силно от

обикновено дишане и малко по-леко от хъркане. Нийл очевидно бе заспал.

Не можейки да се въздържи, тя бавно се приближи до ръба на леглото. Гърдите му се издигаха и спускаха бавно и ритмично. Устните му бяха леко отворени. Когато го погледна, пръстите му се свиха, после се отпуснаха и тя усети как сърцето ѝ трепна.

Нийл беше нормален човек. В разгара на кавгите може и да се бе опитвала да отрича това, но като го видя безпомощен в съня, силно се изненада. Той бе изтощен и емоционално, и физически.

Отново се зачуди какви ли ужасни неща бе оставил зад гърба си. Беше адвокат — добра професия. Нещо лошо ли се бе случило с кариерата му? Или може би проблемите му бяха свързани с това, че се бе „опарил“ от някоя жена. Сигурно страдаше от последиците от тежък развод, може би се тревожеше за децата от брака си.

Всъщност Диърдри знаеше много малко за него. Бяха заедно от момента, в който тя пристигна в Спрус Хед и той се оказа удобна боксова круша, върху която тя да излива лошото си настроение. Когато се караше с него, не мислеше за крака си, за аеробиката, за „Джойс Ентърпрайзис“. Може би все пак имаше някаква полза от присъствието му.

Всъщност Нийл не беше толкова лош. Понякога тя почти го харесваше. Още повече, имаше моменти, в които изпитваше към него физическо влечение. Никога дотогава дъхът ѝ не бе спирал при близостта на мъж, а при Нийл се случи вече няколко пъти. Тя винаги умееше да контролира чувствата си и този факт малко я плашеше. В известен смисъл беше вълнуващо...

Тъй като не беше сигурна, че Нийл няма да се събуди и да се нахвърли върху нея за това, че го безпокои, тя тихо излезе от спалнята и пак отиде в стаичката. Погледът ѝ падна върху радиото за връзка с брега. Приблжи се към него, видя говорителя, прегледа бегло инструкциите за употребата му, после обърна гръб на всичко и се отпусна на дивана. Като нагласи една от тъканите възглавници под главата си, тя се прозина и затвори очи.

Денят беше мързелив. Звукът от дъжда направо хипнотизираше и унасяше в сладка летаргия. Диърдри се учуди, че е уморена, но знаеше, че това се дължи единствено на временната ѝ слабост. Както и напрежението, на което бе подложена в Провидънс.

Имаше нужда от тази почивка — каза си тя. Бе полезна за нея. Нали за това е този отдалечен остров? Скоро щеше да се почувства по-силна и тогава щеше да чете, да плете, да слуша музика, дори да играе упражнения. Скоро слънцето щеше да се появи и тя щеше да се наслади на свежия въздух на острова.

Но засега ѝ бе удобно нищо да не прави.

Диърдри бе дълбоко заспала, когато след известно време Нийл рязко спря пред вратата. Той се чувстваше нестабилен, тъй като се бе събудил преди миг. Нямахме навик да спи през деня. Нямахме навик да бездейства. Беше си купил няколко книги, имаш аудио записи и доста касети с филми, които можеше да гледа, но все още не му се занимаваше с тези неща. Ако времето беше хубаво, можеше да излезе навън, но тъй като не беше, той спа.

Той знаеше, че ще му трябват няколко дни, за да се отпусне, и че отдихът му бе жизнено необходим. Предварително бе наясно, че няма още в момента, в който пристигне на острова, да му хрумне как да разреши проблемите си. Въпреки всичко, те непрекъснато занимаваха съзнанието му.

По ирония на съдбата, Диърдри бе най-голямото му развлечение.

Диърдри. Като сведе поглед към нея, той всмука горната си устна и след това бавно я отпусна. Двайсет и осем годишна. Замисли се за времето, когато беше на тази възраст. Завършил преди четири години право, бе разпределен като стажант в голяма правна фирма в Хартфорд. Работното време бе продължително, работата — отегчителна. Разочарован от йерархията, която го принуждаваше да върши черната работа на колегите си, през следващата година започна самостоятелна практика. Макар че работеше също толкова продължително, печелеше много по-добре.

Сега, след десет години, той приближаваше четирийсетте тъжно разочарован. Знаеше какво бе вършил, виждаше грешките си пределно ясно, но не можеше да си представи бъдещето.

Ако Диърдри бе разочарована от нещо на дваайсет и девет годишна възраст, какво щеше да стане, когато стигне неговата? Какво искаше тя от живота? Всъщност какво бе преживяла?

Като лежеше на една страна с длани между бедрата и с глава, отпусната на възглавницата, тя бе олицетворение на невинността. Но във вида ѝ имаше нещо сексапилно.

Нийл се чудеше как е възможно това, след като у нея нямаше нищо привлекателно в традиционния смисъл на тази дума. Беше без грим. Косата ѝ бе дълга отпред, къса от страни и отзад, в абсолютно небрежен вид. Анцугът ѝ много слабо напомняше на прилепналите дрехи, с каквито бе виждал жените в тенис клуба. Обемистата материя се бе събрала отпред и прикриваше мястото, където би трябвало да са гърдите ѝ и все пак... Материята обвиваше приятно закръглени бедра. Тя изглеждаше топла и сгушена. Той почти завиждаше на ръцете ѝ.

С рязко движение на главата, той отиде до радиото за свръзка, взе микрофона, повъртя го в ръка, намръщи се и го остави на мястото му. По дяволите, каза си, Томас няма да бъде там. Той заговорничеше с Виктория. Ако не се случи нещо лошо, нямаше да дойде скоро. При това положение беше редно Нийл да намери някакъв начин за относително мирно съжителство с Диърдри.

Но какво щеше да му бъде приятното на това? За него Диърдри беше нещо като боксова круша. Той се чувстваше по-добре, когато се караше с нея. Тя му беше като отдушник и му създаваше разнообразие. Може би Нийл просто трябваше да продължава в същия дух.

Като се усмихваше, той бавно влезе в хола. Погледът му се спря върху камината — пепелта от снощния огън бе изстинала. Взе няколко цепеници от кошницата до камината, постави ги върху подпалките на решетката и драсна клечка кибрит. След няколко минути подпалките пламнаха, а след тях и цепениците. Чак когато огънят запраця и започна да загорява помещението, той се отпусна в един стол и се загледа в пламъка.

Странно, мислеше си той, никога не бе идвал на такова пусто място, за да си почива. Беше ходил по крайбрежието — в Южен Кънектикът, на Кейп Код, Нантъкет, както и на покритите със сняг планини на Върмонт. Беше ходил на Карибите и в Европа. Но никога не се бе изолирал от околния свят. Никога не бе отсядал в уединена къща на някой остров, така че за всичко да разчита само на себе си.

Тук Нанси би загинала. Тя би искала да се храни навън или да поръчва да ѝ сервират в стаята. Щеше да иска да има хора, с които да се среща, за да пийне с тях. Щеше да иска да си дава дрехите на пералня.

А Диърдри? Въпреки счупения си крак, е потърсила уединение. Може би бе глупаво да постъпи така, но все пак е дошла. Наистина ли

е глезено дете, избягало от всички неудачи в живота си? Или пък наистина е завършена личност? Остана му да види дали тя ще си оправя леглото...

— Хубав огън.

Нийл вдигна поглед. Диърдри се бе облегнала на стената на хола и все още изглеждаше топла, сънena и размекната. На Нийл му олекна, но после се намуси своенравно.

— Къде е другата патерица?

Очите ѝ просветляха.

— В кухнята.

— Какво прави там?

Тя вдигна брадичка.

— Поддържа плота.

— Мястото ѝ е под мишницата ти. Трябва да имаш опора.

— Установих, че мога да се справям и с една патерица.

— Така кракът ти много ще натовари. По-бавно ще зарасне.

— Говориш като специалист.

— И аз съм си чупил крак.

— Как?

— На ски.

Тя завъртя очи.

— Трябваше да се досетя. Сигурна съм, че си седял в квартирата си с крак, поставен на пиедестал — раненият герой, наслаждаващ се на почестите, които му се отдават.

— Не съвсем. Но това, което съм правил, няма значение. Вършиш глупости. Не е по лекарска препоръка, нали?

— Лекарката ми каза да постъпвам разумно. Но това какво те засяга? Не си ми настойник.

— Да, но аз ще трябва да се погрижа, ако паднеш и счупиш гипса или още по-лошо — ако счупиш и другия си крак.

Тя самодоволно се усмихна.

— Ако нещо се случи с мен, проблемът ти се разрешава. Свързваш се с Томас и докато се обърнеш, той ще дойде да ме вземе.

Нийл знаеше, че е права. Съзнаваше също, че веднага бе взела надмощие над него. Това говореше за промяна на тактиката. Той пое дълбоко въздух, облегна се на стола и опря босия си крак на масичката.

— Но аз не искам той да идва да те взима. Реших да те задържа.

— Като се вземе предвид, че не ме притежаваш, това е смело решение.

Той махна с ръка.

— Да не влизаме в семантични спорове. Знаеш какво имам предвид.

Тя бавно поклати глава.

— Решил си да ми разрешиш да остана.

— Точно така.

— Ами ако аз реша, че искам да си замина?

— Томас няма да ни обърне внимание, така че това е умряла работа.

— Което означава, че говориш празни приказки, Нийл Хърси. Не можеш да решиш да ме задържиш, ако аз не реша да задържа теб или пък двамата може да решим да си тръгнем. — Тя търсеше побезобидни думи. Отправи към него чаровна усмивка. — Това, че си затворен тук с мен, с този лош характер...

Според нея той ѝ бе дал възможност да се разгорещява на воля, но не и без умисъл. Битката с него можеше да се окаже твърде задоволително развлечение.

— Струва ми се, че ще мога да се справя — каза самодоволно той.

— Добре. — Като изкуцука точно между Нийл и огъня, Диърдри седна на стола срещу него. — Е — каза тя, като се облегна, — добре ли спа?

— Шпионирала ли си ме?

— Не, влязох в спалнята си и те заварих там. Хъркаше.

Той не искаше да допусне да го напада.

— Затова ли си подремна в стаичката?

— Шпионирал си ме.

— Не, отидох там с намерение да се обадя на Томас. После реших да не те притеснявам. Затова дойдох в хола и запалих огън. Хубав е, нали?

— Не е лош.

Тя се надигна от стола и закуцука към кухнята. На плота имаше купа с плодове. Протегна се, взе портокал и се върна на мястото си.

— Чудесно подскачаш — каза Нийл. — Това специалност ли ти е?

Диърдри не му обърна внимание.

— На този огън му трябва малко да се освежи.

Като обели голяма кора портокал, тя я хвърли в огъня.

— Недей! Ще развалиш огъня!

— Придава приятен аромат. Почакай. Тя хвърли още една кора.

Нийл се загледа в огъня.

— Мразя миризмата на портокал. Напомня ми на пакетите храна, които всяка зима баба и дядо ни изпращаха от Флорида. Имаше толкова много портокали, че майка ми се тревожеше да не се развалят и едва ли не на сила ни караше да ги изяждаме за една седмица. — Гласът му бе станал по-мек при този спомен и устните му се бяха извили. — Всяка година ми приляваше от ядене на толкова много портокали.

Тя откъсна едно парченце и го поднесе към устата си.

— Каза „ние“. Имаш ли братя и сестри? — Късчето портокал изчезна.

— По един от двата вида.

— По-големи или по-малки?

— По-големи.

— Близки ли сте?

— Сега ли? Доста близки. — Нийл се смъкна на стола си, отпусна глава върху облегалката и кръстоса крака. — За известно време всеки вървеше по свой път. Джон е учител в Минеаполис, а Сара работи към правителствените служби във Вашингтон. И двамата са женени и имат деца. Животът на всички ни е толкова напрегнат, че не сме правили усилия да се събираме.

— Какво го промени? — попита Диърдри.

— Смъртта на майка ми. Нещо около тази смърт ни стъписа — знаеш как е — животът е толкова кратък. Това стана преди почти седем години. Оттогава много повече се сближихме.

— Баща ти жив ли е?

— Да. Пенсионер е.

— Близо до теб ли живее?

— Все още е в къщата в Уечестър, в която израснахме. Непрекъснато му казахме да се премести, защото тя е обширна и празна и през повечето време само той я обитава. Не иска да я продава. — Нийл се усмихна. — Той пътува. Така че от дванайсет месеца девет

скитосва някъде. Но настоява, че къщата му е необходима. Иска да е сигурен, че има дом, в който да се прибере. Между нас казано — той снижи гласа си — няма желание да премества мъжа и жената, които живеят над гаража. Те от около двацет години се грижат за това място. Наглеждат го, когато е там, и това му е приятно.

Диърдри разсеяно напъха още едно парченце портокал в устата си. Сдъвка го, като не откъсваше очи от Нийл. Беше очевидно, че той обича семейството си.

— Много мила история. Баща ти изглежда добър човек.

— Такъв е.

Тя изведнъж пое въздух.

— И как така има син като теб? Между другото, не ти ли измръзват стъпалата? Откакто сме дошли, не съм те видяла с чорапи, но е студено.

Той раздвижи пръстите на краката си.

— Кръвта ми е гореща.

— Правиш необмислени неща. Ще влезе треска в крака ти.

— Шегуваш ли се? Подът е посипан с пясък и после — изолиран. Трески има само по стените, а аз не вървя по тях. — Нийл рязко свали краката си и се изправи. — Така че трябва да намериш нещо друго, за което да се заядеш с мен.

— Ще намеря — обеща Диърдри. — Ще намеря. Проследи го как излиза от кухнята. — Какво правиш?

— Обмислям какво да вечеряме.

— Още не сме обядвали!

— Закуската беше вместо обяд. — Той включи осветлението в притъмняващата кухня. — Сега е време за вечеря.

Тя погледна часовника си. Беше доста след шест часа: Би трябвало да е гладна, макар че самата мисъл да приготвя каквото и да било за ядене, беше достатъчна, за да убие каквито и да било пристъпи на глад. Затова остана там, където си беше, гледайки към огъня, като си повтаряше, че ще си направи нещо набързо, когато Нийл приключи. Не искаше да има свидетели на своята непохватност. Освен това, в кухнята нямаше достатъчно място за размерите на Нийл и за нейните подскоци.

Тя слушаше шума от приготвянето на храната и се чудеше как Нийл е станал толкова сръчен. През ума ѝ минаха няколко възможни

обяснения, но въпросът пак си остана. После чу цвърчене на месо, до нея достигнаха дразнещи аромати и възхищението ѝ премина в тревога. Защо той бе толкова похватен в кухнята? Защо не бе вързан като нея? Мъжете, които познаваше, досега отдавна да бяха започнали да ругаят за нещо — да им се помогне да намерят маслото, да се наточи ножът или да се подготвят зеленчуците за готвене. Защо той нямаше нужда от нейната помощ?

Като се изтласка от стола, Диърдри заядливо закуцука към кухнята. От това, която видя, направо замръзна на прага. Нийл бе подготвил масата за двама и тъкмо поставяше по една препълнена чиния на всяко място.

Той вдигна поглед.

— Тъкмо щях да те извикам. — Шокираното ѝ изражение ѝ бе достатъчна награда за усилията му, макар че неговите мотиви бяха по-дълбоки. Ако той помогнеше на Диърдри за неща, които според него биха я затруднили, нямаше да му е толкова неприятно, когато се заяжда с нея. Добри дела в отговор на не толкова добри. Размяната изглеждаше справедлива. Без да се споменава това, че му се струваше, че най-важно беше да я поддържа в неравновесие. — Задушено месо, броколи на пара, рулца. — Той погледна сияещ чиниите. — Мога да кажа, че не е лошо.

— Не е лошо — разсеяно повтори тя като ехо. — Ще бъдеш чудесна съпруга за някого.

Той не обърна внимание на жлъчните ѝ думи и ѝ предложи стол.

— Госпожице Джойс?

Объркана от това, че не знаеше какво да прави, особено когато устата ѝ се пълнеше със слюнки, тя пристъпи напред и се остави той да я настани на стола. За момент се загледа в привлекателната чиния и вдигна поглед, когато Нийл наля в две чаши вино.

— Защо? — попита направо Диърдри.

— Защо вино ли? То е тук, за да го пием, и мисля, че ще бъде приятно.

— Защо аз? Не съм те молила да ми приготвяш вечеря.

— Отказваш ли?

Тя погледна гладно към чинията. Храната в болницата бе почти невъзможна за ядене. Бяха минали няколко дни, откакто ѝ бе поднасяно нещо толкова изкусително.

— Не. Гладна съм.

— Така си и мислех.

— Но ти сигурно имаш някаква задна мисъл.

Нийл седна на мястото си, безгрижно изтърси салфетката и я постави на скута си.

— Може би си мисля за кухнята на Виктория. Тази сутрин ти счупи една чаша. Като счупиш още няколко, ще останем без чаши.

— Не е до чашите и ти го знаеш. Какво има, Нийл? Не ми харесва, когато си любезен.

Той повдигна вежди и започна да реже задушното.

— Нали ще сложиш пипер на това сурово месо? Шетането те изнервя, нали? — Той пъхна парче от задушното в устата си, сдъвка го и затвори очи. — Ммм... Идеално е. — Очите му се отвориха и изразяваха подигравателна невинност. — Надявам се, че го обичаш леко сурово.

— Обичам го средно задушено.

— Тогава изяж крайчетата и остави средата. — Той направи движение с вилицата. — Хайде, яж. Все едно че е — той остави вилицата и се пресегна към чашата с вино — тост. — Когато Диърдри продължи да го гледа, Нийл наведе глава и започна да я увещава — Хайде, вдигни чашата си.

Бавно и предпазливо, тя я вдигна. Той се усмихна.

— За нас.

Звънът от удара на неговата чаша в нейната отекна в стаята.

ПЕТА ГЛАВА

„За нас“. Диърдри се сети за това вечерта, когато замислена седеше пред огъня. Мислеше и през нощта, когато лежеше в леглото и полагаше максимални усилия да не обръща внимание на едрото мъжко тяло, което беше на по-малко от една ръка разстояние от нея. Мислеше за това и когато се събуди сутринта. И тогава се разтревожи.

Виктория ги бе подредила така. Диърдри винаги бе ненавиждала подобни номера и ревностно ги избягваше. Тя никога не бе имала такава нужда от мъж, че да рискува да приема всичко, което ѝ се сервира. Сега също нямаше. И все пак, кой беше Нийл Хърси? За кой ли път си задаваше този въпрос.

След като бе прекарала трийсет и шест часа с този мъж, все още нямаше отговор. Но знаеше, че през повечето време по един или друг начин го усещаше и че от това тялото ѝ смътно се напрягаше.

Диърдри обърна глава, за да го разгледа. Нийл спеше, изтегнат по гръб с глава, обърната към нея. Косата му бе разрошена. Брадата му — прораснала с един ден. Катранено черни мигли се спускаха над скулите му. Тъмни спираловидни косъмчета покриваха гърдите му до мястото, докдето стигаше юрганът.

Едната му ръка бе изцяло отвън. Погледът ѝ я проследи по дължина — от стегнатото мускуесто рамо, през подутината, в която леко изпъкваха вените към лакътя, надолу към ръката, до добре оформената мъжествена длан. Сякаш докосната от тази длан, тя усети как тръпка премина по тялото ѝ.

Като изви глава на другата страна, Диърдри пое леко въздух, надигна се и спусна крака отстрани на леглото. За момент поседя така с наведена глава, като с недоволство установи, че намираше Нийл за привлекателен. Искаше ѝ се да ѝ е неприятно да го вижда, след като бе провалил мечтата ѝ да се усамоти. Но видът му я вълнуваше.

Тя не искаше да се вълнува.

Диърдри започна бавно да върти глава в полукръг, като се съсредоточаваше върху отпускането на схванатите мускули на врата.

Тя разшири упражнението към раменете, като първо завъртя едното, после — другото. После събра дланите на ръцете си зад тила и изпъна тяло най-напред наляво, после — надясно. Музиката звучеше в главата ѝ, тя се подчини на нейния ритъм и чак тогава осъзна какво ѝ бе липсвало през изминалата седмица и истински се отпусна, като си представи, че е в клуба и води курс.

— Какво правиш, за Бога! — се чу откъм гърба ѝ прегракнало ръмжене.

Стресната от унеса си, тя се изви енергично назад, после се овладя и смекчи движението.

— Упражнения.

— Необходимо ли е?

— Да, тялото ми е напрегнато.

— Моето също, но това, което правиш, с нищо не помага.

Той се бе събудил още при първото ѝ упражнение и я гледаше как се извива и протяга, наблюдаваше нежните ѝ движения в огромната пижама. И бе започнал да си представя разни неща, които бързо се отразиха върху тялото му. При други обстоятелства той веднага би скочил от леглото. Но при това положение нямаше кураж.

— Тогава не гледай — каза тя, като му обърна гръб и продължи с упражненията. Злобата я подтикваше да прави това, но всички дребнави мисли се изпариха, когато една силна ръка я сграбчи през кръста и я повали. Докато осъзнае какво става, Нийл я бе приковал на леглото и се бе надвесил над нея.

— Трябва да си изясним някои неща — предупреди я той с гърлен глас. — Аз съм мъж и съм човешко същество. Ако искаш да ме изкушаваш повече, отколкото мога да го понеса, ще трябва да си готова да посрещнеш последствията.

Неравномерното дишане на Диърдри нямаше нищо общо с упражненията. От внезапното движение на Нийл юрганът се бе смъкнал и бе разкрил голотата на цялата горна част на тялото му. Тя усети топлината на гърдите му, от която през тялото ѝ преминаха горещи вълни, а втрещеният му поглед още повече я изплаши.

— Не знаех, че се изкушаваш — каза тихо тя. — За теб аз съм като торба с буци. Това е.

За повечето мъже Диърдри представляваше точно това — отделни буци, които бяха поддържани с постоянни упражнения, буци,

които бяха всичко друго, но не и женствени. Тя съзнаваше, че не може да се съревновава със закръглените красавици по света и бе наясно, че Нийл си падаше по закръглени красавици. Начинът, по който я гледаше през първия ден, изобщо не остави у нея съмнение за мнението му относно нейното тяло.

— Да, ти си като торба с буци — съгласи се той, като погледът му се спусна към предната част на пижамата ѝ. — Точно това е толкова влудяващо. Непрекъснато се чудя какво ли има под тази пижама. — Очите му щателно огледаха плата. Тя усети всяка точка, до която се докосна погледът му, докато най-после лениво се спря на нейния.

— Може би ако видя, няма да се изкушавам. Може би е необходимо напълно да се разкриеш.

Диърдри инстинктивно се опита да прибере ръце към тялото си, за да се прикрие, но той здраво ги бе притиснал със своите и тя нямаше никаква възможност да направи това.

— Може би — продължи Нийл с кадифено грапав глас — трябва да разкопчая това нещо и да огледам какво криеш.

— Не е много — отвърна бързо тя. Очите ѝ бяха широко отворени и изразяваха молба, която като по чудо успяваше да не проникне в гласа ѝ. — Ще останеш разочарован.

— Но тогава поне няма да се чудя повече, нали? Почти се виждаше как сърцето ѝ лудо бие. Тя се страхуваше. Уплаши се странно и внезапно.

— Моля те! Недей!

— Да не се чудя, или да не гледам?

— И двете.

— Но първото не мога да овладеея.

— Не си струва. Имай ми доверие. Аз съм спортен тип. Изобщо не съм женствена.

Нийл гледаше втренчено как тя все повече се обърква. Чу как дъхът ѝ излиза на кратки тласъци, видя в очите ѝ нещо, което приличаше на страх. Усети как тялото му се отпусна и бавно и внимателно я освободи. В същия момент Диърдри рязко се обърна и седна.

— Никога не бих те насилвал.

— Не съм казала такова нещо.

— Говореше така, все едно че ще те насиля. Изплаших те.

Диърдри не каза нищо. Как можеше да обясни това, което самата тя не разбираше? Че се страхуваше той да не открие някакъв дефект на тялото ѝ? Не знаеше защо мнението му за нейното тяло трябваше да има някакво значение...

— Не ме изплаши.

— Лъжеш.

— Тогава ето още една отрицателна черта, която трябва да прибавиш към останалите.

Диърдри се протегна за патериците си и успя да се изправи на крака.

— Гладна съм — промърмори тя и се запъти към вратата.

— И аз — отвърна подигравателно той.

— Чудесно!

Диърдри си приготви закуска, благодарна, че намери в хладилника продукти, които нямаха нужда от допълнително обработване като кисело мляко и домашно сирене. Почака в стаичката, докато чуе, че Нийл влиза в кухнята, и се запъти към другия край на къщата, за да се изкъпе.

Най-после тя се появи, облечена със същото обемно горнище, с което беше при пътуването. Този път бе със сив клин и въпреки че двете части от облеклото ѝ много не си отиваха, изглеждаше по-малко безформена, отколкото с анцуга, който носеше предишния ден.

Тъй като не желаше да вижда Нийл, се зае да разтреби спалнята. Оправянето на огромното легло доста продължи, поради това, че тя подскачаше напред-назад от едната до другата му страна, но за първи път не ѝ бе неприятно. После извади нещата си от пътната чанта. Правеше го чак сега, не защото нямаше намерение да остава, а защото до този момент не бе имала сили да намести нещата си. Тя усети, че наистина се чувства по-силна и това я изпълни с удовлетворение. С удоволствие подреди върху нощната масичка книгите, касетофона и касетите. Нийл беше подредил своите неща върху другата нощна масичка. Сега Диърдри заемаше полагаемото ѝ се пространство.

Под претекст, че подрежда, тя отиде до другата нощна масичка и с любопитство почисти нещата на Нийл. Той си бе донесъл няколко книги — смесица от художествена и специализирана литература, като всичко бе подчинено в една или друга степен на историческата

тематика. Наблизо имаше стъклена кутия, от единия край, на която се подаваха очила с рогови рамки. Очила с рогови рамки. Тя се усмихна.

На нощната масичка имаше и малко дребни пари, едно портмоне с изтъркана кожа и ключодържател с много други ключове, освен тези за колата му. Тя се почуди за кои врати бяха те, а също и къде бе кантората му, как изглеждаше, къде живееше той.

Като бързо отиде в банята, Диърдри избърса умивалника и душа, после — огледалото над умивалника. Бе оставила свои неща от едната страна на аптеката. Обзета от любопитство, отвори другата страна. На най-горната рафтче имаше многобройни вещи, които по всяка вероятност бяха на Виктория. Доста по-надолу, след няколко празни рафтчета, имаше няколко лични принадлежности — гребен, четка за коса, паста и четка за зъби.

Принадлежности на Нийл. Той пътуваше без много багаж. Нямахме и следа от бръснарка. Очевидно бе дошъл с намерението да е сам.

Странно, но тя се почувства по-добре. Мисълта, че Нийл е толкова неподготвен за присъствието на жена, колкото тя — за присъствието на мъж, я окуражи. Всъщност какво би си донесла, ако знаеше, че няма да бъде сама? Грим? Освен спирала за мигли, руж и блясък за устни, Диърдри рядко използваше друго. Сешоар? Също рядко използваше. Одеколон? Ха!

Зачуди се какво би си донесъл Нийл.

Като затвори шкафчето, Диърдри се върна в спалнята и след бегъл поглед установи, че почти нямаше какво да чисти. Можеше да се изтегне на леглото и да си чете или да седне на удобния стол до прозореца и да плете. Но това щеше да бъде равносилно на криене, а тя не искаше да се крие.

Обезсърчена, Диърдри погледна към прозореца. Все още продължаваше да вали. Беше сиво, мрачно, неприветливо. При други обстоятелства дъждът изобщо нямаше да я спре — тя щеше да се облече дебело и да излезе на разходка. Но много ясно си спомняше колко несигурно се движеше с патериците през калта и скалите. Надали скоро щеше да направи подобен опит.

Като си избра книга от тези, които беше донесла, тя я пхна под мишница заедно с патерицата, пое дълбоко дъх и се запъти към хола.

Нийл беше там, отпуснат на дивана и потънал в размисъл. Чак когато Диърдри се настани на стола, той ѝ отправи бегъл поглед.

Тя нарочно не му обръщаше внимание. Отвори книга — един от съвременните женски романи, ѝ започна да чете, като търпеливо по три пъти препрочиташе първата страница, докато най-после се почувства готова да премине на втората. Когато най-после се увлече в романа, усети, че Нийл бе застанал зад нея.

Диърдри остави книгата и леко обърна глава, колкото да му даде да разбере, че е привлякъл вниманието ѝ.

— Проблем ли има? — попита безразлично тя.

— Чудех се какво четеш — отвърна той със също толкова равен тон.

Като остави бележка, за да обозначи докъде бе стигнала, тя затвори кориците, за да ги види Нийл.

— Хубава ли е?

— Още не мога да кажа. Току-що я започнах.

— Ако не грабне вниманието ти още от първите страници, значи не струва.

— Не е задължително — оспори тя. — За някои книги е необходимо време, за да се вникне в тях.

Нийл измърмори и се излезе. Диърдри чу тракане, после пак мърморене — този път — по силно, след което ругатня, и бързо обърна глава.

— По дяволите! Не можеш ли да си прибираш патериците?

Той се бе хванал с една ръка за ръба на стола, а с другата — за големия пръст на крака си.

— Ако беше с обувки, това нямаше да се случи.

— В дома си не ми се налага да нося обувки.

— Тук не е твой дом.

— Тогава ми е втори дом.

— Моля те, Нийл, какво точно искаш от мен? Да оставя патериците си в другата стая ли? Нали все ме караше да ги използвам!

Той не си направи труда да отговори. Стъпи на пода и внимателно разгледа крака си. После се изправи, изкуцука до прозореца и застана до него. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си, като повдигна дългата жарсена фланелка, която, ако беше откъс, щеше да му стига до бедрата. Тя бе черна и тънка и добре

открояваше силните и широки рамене и слабите му бедра. Тя се чудеше дали не я бе облякъл нарочно.

Диърдри отново се съсредоточи. След като прочете още две страници, гласът му отново я прекъсна.

— Отвратителен ден — се чу откъм прозореца.

Тя остави книгата.

— Знам.

— Вече втори подред.

— Трети.

— Ние от два дни сме тук.

Тя отстъпи.

— Добре. Втори ден. — Отново взе книгата. След като прочете няколко страници, вдигна глава и видя, че Нийл я гледа. — Нещо не наред ли?

— Не.

— Изглеждаш отегчен.

— Не съм свикнал да бездействам.

— Няма ли какво да правиш?

Той сви рамене и пак се обърна към прозореца.

— Какво щеше да правиш в дъждовен ден, ако си беше у вас? — попита тя.

— Щях да работя.

— Дори в събота и неделя?

— Особено в събота и неделя. Тогава си навакзвам всичко, за което не съм имал време през седмицата.

Поне така беше години наред — мислеше си той. Разбира се, когато човек започва поголовно да губи клиенти, темпото му на работа намалява.

— Сигурно имаш доста добра клиентела — отбеляза тя, но бе изненадана от сърдития му поглед. — Казах го като комплимент.

Нийл наведе глава и разтри врата си.

— Знам. Извинявай.

Диърдри погледна книгата и разбра, че няма да успее много да прочете, когато Нийл беше при нея. Беше му благодарна, че не спомена за случилото се през тези два дни и се чудеше дали и той съжaliaва за това. Ако е така, помисли си Диърдри, сигурно се е примирил. Моментът беше подходящ, за да започне разговор.

— Откъде познаваш Виктория? — попита тя с най-обикновения си тон, който успя да постигне.

— Запозна ни един общ приятел преди няколко години.

— Ти от града ли си?

— Зависи какво имаш предвид.

За да бъде вежлива, тя потисна нетърпението си.

— Ню Йорк.

— Не. — Той отново се бе обърнал към прозореца и за момент й се стори, че ще трябва да го предизвика, когато чу това, от което се интересуваше. — От Хартфорд.

Устните й се изкривиха в гримаса. Не можа да се въздържи.

— А, Хартфорд. Процъфтяващият малък метрополис. Миналата година бях там на концерт с приятели. Местата ни бяха ужасни, певецът беше настинал и на връщане спуках гума.

Нийл бавно се обърна.

— Добре, заслужих си го.

— Да, така е. Радвай се, че не проклев целия град. Той не беше сигурен дали щеше да има нещо против, ако го беше направила. В момента имаше чувството, че целият Хартфорд се бе изправил срещу него.

— Не съм сляпо привързан към града. Виждам недостатъците му.

— Например?

— Тесногръдие, провинциализъм.

— Хартфорд?

— Да, Хартфорд. Някои кръгове са доста затворени.

— Това не важи ли за всички градове?

— Предполагам, че важи.

Той небрежно се отмести от прозореца и се обърна към дивана. Диърдри го прие като знак за желание за разговор от негова страна.

— Отдавна ли живееш там?

— Откакто започнах да работя.

— Спомена, че си учил в Бостън. Гимназия ли, или си следвал право?

— И двете.

— Значи от Уечестър си отишъл в Бостън и после — в Хартфорд?

Изречението му издаваше снизходително оживление.

— Между Бостън и Хартфорд направих пауза в Сан Диего. Във флота.

— Значи си пропуснал Виетнам.

Той бе повдигнал вежди, сякаш очакваше, че тя ще го критикува, че не е влизал в битка.

— Хубаво — каза спокойно тя. — Направил си нещо, което е повече от това, което са направили много мъже.

— Мотивите ми изобщо не бяха толкова безкористни. Ако не бях отишъл, щяха да ме мобилизират.

— Можеше да избягаш в Канада.

— Не.

Решителността, с която го каза, означаваше много. Той се чувстваше отговорен за страната си. Диърдри уважаваше това.

— Как счупи крака си? — попита неочаквано той.

Тя направи кисела физиономия.

— Не питай.

— Питам.

Тя срещна погледа му и за момент се поколеба. Той се бе разкрил. Може би тя трябваше да направи същото. Беше детинщина да продължава да го избягва.

— Паднах на едно стълбище.

Нийл вдигна ръка, сякаш да предотврати сърдития ѝ поглед и мълчаливото ѝ предизвикателство.

— Не се притеснявай. Не се смея.

Тя сведе намръщено поглед към пода.

— Щеше да се смееш, ако знаеше как стана.

— Кажи. Как се случи?

Диърдри сама се бе подредила така, но беше странно, че не съжаляваше. Усети, че ѝ се искаше да му разкаже всичко. Ако той ѝ се присмееше, щеше да има повод да му се разкреци. В известен смисъл кавгите с него бяха по-безопасни от това, което бе изпитала преди това.

Пое дъх и се обърна към него.

— Подхлъзнах се на едно списание, кракът ми се заклеци в перилата и се счупи на три места.

Нийл изчакваше.

— И? Трябва да има нещо смешно. Още не се смея.

— Пита ме какво работя. — Тя пое въздух. — Инструктор съм по аеробика.

Очите му се разшириха от учудване.

— И сега не можеш да работиш.

— Това е най-малката беда. Аз винаги съм играла някакви упражнения. Би трябвало да бъде свръхкоординирана. Представяш ли си колко е унизително да се изпързеляш върху списание?

— Поне списанието хубаво ли беше? — попита безизразно той.

— Това не е важно! Важното е, че не трябваше да падна по стълбището! А ако падна, беше редно да го направя така, че да ми остане само някаква синина. — Тя погледна крака си. — А не огромен гипс.

— Как е кракът ти?

— Добре.

— Влагата не му ли пречи?

— Повече ме боли бедрото от това, че трябва да влачи гипса, а пък мишниците ме болят от патериците.

— С времето всичко ще мине. Още колко трябва да си с гипс?

— Още пет седмици.

— И после ще бъдеш като нова ли?

Ядът ѝ отстъпи място на отчаяние.

— Ако можех да знам... Лекарката нищо не обеща. Е, ще мога да вървя. Но да преподавам?

Потреперването на раменете ѝ беше толкова красноречиво, колкото тревогата в очите ѝ.

Нийл се изненада, че ѝ съчувства за болката. Нямаше ли нещо общо с неговата? В края на краищата, и неговото бъдеще бе поставено на карта.

Той се наведе напред и подпря лакти на бедрата си.

— Ще можеш да преподаваш, Диърдри. По един или по друг начин ще можеш, ако много го искаш.

— Искам! Трябва да работя. Не става въпрос за пари. Въпросът е за емоционалното ми оцеляване!

Той разбра и това.

— Работата означава много за теб.

Това беше констатация, не въпрос и Диърдри реши да не отговаря. Тя нямаше готовност да се задълбава в проблема на „Джойс

Ентърпрайзис“, който беше много по-сложен и личен. Освен това, Нийл беше корпоративен адвокат. Може би той щеше да бъде на тяхна страна.

— Е — каза най-после тя, — трябва само да чакам.

— А в това време какво правиш?

— Ще остана тук колкото може по-дълго.

— Няма ли какво да правиш в Провидънс, докато кракът ти се оправя?

— Нищо, което да ми се иска да върша.

Нийл се изненада от непримиримия й тон, но не каза нищо.

— С какво беше решила да се занимаваш тук, освен да четеш?

Все още намръщена, тя сви рамене.

— Да си почивам. Да плета. Да слушам музика. Да върша някои ежедневни неща. Може да излезе, че е загуба на време, ако после няма да мога да преподавам, но все пак ми се струва, че трябва да се надявам.

— Това можеше да го правиш и в Провидънс. Все ми се струва, че със счупен крак там щеше да ти е по-удобно. Сигурно пътуването ти с колата никак не е било лесно и ако Томас те бе зарязал сама на този кей, щеше да ти бъде много трудно да пренесеш всичко до къщата. Тя още повече се намръщи.

— Томас е знаел какво прави. Ти беше там. В противен случай, може би щеше да ми помогне.

— И все пак, да бързаш да идваш тук в деня, в който са те изписали от болницата... За какво е това бързане?

— Заради телефона! Заради семейството ми! В болницата ми беше достатъчно неприятно. Трябваше да се махна!

— И всичко това, защото си притеснена?

Диърдри знаеше, че след малко щеше да си изпее всичко. Кой пък толкова беше Нийл Хърси, че да я разпитва? Тя не го попита защо още от самото начало беше в такова отворително настроение.

— Приеми, че просто имам трудно семейство — каза в заключение тя и затвори плътно устни. От погледа, който му отправи, беше ясно, че повече нямаше да проговори.

Нийл разбра намека й. Все още беше любопитен, но имаше време. Време за... много неща.

Диърдри отново отвори книгата и намери мястото, до което бе стигнала, но ако преди едва се съсредоточаваше, сега дори това бе невъзможно. Мислеше за трудното си семейство и се чудеше какво щеше да се промени, което щеше да пооправи нещата, докато тя се върне.

С периферното си зрение видя как Нийл стана, разходи се безцелно из стаята и после седна. Когато след малко пак се надигна, тя въздъхна.

— Реши какво ти се прави, моля те. Не мога да чета при такова движение из стаята.

Без да каже нищо, той тръгна към банята. След малко се върна, хвърли се върху дивана и отвори една от книгите си. Прочете първата страница, шумно обърна на последната и после започна да прелиства страниците между тях.

— Ще четеш ли или ще разглеждаш картинките? — каза заядливо Диърдри.

Когато вдигна поглед, лицето му изразяваше самата невинност.

— Трябва да реша дали си заслужава да се чете.

Тя искаше да разбере дали той нарочно я разсейва.

— Все пак си я донесъл, нали?

— Да, в бързината. Взех книгите, които ми попаднаха, и ги нахвърлях в чантата.

— Щом си я купил, значи си решил, че си заслужава да се чете. За какво е?

Тя се чудеше каква книга си бе избрал.

— За Първата световна война. Луд съм по историята.

— Знам.

Той присви очи.

— Откъде знаеш?

— Видях книгите върху нощната ти масичка — всички имаха нещо общо с историята. Трябва да четеш с очила. Иначе очите се напрягат.

— Слагам ги само, когато чувствам напрежение в очите и тъй като през последните два дни изобщо не съм ги натоварвал, сега са си добре. — Той обърна глава на облегалката на дивана, за да разгледа Диърдри по-добре.

— Доста си любопитна. Погледна ли и в портфейла ми?

— Разбира се, че не! Аз чистих, не съм душила! Не обичам да живея в кочина.

— Май ме будалкаш, защото разхвърляш дрехите си.

— Само първата нощ. Тогава бях изтощена. — Тя забеляза особен блясък в очите му и ѝ се стори, че му беше приятно да спорят. На нея също ѝ беше приятно.

— Та какво има в портфейла ти? Нещо тъмно и зловещо ли? Нещо, което не трябва да видя?

Той сви рамене.

— Нищо необичайно.

— Пачки пари.

— Не съвсем.

— Карта за членство в таен мъжки клуб?

— Не съвсем.

— Снимка на любимата ти?

— Не... съвсем.

— Всъщност, коя е тази, с която си се „опарил“?

Предишния ден нямаше да му се говори за Нанси. Сега изведнъж това изглеждаше по-малко страшно.

— Една жена, с която се срещах, но вече не се срещам.

— Очевидно — каза провлачено Диърдри. — Какво стана?

Нийл сви устни и помисли за подходящ отговор. Най-после се спря на най-общото обяснение.

— Тя реши, че нямам достатъчно потенциал.

— А какво е търсила? Създател на империя ли?

— Вероятно.

— Не изглеждаш особено разстроен от това, че сте се разделили.

— Свиквам — каза непринудено той.

— Значи връзката ви не е била кой знае колко силна.

— Не беше.

Диърдри положи книгата върху стомаха си и повдигна глава встрани.

— Женил ли си се?

— Това пък какво е?

— Любопитна съм. Ти ме попита. Сега аз те питам.

— Не, не съм се женил.

— Защо?

Той повдигна вежди.

— Това не съм те питал. Не е учтиво.

— Не е учтиво да се задава този въпрос на жена, защото по принцип тя трябва да очаква предложение. Докато мъжът предлага. Ти защо не си го правил?

На Нийл му се стори, че имаше нещо симпатично в начина, по който действаше умът на Диърдри — бързо, непретенциозно, странно ободряващо. Той се усмихна.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че бях прекалено зает?

— Не.

— В известен смисъл е вярно. През последните петнайсет години се бях отдал на кариерата си. Тя е като много претенциозна метреса.

— Тогава никога не е имала достойна съперница, което означава, че по-вярно е старото клише. Значи не си срещнал подходяща жена.

Нямаше нужда Нийл много да се замисля, за да се съгласи.

— Аз съм изключително претенциозен — каза той с усмивка. — Само много специална жена може да удовлетвори изискванията ми.

Диърдри беше сигурна, че в усмивката му долови известна дяволитост. Тя направи всичко възможно, за да прозвучи гласът ѝ презрително.

— Мога да повярвам. Жена, която би се примирила с лице с бакенбарди, трябва да е специална. Имаш ли представа... колко занемарен изглеждаш?

Обидата нямаше очаквания ефект. За нейно огромно учудване, той просто се усмихна по-широко и погали челюстта си.

— Наистина съм малко занемарен. Хубаво е, нали?

— Хубаво ли?

— Да. През живота си не си бях пускал брада. От петнайсетгодишен се бръснеш всяка сутрин. Защо? За да изглеждам чист. И спретнат. И да съм приятен на хората. Хубаво е за разнообразие човек да е малко занемарен. А колкото до това да съм приятен на хората... — той потърси подходящи думи, накрая вдигна предизвикателно брадичка. — Майната им.

Диърдри се замисли върху това, което чу. Той не изглеждаше нито нечист, нито неспретнат, нито неприятен, а по-скоро елегантен.

Особено с това победоносно изражение. Безпомощна пред него, тя се усмихна.

— Приятно беше, нали?

— Разбира се.

— Явно, че когато работиш, много повече държиш на външния си вид.

— Разбира се. Когато работиш с клиенти от корпорация, има известни норми, които трябва да се спазват.

— Разкажи ми за тях — помоли провлачено тя, като сви левия си крак към гърдите.

Преди той би ѝ разказал каквото тя искаше. Но този път не обърна внимание на думите ѝ, защото не му се говореше за клиентите. Искаше да разговарят за Диърдри Джойс.

— А ти, Диърдри, защо не си се омъжила?

— Никой не ми е предлагал.

Той се засмя.

— Трябваше да очаквам от теб този отговор. Но това е измъкване от ситуацията — упрекна я той, след което се намръщи и наведе глава.

— Защо ме гледаш така?

— Знаеш ли, че за първи път те чувам да се смееш — искам да кажа — спокойно и свободно?

Усмивката му се разтопи в нещо много мило и очите му обляха нейните с неочаквана топлина.

— Знаеш ли, че за първи път те чувам да ми говориш внимателно? Внимателно, дори любезно?

Дори женствено — можеше да добави, но не го направи. За един ден свали доста от защитната си броня.

За миг Диърдри не можа да продума. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Нийл и начина, по който той я гледаше. Той я караше да се чувства жена така, както никога дотогава.

Диърдри сведе притеснено поглед към скута си.

— Опитваш се да ме ласкаеш, да бъдеш мил с мен. Май си търсиш някой, който да ти пере прането.

Прането бе последното нещо, което го занимаваше.

— Досега май не съм те виждал да се изчервяваш.

Диърдри още повече се изчерви. Не вдигна поглед. Не се довери на играчките, които хормоните си играеха с нея. Почувства се така,

сякаш изгаряше отвътре. Това бе ново и тревожно усещане. Защо Нийл? Тя нацупено го погледна.

— О, стига! — подразни я той. — Харесах те в другия ти вид.

— Няма нищо — Това издаваше уязвимост, а тя не искаше да се смята за уязвима. — Не съм от покорните.

Този път смехът му беше по-груб.

— Не съм си и помислял, че си такава. Всъщност покорността е последното, което бих свързал с теб. Ти се заяждаш за всяко нещо. Едва не си помислих, че също си се „опарвала“.

В прямия ѝ поглед се четеше предупреждение.

— Да. Веднъж ме използваша и усещането не ми хареса.

— На никого не му харесва — каза внимателно той. — Какво се случи?

Тя се поколеба дали да не прекрати разговора, но беше наясно, че Нийл ще го поднови някой друг път. Затова прехвърли десния си крак върху гипса и се свлече в стола си, като зае поза, която трябваше да издава безразличие.

— Оставих се да бъда използвана като изтривалка за един човек, който по онова време се чудеше какво да прави. В момента, в който усети някаква претенция от моя страна, изчезна.

— Искала си да се ожениш ли?

— О, не. Нищо подобно. Макар че предполагам, че той е смятал, че и това ще стане. Семейството ми би искало да ме види омъжена. Те не мислят много за... начина ми на живот.

— Ти купонджийка ли си?

— Точно обратното. Избягвам купоните. Не обичам фалшивите взаимоотношения. Мразя фалша.

— Какво общо има това с брака?

— Ако бракът е самоцелен, не може да няма фалш.

Нийл нямаше как да оспори това.

— Искаш ли да имаш деца?

— Някой ден... А ти?

— Някой ден.

Те се спогледаха малко по-продължително и после едновременно се съсредоточиха в книгите си. Диърдри се учуди, че можеше да говори за тези неща с Нийл. Питаше се какво ли беше това, което я предразполагаше да разговаря и стигна до заключението, че се

дължеше повече на ситуацията, отколкото на човека. Не беше ли дошла тук, за да се анализира, да обмисли посоката, която животът ѝ поемаше?

Нийл разсъждаваше върху своя живот, своята посока и за първи път тези разсъждения бяха на лична основа. Да, той би искал да се ожени, но само за подходяща жена. Също както Диърдри, беше противник на фалша. Нанси, както и повечето жени, с които се бе срещал, бяха олицетворение на фалша. От една страна, Нийл много искаше да се съсредоточи върху адвокатската си практика и да обмисли как да развива кариерата си, вместо да се занимава с интимните си отношения с жена — и емоционални, и физически, които да му носят удовлетворение. И да, искаше да има деца.

Той разсеяно обърна една страница, после я прелисти обратно и установи, че не беше прочел нито дума. Хвърли поглед към Диърдри — тя се бе свила на кравай на стола и се бе вгълбила в книгата си. Беше честна — Нийл ѝ се възхищаваше за това. Нямахше повече отговори от него, но поне беше честна.

Като се настани по-удобно върху дивана, Нийл отново се съсредоточи върху книгата и си наложи да чете. След сутринта стана по-лесно. Равномерният звук от дъждовните капки пригласяше на тихото им занимание и той трябваше да се съгласи с това, че беше почти спокойно.

Най-после остави книгата и стана.

— Ще направя сандвичи. Искаш ли?

Диърдри вдигна поглед.

— От кои?

Нийл сви устни.

— Така ли изразяваш благодарността си, когато някой ти предлага да ти приготви обяд?

— Мога сама да си приготвя — изтъкна тя, изпитвайки нужда да напомни на него, както и на себе си, че не беше безпомощна.

— Така ли предпочиташ?

— Зависи какви сандвичи можеш да правиш.

— Мога да правя почти всичко. Въпросът е с какво разполагаме. — Той прекоси до кухнята, отвори хладилника и прерови храните. Изправяйки се, извика през рамо — Може да хапнеш шунка със сирене, наденичка със сирене, сирене на скара, сирене на скара с

домат, сирене на скара с риба тон, сандвич с шунка, маруля и домати, яйчена салата, фъстъчено масло с желе, крем сирене с желе... — Нийл вдиша шумно, тъй като бе останал без въздух — или което и да е от това, което ти изброих, взето поотделно.

„Което и да е“ прозвуча добре на Диърдри — тя не бе претенциозна по отношение на храната. Направи усилие да не се засмее.

— Доста голям избор. Може ли да повториш това, което изброи?

Вратата на хладилника се затвори и Нийл влезе в полезрението на Диърдри. Бе опрял ръце ниско на бедрата и стойката му изразяваше самоувереност.

— Вече чу, Диърдри.

— Но трябва да избирам от толкова много неща. Решението е трудно. — Тя сви устни, преструвайки се, че се съсредоточава. — Трудно решение.

— Диърдри.

— Искам патица с горчица.

— Не съм споменавал за патица.

— Така ли? Бях сигурна, че има патица.

— Нямаме патица.

— Защо? Томас трябваше да набави. По-добре е да се яде патица, отколкото шунка, сирене или фъстъчено масло.

Отпускайки ръце встрани, Нийл се изправи с рамене назад. Той заговори бавно и ясно.

— Искаш ли сандвич, или не?

— Искам.

— Какъв?

— Със сирене на скара и риба тон.

Той въздъхна.

— Благодаря ти.

Едва бе стигнал до хладилника, когато чу, че тя го вика.

— Може ли с ръжен хляб?

— Няма да може — процеди той.

— А върху кифла?

— Ако искаш хамбургер...

— Не.

— Тогава върху бял хляб и толкова. Или това, или нищо.

— Върху бял хляб.

Той почака, за да види дали тя нямаше да добави нещо. Когато нищо не чу, отвори хладилника и извади всичко, което му беше необходимо. Едва бе затворил вратата на хладилника, когато Диърдри влезе в кухнята.

— Ако си променила решението си — предупреди той, — не е честно. Поръчката ти вече е предадена на готвача. Късно е да се променя.

Тя се намести на високия стол до плота.

— Сирене на скара с риба тон е добре.

Като скръсти ръце на скута, тя започна да го наблюдава как действа.

Нийл отвори една консерва с риба тон, изсипа съдържанието ѝ в купа и погледна към Диърдри, когато се пресегна за майонезата. Бяло и меко като крем кълбо се изсипа върху рибата. Той разбъркваше двете неща с вилица, когато за втори път хвърли поглед към Диърдри.

— Нещо не е наред ли?

— Не, просто гледам. Нали нямаш нищо против? Направо съм възхитена. За мъж си много сръчен в домакинската работа.

— И мъжете се хранят.

— Обикновено те са по най-лесните рецепти. Но сирене на скара с риба тон... Впечатлена съм.

— Не е чак толкова трудно — каза подигравателно той.

— Все пак става по-бавно от фъстъчено масло и желе.

— Но е и по-вкусно.

— Обичам фъстъчено масло с желе.

— Тогава защо поиска сирене на скара с риба тон?

Тя повдигна предизвикателно вежди.

— Може би, за да видя какво умееш да правиш.

Нийл, който мажеше риба тон върху филиите, прекъсна по средата, остави ножа и бавно се обърна.

— Искаш да кажеш, че нарочно си избрала това, което според теб е най-трудно?

Диърдри знаеше кога да отстъпи.

— Само те подразних. Действително ми се яде сирене на скара с риба тон.

С бавни крачки той преодоля малкото разстоянието между тях.

— Не ти вярвам. Според мен ти си го направила нарочно, точно както попита за патицата, когато много добре знаеше, че патица няма.

Тя щеше да отстъпи, ако имаше къде да отиде, но плотът вече опираше в ребрата ѝ.

— Наистина, Нийл. — Диърдри вдигна ръка — Не се обиждай. Освен ако присъствието ми в кухнята не засяга твоето его...

Тя едва изговори последните думи, когато Нийл с две ръце я повдигна от високия стол.

— Какво правиш? — извика тя.

Той крачеше към хола.

— Освобождавам те от присъствието си. Искаше да ми играеш по нервите. Успя. Избра най-сложния сандвич. Проблеми с егото. — Те бяха в коридора. Нийл крачеше уверено. — Ако искаш да говориш, можеш да си говориш на себе си тук.

Той влезе в спалнята тръгна право към леглото с намерение, което на Диърдри ѝ бе пределно ясно. Тя се бе вкопчила в бието на жарсената му блуза.

— Не ме хвърляй! Гипсът ми!

Нийл я задържа за малко, изпитвайки удоволствие от надмощието си върху нея. После за един миг промени представата си. Вече не смяташе, че тя непрекъснато го дразни. По-скоро усети под едната си ръка стройното ѝ и силно бедро, а пръстите на другата му ръка бяха върху неочаквано женствените ѝ гърди. Мислеше си за искрящите ѝ очи, за влажните устни, за бузите, които леко порозовяха.

И Диърдри се съвзе. Тя гледаше нагоре към Нийл и осъзна, че и очите му, и косата му изобщо не бяха черни, а тъмнокестеняви, че устните му бяха силни, добре оформени и много мъжествени. Усети, че той с лекота я носеше и че ухаеше на чисто, че с опакото на пръстите си докосваше горещата му окосмена гръд и че ѝ беше приятно.

Той бавно я положи върху леглото, но не се отдръпна, а сложи ръце от двете ѝ страни.

— Не знам какво става тук — каза, дишайки тежко. — Сигурно е реакция, която се получава от затворено пространство.

Погледът му се плъзна от очите към устните ѝ, изразявайки намерението му още преди да наведе главата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Устните му докоснаха нейните — най-напред леко, проучвайки формата и плътността им. После целувката му стана все по-силна, докато накрая направо дъхът ѝ спря.

Диърдри не можеше да мисли, нито да реагира. Тя знаеше, че Нийл ще я целуне, но не бе очаквала толкова голяма силно да се съединят устните им. Той пиеше от нея като мъж, умиращ от жажда, който неочаквано се е озовал пред оазис в пустинята. От време на време от устните му излизаше нежен шепот, докосвайки я почти боязливо, сякаш за да се увери, че това, което е намерил, не е мираж.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ, отдръпвайки я на няколко сантиметра, но устните му се противяха дори на това разстояние.

— Диърдри, целуни ме — каза задъхано той, като я проучваше с искрящи очи.

Дрезгавата му команда бе достатъчна, за да я освободи от магията, под чието въздействие бе попаднала. Когато отново приближи устните ѝ до своите, те бяха разтворени, любопитни, нетърпеливи и тя трескаво отвърна на целувката му. Усети твърдостта на неговите устни, равните му зъби, плътността на езика му. Усети вкуса му, дишаше дъха му и всяка женствена клетка в нея възкръсна.

— Диърдри — прошепна той, отново отдалечавайки лицето ѝ от своето. Той приближи плътно топлото си чело до нейното и правеше усилие да успокои дишането си. — Защо направи това?

Диърдри, която си имаше лични проблеми с дишането, направи усилие да разбере.

— Кое?

— Защо направи това?

— Какво съм направила?

— Целуна ме!

Мъглата в главата ѝ започна да се разсейва и тя се отдръпна.

— Ти ми каза да те целуна.

Веждите му бяха сключени, чертите — изпънати.

— Не така. Очаквах лека целувка. Не... не такава!

Той бе ядосан. Диърдри не можеше да повярва.

— А кой кого първи целуна така?

Той се задъхваше, ноздрите му се издуваха.

— Не трябваше да отвърщаш!

Като измъкна едрото си тяло от леглото, той се втурна вън от стаята и остави Диърдри, изпълнена с несигурност, много учудена и в следващия момент — ядосана.

Тя седна и се загледа в посоката, в която беше изчезнал, после затвори очи и се опита да си обясни реакцията му. Макар че никога не бе целувала и не бе целувана по този начин, не беше толкова неопитна, че да не разбере кога един мъж е възбуден. Нийл Хърси се бе възбудил и това му бе неприятно.

Което означаваше, че той не иска да се обвързва повече, отколкото искаше тя.

Което означаваше, че имаха проблем.

На нея целувката ѝ беше приятна. И не само това. Диърдри изпита непознати усещания. Целувката с Нийл беше като опитване на голям шоколад с коняк — сладък, топящ се в устата и въпреки това даващ много сила, която я удряше право в главата.

Диърдри докосна подпухналите си устни, после — парещата си брадичка. Дори брадата му я беше възбудила — нейната твърдост, контрастираща с гладките му устни ѝ. Да, той беше гладък — гладък, мъжествен и възбуждащ — дявол да го вземе!

Като отпусна глава към гърдите си, тя вдиша няколко пъти дълбоко и успокоително. С освежителното поемане на кислород усети прилив на енергия, която ѝ бе необходима. Да, те бяха принудени да живеят под един покрив. Дори поради твърдоглавието си се принудиха да спят на едно легло. Диърдри просто трябваше да не забравя, че и тя, и Нийл си имаха достатъчно свои проблеми. И че понякога той можеше да бъде много неприятен.

За жалост, точно в този момент Нийл се върна в спалнята. Донесе ѝ патериците, като поведението му издаваше несигурност. След като за миг се поколеба на вратата, той бавно тръгна към леглото.

— Ето — каза Нийл, подавайки ѝ внимателно патериците. — Сандвичите са на скарата. Ще бъдат готови след минутка.

Диърдри срещна погледа му и се обърна към патериците. Пресегна се към тях, обгърна с ръце гумените им хватки, разгледа ги за момент и вдигна очи.

Тгълчетата на устните му се извиха в кратка едва доловима усмивка, после той се обърна и излезе от стаята.

Облягайки се напред, Диърдри отпусна глава на патериците. Да, Нийл беше много неприятен човек. От време на време проявяваше внимание и разбиране, което за зла участ щеше да превърне живота с него в още по-голямо изпитание.

Диърдри въздъхна. Трябваше да го направи. Освен ако не беше готова сама да реши да напусне острова. Което нямаше да стане.

Изправяйки се с усилие на крака, тя хвана по-здраво патериците и примирено се отправи към кухнята.

Обядът беше спокоен и донякъде изпълнен с неудобство. Нийл избягваше да поглежда Диърдри, което тя нямаше как да разбере, тъй като самата тя не поглеждаше към него. Похвали го за сандвичите. Той ѝ благодари. Когато ги изядоха, Нийл направи кафе — средно силно, и ѝ отнесе в хола. Диърдри му благодари. През цялото време и тя, и той си мислеха за целувката. През цялото време и двамата се чудеха докъде можеше да доведе това. И се питаха защо бе станало така.

Като знаеше, че няма да успее да се съсредоточи върху книгата, тя донесе от спалнята торбичката с плетивото си, отвори книгата с указанията и си наложи да проучва разясненията.

Нийл, който седеше на стола и пиеше втора чаша кафе, също като нея не беше в състояние да чете, но не можеше да си измисли друго занимание.

— Какво ще плетеш? — попита отегчено той.

Диърдри не вдигна поглед.

— Пуловер.

— За теб ли?

— Надявам се.

Тя се пресегна за едно хубаво чиле прежда, освободи края на нишката и размота доста от нея. Заплитането изглеждаше доста проста работа.

Нийл обърна внимание на дебелията светло лилава прежда.

— Хубав цвят.

— Благодаря.

С книжка, отворена на скута, тя взе една игла и постави края на нишката върху нея.

— Тази игла е голяма.

Диърдри въздъхна. Като знаеше, че я гледа, трудно се съсредоточаваше.

— За голям пуловер — голяма игла.

— За теб ли ще бъде?

Погледите им се срещнаха.

— Пуловерът ще бъде обемен.

— Като скиорски ли?

Тя ядосано сви устни.

— Като топъл пуловер, тъй като както изглежда, в близко бъдеще няма да карам ски.

— Караш ли ски?

— Да.

— Добре ли?

Диърдри изпусна иглата в скута си и го загледа.

— Казах ти, че съм спортен тип. Играя упражнения, тенис, плувам, карам ски... Поне правех всичко това. Нийл, не мога да се съсредоточа, ако непрекъснато ми говориш.

— Мислех, че плетенето е машинално занимание.

— Не и за начинаещи.

Крайчецът на устните му се повдигна.

— За първи път ли плетеш?

— Да.

— Счупеният крак ли те вдъхнови за това?

— Купих преждата преди няколко месеца. Сега за първи път ми се удава такава възможност. Трябва да се справя.

Той кимна. Диърдри пак взе иглата, проучи указанията, повдигна преждата и прилежно я намота за първата бримка. След като се опита няколко пъти, направи втора, но щом веднъж започна, уверено продължи. След малко беше направила достатъчно бримки, за да премине към същинското плетене.

Когато изпи кафето си, Нийл отнесе чашата в кухнята и започна да се разхожда безцелно из къщата. Най-после, след като нищо не привлече вниманието му, отново взе книгата.

В това време Диърдри усърдно плетеше бримка след бримка. Държеше несръчно иглите и непрекъснато изпускаше нишката, която трябваше да бъде праметната около показалеца ѝ. От време на време вдигаше поглед, за да се увери, че Нийл не ставаше свидетел на нейната непохватност и всеки път намръщена продължаваше заниманието си. Само като го видеше, всичко в нея се обръщаше.

Той се бе изтегнал на дивана. Беше толкова дълъг и толкова слаб... Ръкавите на жарсеното му поло бяха вдигнати и разкриваха ръце, покрити с тъмни косми също като тези, които бе усетила по гърдите му. Усетила. Меки, но здрави и къдрави. Допирът до тях бе запечатан в съзнанието ѝ.

От мястото си върху дивана, Нийл също страдаше от разсейване на вниманието. Бе го обхванало огромно любопитство за това, което Диърдри имаше под обемистата фланелка. Бе усетил гърдите ѝ. Усетил. Твърди и щръкнали, но подчиняващи се на върховете на пръстите му. Бе я носил — тя бе лека, приятна на допир и приятно топла. Бе усетил вкуса ѝ. Това бе най-голямата грешка, защото никога не бе си представял какво сладост можеше да притежава тя. Дали и останалите му представи бледнееха в сравнение с истината?

Нийл я погледна крадешком изпод полузатворените си клепачи. Диърдри държеше иглите, като показалците и на двете ѝ ръце бяха изправени. Плетеше с голямо усилие, но въпреки това плавните движения на пръстите ѝ бяха грациозни. Спортна натура? Може би. Дори да беше така, спортът ѝ се беше отразил по най-здравословния, най-подходящия начин и бе развил женствеността ѝ.

Той затвори книгата и рязко се изправи. Диърдри го стрелна с въпросителен поглед.

— Пречиш ми да чета, като тракаш с иглите — изръмжа той. — Не можеш ли да действаш по-тихо?

— И без това ми е трудно. Чудеса ли очакваш?

— Не чудеса. Просто спокойствие и тишина.

Той остави книгата на дивана и започна бавно да се разхожда из стаята.

— Книгата не те ли грабна?

— Не. — Той прокара ръка през косата си. — Искаш ли да поиграем на нещо? Виктория има най-различни игри в другата стая.

Плетката падна върху скута на Диърдри. Тя не беше убедена, че ѝ се играе с Нийл.

— Какво имаш предвид? — попита го предпазливо.

— Не знам. Може би на „Монопол“.

— Не обичам „Монопол“. За него не е необходимо да се проявява никакво умение.

— Какво ще кажеш за „Преследване“?

— Не съм добра по история и география. Затова губя.

— Ти си виновна, че губиш, а не играта.

— Както и да е, резултатът е един и същи.

— Добре. Забрави за „Преследване“. Какво ще кажеш за един шах?

— Не мога да играя шах.

— А дама?

Тя сбръчка неодобрително нос.

— Зарежи игрите — промълви той.

— Какво ще кажеш да видим някой филм? — попита Диърдри. Денят беше дъждовен. Идеята си струваше. И все пак бе напрегната.

— Хубаво.

— Какъв избор имаме?

В отговор той стана и тръгна към стаичката. Диърдри се изправи, последва го и след малко го видя наведен над една ниска полица как съсредоточено разглежда видеокасетите. Тя се приближи, като се опитваше да не забележи колко добре джинсите му очертаваха бедрата му, как бяха леко изтъркани точно на мястото, на което седеше.

— „Колосална сила“? — предложи той.

— Много насилие има в него.

— „На север от северозапад“?

Наведена до него, тя проучваше подредените касети.

— Какво ще кажеш за „Напук на всичко“?

— Това е любовен филм.

— Е?

— Зарежи го.

— Тогава „Жилото“. Не е любовен, но е забавен.

— И досаден. Най-хубавото в него е музиката.

Погледът ѝ премина по касетите, очите ѝ изведнъж се разшириха.

— „Горещо тяло“. Супер филм. Уилям Хърт, Катлийн Търнър, интрига и...

— Секс. — Нийл се обърна, очите му се впираха в нея. — Това не ни трябва.

Той, разбира се, беше прав. За нея бе невероятно, че би могла да бъде толкова импулсивна и да предложи точно този филм.

— А! — Той извади една кутия. — Ето какво ни трябва. „Иглени ухове“. Това беше добро попадение.

В него имаше екшън, интрига и, разбира се, малко секс, но на Диърдри ѝ се стори, че би могла да го понесе.

— Добре. Пусни я.

Тя изправи патериците си до стената и заподскача към кожения диван.

Като извади касетата от кутията, Нийл я постави във видеоманетофона, натисна няколко копчета, взе дистанционното управление и седна на дивана на една ръка разстояние от Диърдри. Бяха започнали първите кадри, когато той внезапно го изключи и скочи.

— Какво има? — попита тя.

— Трябват ни пуканки. Видях в кухненския бокс.

— Ще е необходимо време, за да се направят, а ние сме готови да гледаме.

— Имаме време. Освен това, на микровълновата печка ще станат за няколко минути. — Той потри ръце. — Обилно полети с разтопено масло.

— Не с масло. Ще станат мазни и за теб това е ужасно.

— Какво са пуканки без масло? — протестира той.

— По-здравословни са.

— Тогава моите ще направя с масло. Твоите може да бъдат и без масло.

— Добре.

Тя скръсти ръце на гърди и остана да седи, докато той отиде да прави пуканките. Постепенно мрачното ѝ настроение премина. Беше хубаво някой да ти поднася, а Нийл не се оплакваше, че го прави. Струваше ѝ се, че ако би трябвало да бъде изолирана на пуст остров с някой мъж, щеше да се справи по-зле. Знаеше, че щеше да се справи по-зле. Можеше да бъде съвсем сама с някакъв егоцентричен маниак.

Вярно, че понякога Нийл беше своенравен. Това й направи впечатление и тя му даваше да разбере какво я вбесява и все пак не можеше да си обясни защо той го прави. Реши, че трябва да обърне по-голямо внимание на проблема просто за да задоволи любопитството си. Заради нищо друго.

Нийл влезе в хола, носейки пуканките, които все още бяха в съда, в който ги бе приготвил. Седна на мястото си, включи видеото и остави пуканките между себе си и Диърдри.

— Сложи ли им масло? — попита внимателно тя.

— Не. Ти си права. Не ми трябва.

— А, надделял е здравият разум.

— Шшт. Искам да гледам филма.

Тя се взря в екрана.

— Преча ти само при началните надписи.

— Пречиш ми. Тихо.

Диърдри пазеше тишина. Тя се пресегна за пуканки и сложи няколко в устата си. Филмът се въртеше. Тя се опита да се съсредоточи върху него, но не успя.

— Не е като на кино — отбеляза Диърдри. — Там е тъмно, лесно забравяш всичко около себе си и се потопяваш в сюжета.

— Шшт — Нийл също не можеше да се концентрира. Филмът не беше подходящ. Въпреки че той бе го гледал, в него нямаше нищо интригуващо. Разсейваше го близостта на Диърдри. Разделяха ги само пуканките. Веднъж, когато се пресегна да си вземе, ръцете им се докоснаха. И двамата се отдръпнаха. И чакаха.

— Ти си първа — каза той.

Тя не откъсваше очи от малкия екран.

— Не, няма нищо. Ще чакам.

— Аз ядох повече. Ти си.

— Не искам. Ще напълнея.

— Няма да напълнееш. — Той я бе видял как яде и бе останал с впечатлението, че не е много ящна. А що се отнася до напълняването, от това, което бе усетил, тя бе доста слаба. И все пак, не можа да се въздържи подигравката си.

— Като си помисли човек, може и да си права. Ще напълнееш. По-дребна си от мен, а аз върша цялата работа тук. По-лесно ще изразходвам енергията си.

Той се пресегна за пуканки, но ръката на Диърдри вече беше там. Тя отдръпна пълния си юмрук, отправи към него самодоволна усмивка и подчертано безгрижно пусна няколко пуканки в устата си.

Нийл, който почти очакваше, че тя ще направи това, не знаеше дали да се смее или да крещи. Диърдри бе нахална по един прелестен начин и така чаровна, че това действаше зле на сърцето му. Трябваше само да го погледне с грейналите си очи и пулсът му се ускоряваше. Изобщо не трябваше да я целува. По дяволите! Изобщо не трябваше да я целува.

Но я бе целунал и от това не му бе по-лесно да гледа филма. Той непрекъснато усещаше присъствието ѝ — когато тя се местеше на дивана, когато отпусна глава назад и гледаше екрана с полуотворени очи, когато несъзнателно масажираше бедрото си.

— Боли ли те кракът? — попита Нийл.

Тя погледна косо към него, после сви рамене и отново се взря в екрана.

— Искаш ли аспирин?

— Не.

— Искаш ли китова мас?

— Няма китова мас.

Той сви устни.

— Ще отскоча до аптеката на острова, ако ми разрешиш да я втрия.

Тя гледаше филма, но пое иронията.

— Аптеката на острова е затворена. Проверих.

— Много лошо.

Диърдри сви бедрата си плътно към тялото, като тихо проклинаше Нийл за предложението му. „Да ми разрешиш да я втрия.“ Вътрешностите ѝ се обляха с топлина, която, за нещастие, с нищо не облекчи бедрото ѝ.

Нийл също проклинаше предложението, защото въображението му заработи и той си представи, че масажира не само бедрото ѝ. Чудеше се дали гърдите ѝ ще паснат на ръцете му, дали кожата на корема ѝ е мека...

Той се седна по-далеч от нея на дивана и не направи никакви други забележки. Не можеше да гледа филма. Бе твърде разсеян, за да следи диалога — действието не го заинтригува, сексът го развълнува.

Единственото, което го отклоняваше от нарастващата нужда на тялото му, беше мисълта за Хартфорд, за работата, за „Уитнауър-Дъгълс“. И тъй като това все повече го тревожеше, той цяла вечер се чувстваше като между чука и наковалнята.

С Диърдри вечеряха заедно. Седяха заедно пред камината. Преструваха се, че четат, но Диърдри гледаше по-често пламъка, отколкото в книгата си и от това Нийл бе наясно, че тя не успяваше да прочете повече от него. Той също подозираше, че мислите ѝ бяха почти като неговите, съдейки по случайните ѝ нервни погледи.

Тя изпитваше известен страх. Той и преди го бе установявал, виждаше го и сега. Това го смущаваше. От секса ли се страхуваше? Страх ли я беше да се чувства женствена, развълнувана и извън контрол?

Дори когато си задаваше тези въпроси, тялото му се напегна. Той от какво се страхуваше? Положително, не от секса. Но имаше нещо, което го възпираше, дори когато всеки нерв на тялото му го подтикваше към това.

Той остана до късно пред огъня, дълго след като Диърдри си бе легнала. Когато най-после отиде при нея, бе толкова уморен, че веднага заспа. Когато се съмна, Нийл се зачуди дали да не отстъпи и да се премести да спи в друга стая. Два пъти през нощта се събуди и установи, че телата им се допираха — протегнатата му ръка бе обвила нейната, долната част на стъпалото ѝ бе върху пресеца му.

Какво ги привличаше един към друг? Всеки от тях бе дошъл в Мейн да търси самота и човек би помислил, че те ще решат да прекарват времето си в два отдалечени краища на къщата. Но не това стана. Те се заяждаха, караха се в спалнята, в кухнята, в хола, в стаичката — навсякъде бяха заедно. И сега... все още... в леглото.

Нийл видя как Диърдри го погледна през рамо и после се сви още повече в своята част на леглото. Той се обърна по гръб и се загледа в тавана, но там му се привиждаше само разрошена коса с цвят на пшеница, нежни кафяви очи, все още замъглени от сън, меки бузи, поруменели от почивката през нощта и леко разтворени устни, които ѝ придаваха изражение на несигурност и сякаш го питаха нещо.

Той трябваше да излезе. Макар че все още от време на време ръмеше и бе паднала гъста мъгла, трябваше да излезе. Без да поглежда повече Диърдри, Нийл стана бързо от леглото, навлече мръсните

дрехи, които беше решил да изпере този ден, завърза маратонките, все още покрити с коричка кал от деня на пристигането му на острова, наметна мушамата си и изхвъркна от стаята, а после и от къщата.

Обгърната от тишината, която настъпи след неговото излизане, Диърдри бавно седна. Тя си мислеше, за това, че на него вече му бе омръзнало да стои затворен в къщата. На нея също ѝ бе омръзнало. Дали пък Нийл не ѝ бе омръзнал? Досега никога не се бе чувствала толкова притеснена вечер или нощем. Сетивата и чувствителността ѝ се изостриха, съсредоточиха се върху всеки детайл от физическото присъствие на Нийл. Тя го чуваше как диша. Обръщаше се в леглото — тя го усещаше. Веднъж, когато се бе събудила посред нощ, Диърдри установи, че бе пхнала ръката си под неговата и направо ѝ се искаше да излезе извън кожата си, но не и от тъмнината в стаята.

Тялото ѝ бе като навита пружина, напрегната от чувство на безсилие. Искаше ѝ се да пробяга пет километра, но изобщо не можеше да тича. Искаше ѝ се да преплува седемдесет и две дължини, но дори не можеше да стъпи в басейн, а за океана не можеше да става и въпрос. Искаше и се да играе упражнения, докато се изтощи и от нея започне да се стича пот, но... но... По дяволите, можеше!

Тя отметна завивките, грабна патериците, извади от чекмеджето на бюфета една фланелка без ръкави и шорти за гимнастика и бързо ги облече. Седна на леглото, обу чорапите, маратонките и гетите, после се изправи, пхна под едната си ръка касетофона и няколко касети, а под другата — патериците, и закуцука до една от празните спални. След няколко минути звуците от музиката на Бари Манилоу изпълниха къщата.

Диърдри пое няколко пъти дълбоко въздух, усмихна се, после затвори очи и започна да играе упражненията си за гъвкавост. Патериците ѝ бяха на празното легло. Тя установи, че без тях се справяше чудесно. И това, че трябваше да променя много от упражненията заради счупения си крак, изобщо не я притесняваше. Тя се движеше.

В ритъма на музиката тя извиваше тялото си и се навеждаше встрани. Разтегна мускулите на прасеца и на глезена на десния си крак и вътрешните мускули на бедрата на двата крака. Беше ѝ много приятно, че отново усеща тялото си. Тя играеше спокойно, почиваше си, оставяше се музиката да я води.

След няколко минути Диърдри започна с упражненията за загряване, като импровизираше, съобразявайки се с ограничената възможност да се движи. Музиката се промени — темпото се ускори и тя се осмели да премине към танца. Макар че не можеше да танцува в истинския смисъл на думата, движенията ѝ бяха плавни и натоварваха цялата горна част на тялото ѝ, както и здравия ѝ крак. Когато премина към разтоварващите упражнения, вече се бе изпотила и се почувства така, както не се бе чувствала дни наред.

Диърдри толкова се бе увлякла в упражненията, че не чу как вратата на къщата се отвори и затвори. Но Нийл чу музиката още щом влезе. Тя го подразни. Беше силна и много по-хеви от тази, която обичаше. Без да маха мокрото си яке, той се насочи направо към звука с намерението да уведоми Диърдри, че докато бяха заедно в къщата, тя нямаше право да се държи по този начин.

Той рязко спря на прага на свободната спалня, прикован от това, което видя. Със затворени очи, сякаш бе почти в транс, Диърдри се движеше под ритъма на музиката със забележителна грация, независимо от гипсирания крак. Но не движението спря дъха му, а тя, нейното тяло.

Ако досега се бе чудил какво криеше под огромните си дрехи, за него това вече не беше тайна. Беше облечена с оскъдна фланелка, която разкриваше слаби ръце и добре оформени рамене. Гърдите ѝ бяха щръкнали под тънката тъкан, като мекотата им ясно се виждаше, когато движеше ръцете си. Талията ѝ бе малка, приятно очертана от еластичните ѝ шорти, а те бяха къси и подчертаваха бедрата ѝ, които сякаш бяха от коприна.

Нийл конвулсивно преглътна, когато тя се наведе, погледът му се прикова към бледата плът, която се показва повече. После Диърдри се изправи и се протегна с ръце над главата, като бавно се наклони на едната и после на другата страна. Той отново преглътна, силно впечатлен от твърдостта на гърдите ѝ, които се издигаха при движенията.

Нийл разбра, че само огромните спортни дрехи създаваха впечатлението за безформеност на тялото на Диърдри. Диърдри Джойс имаше хубаво тяло и бе гъвкава. С овлажнената коса около лицето, с блестящата от пот кожа, с грациозните движения на ръцете, с

изпъкващите гърди и с люлеещите се бедра, тя изглеждаше знойна, секси и женствена.

Нийл изпадна в агония. Тялото му бе напрегнато и той дишаше неравномерно. Обърна се, затича се през хола, през голямата спалня направо в банята. Трескаво сваляше дрехите си с ясното съзнание, че ако не вземе студен душ, направо ще експлодира.

Дрехите му се валяха по пода, но той не обръщаше внимание на безредието. Нийл отиде под душа, завъртя докрай кранчето на студената вода, пхна глава направо под водната струя, подпря се с юмруци на плочките на стената и остана така, треперейки, докато водата отне треската от тялото му. Мислеше за Хартфорд, за „Уитнауър-Дъгълс“, за чичо си, който бе починал преди една година, за баскетбола — за всичко, което можеше да отклони вниманието му от Диърдри. Чак, когато почувства, че вече се е овладял, регулира водата до температура, подходяща за къпане.

Диърдри, изобщо неподозирйки за терзанията на Нийл, приключи с финалните по-бавни упражнения, направи няколко протягания и се отпусна на стола, който бе до нея. Уморена, но бодра, тя не изключи музиката, която ѝ бе много позната, създаваше ѝ усещане за удобство и увереност в себе си.

Най-после седна напред и се протегна за патериците си, като беше наясно, че ако остане мокра и не се преоблече, тялото ѝ, потънало в пот, скоро ще измръзне.

Диърдри изключи музиката и се послуша. В къщата все още беше тихо, което означаваше, че Нийл не се бе върнал и значи тя можеше да ползва банята, без да се опасява, че ще пречи на някого. Една гореща баня ѝ изглеждаше много примамлива.

Докато прекосяваше коридора, по лицето ѝ бе изписана самодоволна усмивка. Беше горда от себе си. Игра упражнения и така не само доказа, че може да ги прави, но и премахна ужасното напрежение, с което се събуди тази сутрин. Край на влиянието на Нийл Хърси и на неговата мъжественост, помисли си тя. Можеше да се справи със ситуацията.

С намерението да напълни ваната, докато се съблича, Диърдри прекоси голямата спалня и отиде направо в банята. Вратата ѝ бе затворена. Без нищо да подозира, тя я бутна с рамо и с равномерни подскоци направи няколко крачки навътре. Но спря изумена.

Нийл стоеше до умивалника. Бе навел глава, тялото му бе леко прегънато в кръста и с големите си ръце бе хванал порцелановия умивалник от двете страни. Беше съвсем гол.

В момента, в който го видя, дъхът на Диърдри секна и тя не може да откъсне поглед от него, дори когато той бавно вдигна глава и я погледна. Тялото му бе по-красиво от мъжките тела, за които бе мечтала. Гърбът му бе широк и гладък, хълбоците — слаби, бедрата — стегнати. В профил коремът му бе плосък, костите на таза едва се очертаваха, мъжествените му части бяха добре оформени.

— Диърдри?

Гласът му бе пресипнал. Погледът ѝ срещна очите му, когато без явна скромност той се изправи и се обърна към нея. Бавно направи две крачки и съвсем се приближи до нея. Повтори името ѝ, този път шепнейки.

Тя стоеше като закована, почти не можеше да диша, нито да говори. Очите ѝ бяха широко отворени, втренчени в неговите.

Той вдигна ръка и избърса капчиците пот от носа ѝ, после палецът му се плъзна към бузата ѝ, надолу по челюстта, по врата и по треперещата плът, до която стигаше фланелката ѝ. Тя започна внезапно да диша неравномерно и все по-плитко, когато той пхна ръка под презрамката и придвижи обратната част на дланта си все по-надолу. Диърдри прехапа устни, за да потисне вика си, когато той докосна горната част на гърдите ѝ и въпреки че очите ѝ не се откъсваха от неговите, усещаше постепенната промяна в долната част на тялото му.

— Не знаех, че изглеждаш така — каза с дрезгав глас той. — Ти криеше всичко.

Диърдри беше объркана. Не можеше да повярва, че той ѝ прави комплимент, особено след като самият той беше толкова добре сложен. Навярно жените, които бе имал, бяха далеч по-изкусителни от нея. И въпреки че знаеше, че бе възбуден, обзе я несигурност.

Задната част на пръстите му нежно се спускаха все по-надълбоко в сутиена ѝ.

— Съблечи се — подкани я той, шепнейки дрезгаво, очите му горяха с обуздан плам. — Нека да те видя.

Тя поклати глава.

— Защо? — Тя преглътна с усилие и успя да прошепне с разтреперан глас: — Потна съм.

— Вземи душ с мен.

Най-малкият му пръст бе стигнал чувствителното място точно над зърното на гърдата ѝ и я изкушаваше.

Тя сви устни, за да сподави стона и отново поклати глава.

— Не мога да взема душ.

Гласът ѝ бе тих и умоляващ.

— Тогава се изкъпи. Нека аз да те изкъпя.

Диърдри не знаеше дали поради чувствените му думи или поради пръста му, който тъкмо се спря на твърдото ѝ зърно на гърдата, здравото ѝ коляно се подкоси и тя щеше да падне, ако беше без патерици. Пръстът му се раздвижи отново и отново, вливайки животелни струи в тялото ѝ. Този път тя не можа да сдържи нежния стон, който се изтръгна от гърлото ѝ.

— Приятно ли ти е? — прошепна той близо до слепоочието ѝ, като и неговото дишане бе учестено.

— Не искам да ми е приятно — извика тя.

— Нито аз, но е така, нали?

Чувстваше се божествено — той я докосваше, беше толкова близо до нея и съвсем гол. Искаше ѝ се да бъде гола до нето, но се страхуваше. Той щеше да се разочарова. Диърдри бе убедена в това. Тя бе спортен тип, „като момче“ — според определението, което ѝ бяха дали в семейството и това я бе измъчвало години наред. Не беше мека, крехка и грациозна.

И ако Нийл досега не се бе разочаровал от външния ѝ вид, щеше да се разочарова след това. Тя чувстваше в себе си вик на болка и празнота и знаеше, че иска да се люби. Но тогава той щеше да се разочарова и щяха да рухнат всичките му илюзии.

Накуцвайки, Диърдри направи крачка назад, като отмести ръката му.

— Трябва да се махна, Нийл. Трябва.

Без да чака отговор, тя се обърна, изхвъркна от банята и намери убежище в спалнята, в която бе играла упражненията, свлече се на стола и започна да проклина недостатъците си. Свършено е с нейното справяне с мъжествеността на Нийл!

Тя не знаеше колко време бе останала там, но потта ѝ отдавна бе изсъхнала по кожата ѝ и усещаше студ, когато Нийл се появи на вратата. Бе облечен с чисти джинси и с пуловер и, както обикновено,

бос. Искаше ѝ се да вярва, че между тях всичко си беше както преди, но не се заблуждаваше.

Когато погледна към нея, Нийл нито се ядоса, нито се разстрои — по скоро обзет от внезапна нежност, той взе едно меко одеяло от леглото, внимателно загърна раменете ѝ и приклепна до стола ѝ.

— От какво се изплаши, Диърдри? — попита я той с тон, който направо щеше да я разтопи, ако видът му вече не го бе направил.

Цяла минута измина, докато тя успя да проговори и при това с откъслечни думи.

— От теб. От мен. Не знам.

— Никога не бих те засегнал.

— Знам.

— Тогава какво е? Не си безразлична към мен. Виждам го по реакциите ти. Дишаш неравномерно, започваш да трепериш... Това страх ли е?

— Не съвсем.

— Ти наистина ме желаш.

— Да.

— Тогава защо не се предадеш и да оставиш нещата да се развиват от само себе си? Ще ни бъде хубаво.

Тя погледна към ръцете си, които бяха здраво склучени в скута ѝ.

— За мен — може би да, но не съм сигурна за теб.

— Защо не оставиш аз да преценя това?

— Аз съм спортен тип, а не нежна и гальовна като някои други жени.

— Само защото си спортен тип, не означава, че не си нежна и гальовна. Освен това, ако исках мека кръгла топка, щях да легна с някое мече.

Както и очакваше, думите му предизвикаха усмивка у Диърдри. Но тя беше напрегната и нервна.

— Не мога да си го представя.

— Нито пък аз, но не мога да си представя също, че ще бъда разочарован, ако ми разрешиш да те прегърна... да те докосна... да те любя.

От тези думи през тялото ѝ премина вълна от възбуда и погледът ѝ ясно изразяваше копнеж, когато тя изпитателно проучваше лицето

му.

— Страх ме е — само това успя да промълви.

Нийл я разгледа малко по-продължително, после се наведе напред и нежно я целуна.

— Никога не бих те наранил. Запомни това.

Той стана и излезе от стаята.

През целия ден това, което ѝ каза, не излизаше от ума ѝ. Диърдри вярваше, че той е искрен, но също така знаеше, че има различни степени на нараняване. За физическо нараняване не можеше да става и въпрос. Нийл бе твърде внимателен за такова нещо. Но емоционалното нараняване беше нещо съвсем друго. Ако в отношенията им щеше да бъде извършен качественият скок, който включваше и правенето на любов... и ако той беше разочарован... тя щеше да се почувства засегната. Не знаеше как се случи, но особено след като бяха прекарвали повечето време в кавги и заяждания, Нийл започна да означава нещо за нея. Тя не беше готова да анализира точно в какво се състоеше това „нещо“. Знаеше само, че изпитва ужас да не го застраши.

И да беше размислял по-продължително и задълбочено, Нийл нямаше да може да стигне до по-добър начин да приласкае този ден Диърдри, освен с внимание, с нежни думи и сговорчивост. Без да каже нищо, той приготви обяд и за двамата. Без да продума, изпра. Прояви търпение, когато тя отново се зае с плетивото и покорно понасяше шума. Беше изключително отзивчив към нейния избор на филма, който гледаха на видео. Нито веднъж не ѝ противоречи, нито пък тя на него. Това беше най-спокойният им ден до този момент на острова.

И Диърдри, и той го съзнаваха. Диърдри усещаше, че като не дава поводи за кавги, Нийл ѝ оставяше време да размишлява върху това, което бе казал и върху това какво да предприеме. Ако засягаше само разума, може би тя щеше да успее да се противопостави на Нийл. Но чувствата ѝ не се поддаваха на укротяване и непрекъснато се настройваха към неговото присъствие. Обикновено Диърдри бе пренебрегвала тази страна на личността си, но изведнъж се наложи да ѝ обърне внимание. Макар че бе привидно спокойна, отвътре тя бе като бушуващи, напирати за освобождаване на напрежението, което излъчваше тялото ѝ на все по-големи вълни.

След като бяха приключили обяда и бяха прекарвали един спокоен час пред камината, тя намери отговора. Да, страхуваше се и беше много, много нервна, но реши, че ако Нийл отново я приласкае, няма да му отказва. Чувствителната страна на нейната природа не би допуснала да върви срещу себе си.

Тя бавно стана с наведена глава, намести патериците под мишниците си и излезе от хола. Като стигна до спалнята, облече пижамата си, седна на ръба на леглото и отново размисли върху решението си. Знаеше, че това е опит. Голям опит. Ако нещата не потръгнат нормално, атмосферата в къщата ще стане непоносима. А може да стане и друго. Да се примирят с платонични отношения до края на пребиваването си. А може пък Нийл да не направи опит...

Още когато помисли за тази възможност, тя усети присъствието му в стаята. Главата ѝ се извърна към вратата, погледът ѝ го проследи как бавно се приближава. Цялата ѝ несигурност се изписа върху лицето ѝ. Гърбът ѝ бе изправен, ръцете ѝ се бяха вкопчили в края на леглото.

Повече от всичко в този момент Нийл искаше да премахне страха ѝ. Измъчваше се, защото знаеше, че той е причината за този страх, както и знаеше, че е неоснователен. Ако се безпокоеше, че няма да му бъде приятно с нея, безпокойството ѝ бе излишно. Диърдри го вълнуваше така, както никоя жена дотогава не бе го вълнувала — физически и по безброй други начини, които тепърва щеше да започне да определя.

Той приседна и вдигна поглед към нея. Искаше му се да пита, но не намираще думи. От една страна, също се страхуваше, да не би да бъде отхвърлен, защото единственото, което искаше сега, бе да бъде приет. Затова въпросът му бе мълчалив, нежен и сантиментален.

Диърдри цялата трепереше отвътре, но не бе чак толкова погълната от себе си, че да не чуе мълчаливата му молба. Приличаше на зов, в който имаше известна доза несигурност и това ѝ даде смелостта, която ѝ бе необходима.

Ръката ѝ като че ли от само себе си се вдигна и докосна бузата му и бавно се придвижи назад, докато пръстите ѝ нежно се заплетоха в косата му. По устните ѝ нерешително и нервно заигра опит за усмивка.

Нийл никога не бе изпитвал такава сладост. Той почувства облекчение и усещане за победа. В него се надигна вълна от обич,

която заля цялото му тяло. Каквито и страхове да изпитваше Диърдри, тя имаше желание да му се довери. Съзнанието за това му доставяше толкова голямо удоволствие, колкото и мисълта за онова, което щеше да последва.

Задържайки погледа ѝ, той обгърна с ръце лицето ѝ. Палците му погалиха устните ѝ, после той се наведе напред и ги покри със своите. Целувката му беше уверена и силна, не като подпечатване на договор, а като нежно обещание и Диърдри се изгуби в нея. Когато Нийл я отмести назад, тя се стресна, досещайки се, че любовенето не се състои само от целувки. По изражението ѝ пролича тревога и Нийл бързо я успокои.

— Не се страхувай — прошепна той. — Няма да бързаме.

Седейки назад, той плъзна ръце по врата ѝ, после по-ниско — до първото копче на пижамата и го разкопча. Премести ръката си на второто копче, така че част от ръката му непрекъснато докосваше плътта ѝ. За него в мястото на допир бе концентрирано желанието му, а за Диърдри беше чувствена връзка като ток, която бе като контрапункт на нейните опасения.

Чак когато разкопча и последното копче, Нийл погледна надолу. С леко треперещи ръце той отдръпна обемистата пижама, като я навиваше назад, докато се открият гърдите ѝ. Те бяха малки и високи, но добре закръглени и видът им го смая. Беше прав. Въображението бледнееше пред действителността. Или може би не бе посмял да мечтае толкова...

Диърдри веднага затрепери от студения въздух в спалнята, но когато понечи да прибере ръце към гърдите си, той нежно ги задържа там, където бяха.

— Диърдри, ти си красива — каза задъхано Нийл. — Какво те кара да мислиш, че няма да ми допаднеш?

Тя не отговори, защото пламъкът в очите му беше толкова особен, беше ѝ толкова скъп, че се опасяваше да не го разсее и да не изчезне чарът му. Беше като хипнотизирана, когато двете му ръце обхванаха гърдите ѝ.

Лека въздишка се изтръгна от устните ѝ, когато той започна да я гали и усещането беше толкова приятно, че тя веднага забрави страховете си.

Когато той докосна зърната на гърдите ѝ, гърбът ѝ се изправи, но това движение не бе протест, а реакция на прилива на топлината, която я обливаше. Диърдри трябваше да обгърне раменете му, защото той се бе навел напред с отворена уста и усещането направо я разтреперваше. Нийл я целуваше и галеше толкова нежно, че тя прехапа устни, за да не извика.

Най-после, когато вече не можеше да се владее, започна да хленчи:

— Нийл... надали ще мога да издържа...

— Щом аз мога, значи можеш и ти — каза дрезгаво той така, че тя усети дъха му върху кожата си.

— Имам чувството, че съм пламнала...

— Така е.

— Не мога да стоя на едно място...

— Можеш. Остави пламъкът да се разгори.

— Той гори от три дни!

— Нека да е бавен, нека да бъде както трябва.

Нийл се отдръпна назад само колкото да може да свали пуловера през главата. След това се приближи, седна до нея вдигна на ръце. Това първо докосване плът до плът беше разтърсващо. Цялото тяло на Диърдри се разтрепери, когато гърдите ѝ се опряха до неговите. Тя силно го обгърна, защото имаше чувството, че в противен случай ще се разпадне.

Прегръдката на Нийл не бе по-малко решителна. Голямото му тяло се разтрепери при усещането, че тя нежно се притиска към него. Диърдри усещаше в ухото си неравномерното му дишане, ръцете му жадно проучваха всеки сантиметър от голия ѝ гръб — от раменете, през ребрата до трапчинките под талията ѝ. Долнището на пижамата се свлече надолу по бедрата ѝ. Той се възползва от това и изследва гладкия ѝ корем, пламналите ѝ бедра, твърдите ѝ задни части.

За Диърдри, чието тяло ликуваше от удоволствие, докосването до Нийл сякаш я пренасяше в рая. Харесваше ѝ да гали широкия му гръб, плътта му при ключиците, мускулестите му гърди. Пъхайки ръце между двамата, тя усети тялото му и отпред. То бе по-окошено и възбуждащо, а зърната на гърдите му бяха толкова твърди, колкото и нейните, макар че бяха по-малки.

— Какво правиш с мен, Диърдри — промълви смаян той, обхващайки отново лицето ѝ с ръце и покривайки устните ѝ с трескава целувка. — Струва ми се, че също като теб не знам колко ще мога да издържа.

Разбра, че тя беше права. Макар и несъзнателно, три дни те се бяха престрували. Още от първия момент бяха изпитали любопитство един към друг. То бе нараствало все повече, въпреки споровете между тях, въпреки унищожителните забележки, които си бяха разменяли. По-късно Нийл щеше да се чуди колко от тези караници бяха причинени от взаимното привличане между тях, но сега можеше да мисли единствено за това, че желанието им бе на границата на кулминацията.

Заставайки на едно коляно, той я хвана под мишниците и внимателно я облегна на възглавницата. Издърпа юргана изпод нея, докато тя остане само върху чаршафа, хвана долнището на пижамата и го свлече по краката ѝ и през гипса и го пусна на пода.

Когато той седна и я погледна, Диърдри отново бе обзета от безпокойство, но той излъчваше такова блаженство, че страховете ѝ отново изчезнаха. Ръката с обожание се плъзна нагоре по крака ѝ, а когато достигна до окосмената част на тялото ѝ, я докосна с внимание, граничещо с благоговение.

Тя се почувства съвсем като на показ и все пак високо оценена. Като гледаше Нийл и виждаше как едрото му тяло трепери от потискане на желанието, Диърдри беше благодарна на съдбата, че ги бе събрала.

— Нийл, моля те... — прошепна нерешително тя. — Аз те желая.

Той не чакаше повторна покана. Седна назад, разкопча джинсите и ги свлече надолу заедно с гащетата си. След секунди се намести върху нея, преплитайки пръсти с нейните, фиксирайки ги до раменете ѝ.

Преместил тежестта върху лактите си, той движеше горещото си тяло върху нея, като търсеше единствено удоволствието от тази нова степен на докосване. Но удоволствието ги наелектризираше и те дишаха учестено и неравномерно.

Диърдри никога дотогава не бе изпитала такова усещане. Тя не мислеше за страховете си, не мислеше и за това какво би се случило,

ако на Нийл не му допаднеше как тя се люби. Мислеше единствено за пожара, който се бе разпалил у нея и съзнаваше желанието си Нийл да я притежава.

Със затворени очи тя се изви нагоре и бедрата ѝ притиснаха неговите в мълчалива молба, която премахна и последните му задръжки. Той се намести и преплете пръсти с нейните.

— Погледни ме, Диърдри — прошепна той. — Погледни ме, скъпа.

Тя отвори очи и се вгледа в него, когато той бавно я облада. Усещаше го така, сякаш всяка нейна клетка реагираше на присъствието му и предаваше на останалите клетки важна информация към мозъка. Когато я изпълни докрай, Диърдри почувства, че вече никога няма да бъде същата.

Нийл затвори очи и издаде дълга трепереща въздишка. Удовлетворението така бе изписано по лицето му, че Диърдри също би въздъхнала с облекчение, ако имаше тази възможност. Но той пак бе започнал да се движи и дишането стана изключително трудно. Можеше само да се отдаде на развихрилата се страст, която той предизвикваше.

Напрежението нарастваше. Нийл определи темпо, при което удоволствието беше максимално, като знаеше точно кога да ускори и кога да забави. Тя се движеше в синхрон с него и с нюх, който още повече го възбуждаше.

Когато пожарът в нея стана неуправляем, Диърдри за последен път изви гръб, пое въздух и се отпусна в сякаш безкрайни конвулсии. След малко и Нийл се присъедини към нея с треперещо тяло.

Мина много време, преди някой от тях да бъде в състояние да проговори. Единствените звуци, които се чуваха в спалнята, бяха свистенето на вятъра и тихото и нежно ромолене на дъжда. Чак когато възстановиха нормалното си дишане, Нийл се приплъзна встрани, повличайки я със себе и двамата легнаха лице до лице на възглавницата.

— Е — каза проговори той. — Какво ще кажеш?

Предишните страхове на Диърдри отново я налегнаха.

— А ти? — прошепна тя.

— Ще кажа — бавно изрече той, отпускаяки се в самодоволна усмивка, — че за дама с остър език и в затруднено положение, си

страхотна любовница.

СЕДМА ГЛАВА

Обля я облекчение, което този път напълно премахна всякакви сенки от съмнение. Лицето ѝ се озари от усмивка и тя подигравателно повиши глас на протест.

— „Остър език“? „Затруднено положение“? Всичко стана заради теб, Нийл Хърси. Ти не трябваше да бъдеш тук!

Нийл прие смело обвинението. Той самият беше в твърде голяма еуфория.

— А ако не бях тук — осмели се да каже с дяволито изражение, — представи си какво щяхме да изпуснем.

Диърдри нямаше подходящ отговор, затова продължи да се усмихва и ѝ беше приятно да се наслаждава на топлината, която я изпълваше. След малко той нежно отстрани влажно кичурче коса от бузата ѝ.

— Изглеждаш щастлива.

— Аз съм... щастлива... доволна... успокоена.

— Толкова ужасна ли беше мисълта, че ще се любим? — смъмри я той.

— О, не, Нийл — отвърна бързо тя. — Тази мисъл бе вълнуваща. Но ти знаеше, че изпитвах страх.

— Все още не съм наясно защо. Не е само заради това, че си спортен тип. Има ли нещо общо с мъжа, който те е разочаровал?

Диърдри се замисли.

— Може би косвено, да. — Тя сведе поглед. — Между нас всичко беше наред... по отношение на секса. Просто когато реши да ме напусне, направо си тръгна, като че ли наистина нямаше за какво да остава. Може би подсъзнателно съм приела всичко много по-лично, отколкото е трябвало.

Тя замълча, размишлявайки защо бе станало така. Пръстите ѝ бавно се движеха из окосмените гърди на Нийл като отзвук от току-що станалото между тях, и това ѝ даде смелост да продължи.

— Според мен е по-тясно свързано със семейството ми, отколкото със Сет. Аз винаги съм била „черната овца“, винаги нещо не е било наред. Майка ми е образец на добри маниери, на красота и женственост. Сестра ми прилича на нея. Те винаги са били по-различни и никога не са криели мнението си за мен.

Той обхвана гърлото ѝ с длан, като палецът му се движеше в кръг върху ключицата ѝ.

— Според тях не си достатъчно женствена ли?

— Да.

Той дръзко се усмихна.

— Това показва колко разбират.

Тя го удостои със срамежлива усмивка.

— Говориш за секс, което е едната част, но ти ми допадаш и иначе.

— И ти на мен. Не съм имал жена, която да ме е желаела толкова силно, колкото ти преди малко. Знам, най-малко си мислила за секс, когато дойде тук, и това прави желанието ти толкова скъпо за мен. Искане ми се да мисля, че не всеки мъж би могъл да те развълнува толкова.

— Точно така! — възкликна тя и после понижи глас. — Досега съм имала единствено Сет. Нямам много голям опит.

— Опитни жени под път и над път. Ти си много по-ценна.

— Никога не съм изпитвала кой знае каква нужда от секс. Не съм гледала на себе си като на сексуално същество.

— Ние всички сме сексуални същества.

— Да, в една или в друга степен, но тези степени варират в много широки граници. — Тя пхна бедро между неговите бедра и изпита удоволствие от контраста между телата им. — Искане да кажа, че винаги съм се поставяла на най-ниската степен на тези граници.

— Все още ли е така? — попита тихо той.

Погледът ѝ беше изпълнен с нежност.

— С теб ли? Не.

Нийл спусна ръка по гръбначния ѝ стълб и се притисна към бедрата ѝ.

— Това е добре — каза той и вдиша шумно. — Защото ми се струва, че пак те желая.

На Диърдри ѝ беше изключително приятно. Той не само че още веднъж доказваше, че страховете ѝ са били безпочвени, но сякаш отразяваше събуждащото се желания у нея. Ръката ѝ бавно продължи да се движи надолу.

— Струва ми се, че желанието е взаимно.

— Съжаляваш ли? — попита я с плътен глас той.

— Само че не мога да обвия и двата си крака около теб.

— С гипса е предизвикателство. Преди не те заболя, нали?

Тя бе пленена от венчето косми около пъпа му.

— Да си чул да ме е боляло? — разсеяно му отговори с въпрос.

— Ужасна болка.

— Тя нямаше нищо общо с крака ми. Ръката ѝ се беше придвижила още по-надолу.

— Диърдри?

Нийл отново бе започнал да диша трудно. Тя бе твърде много погълната в проучването си, за да го съжали.

— Имаш красиво тяло — прошепна Диърдри. — Досега нямах време да те погала.

— Боже мой! — възкликна той. Ръката му хвана здраво рамото ѝ и той притисна устни до челото ѝ.

— Харесва ли ти? — попита тя, като внимателно го галеше.

— Да, ставам още по-твърд. — Тялото му се напрягаше от докосването ѝ. В един момент той изстена от екстаз.

— Почти като в рая — точно така се чувствам.

— Почти ли?

Той отвори очи и се загледа в нея.

— Същински рай е, когато съм в теб. Ти си толкова стегната, направо си създадена... за мен.

Диърдри на свой ред започна да диша тежко и после простена. Той бе навлязъл дълбоко в нея и я галеше с изключителна вещина. Тя имаше чувството, че ще експлодира.

Експлозията не се забави много. Устните му покриха нейните и езикът му изпълни устата ѝ. Ритмичното му движение доведе до кулминационния момент.

Този път, когато и двамата се отдръпнаха като от минирано поле, нямаха нито сили, нито изпитваха желание да говорят. Намествайки уютно Диърдри по извивките на тялото си, Нийл я задържа в

прегръдките си, докато тя започна да диша равномерно и дълбоко. Скоро след това и той заспа.

Следващият ден бе най-славният, който Диърдри бе прекарвала. Тя с усмивка се събуди в прегръдките на Нийл, и тази усмивка почти не изчезваше от лицето ѝ. Той ѝ каза да остане в леглото, докато вземе душ, след това се върна и я отнесе в банята. След като я изкъпа за свое удоволствие, и двамата започнаха да изпитват необходимост от друг вид удоволствие. Нийл отнесе Диърдри до леглото и започна да обожава всеки сантиметър от тялото ѝ.

Той я научи на такива неща, които самата тя никога не бе подозирала за себе си, като прогонваше всякаква скромност и се радваше само на приятните си усещания. Нийл непрекъснато я довеждаше до екстаз, докато накрая Диърдри започна да моли за милост.

— Сексуален маниак! — извика тя. — Изолирана съм на остров с един сексуален маниак!

— Кой го казва! — успя да изрече само той. Този ден те изобщо не си направиха труда да се обличат. Струваше им се, че ще бъде загуба на време и сили. Навън беше толкова неприятно, както и мисълта да бъдат разделени от дрехи. Когато излязоха от стаята, си разделиха пижамата на Диърдри — горнището остана за нея, а долнището — за него. Той я дразнеше, като я обвиняваше, че си е донесла мъжка пижама точно с тази цел, но изобщо не се оплакваше, когато разбра, че трябва само да повдигне горнището и да смъкне долнището, за да се слеят отново — независимо дали това ставаше в кухнята, в хола или в стаичката.

Диърдри се остави присъствието му да я запълни — физически, и психически. Съзнаваше, че живеят като в сън, че действителността надничаше зад тях и чакаше да ги нападне. Но изобщо не искаше да се разсейва от такива мрачни мисли в момент, в който се чувства толкова добре. Нийл я приемаше. Той бе видял в най-лошата ѝ страна и въпреки това я приемаше. Привличаше го не с това коя е, какво работи или с какво беше облечена. Харесваше я такава, каквато беше.

Нийл изпитваше същото. Съзнанието, че бяга от действителността, изобщо не влияеше върху чувствата му към Диърдри. Не искаше да мисли за това, че тя не знае за проблемите, които имаше в Хартфорд, защото в момента те изобщо не бяха важни.

Беше щастлива. Той я бе направил щастлива. Тя изобщо не се интересуваше от финансовите му въпроси, нито от репутацията му. Приемаше го такъв, какъвто е.

Не мислеха за бъдещето. Всеки ден се стопяваше в следващия, изпълнен с пълна почивка, приятни занимания и любов. Диърдри прочете една книга и започна втора. Получи такова вдъхновение да плете, че започна пуловер и доста напредна. Всеки ден играеше познатите упражнения, като не правеше опит да преминава към нови, защото не искаше да я налягат мрачни мисли дали отново ще може да преподава.

Нийл също четеше. Той продължи да се занимава с по-голямата част от домакинската работа и я вършеше с удоволствие. От време на време Диърдри се опитваше да му помогне, но Нийл виждаше колко ѝ е трудно с гипса, и това му бе достатъчно да разбере, че тя не го използва.

Бе свършено с кавгите им от първите три дни, независимо от намеренията и целите, с които ги водеха. Това не означаваше, че по всички въпроси бяха съгласни, но винаги стигаха до компромиси. Нийл се примиряваше, че Диърдри пуска силно музиката, а тя пък — с бръмченето на келтските танци по транзистора му. Тя се примири с претенциозното „Преследване“, а той понасяше суматохата в „Треска в събота вечер“.

Една нощ, когато се почувства особено жизнерадостен, извади от чантата си хаванска пура, запали я и седна на дивана, изпълнен с блаженство. Диърдри, която с ужас бе наблюдавала сложната церемония по отхапването на края на пурата, след това овлажняването на върха ѝ, седна и плътно запуши носа си с пръст. Това показваше колко далеч бяха стигнали. Въпреки че намираше миризмата за отвратителна, нямаше намерение да разваля явното му удоволствие.

След като пуши няколко минути, той погледна към нея и я видя в каква поза беше застанала.

— Неприятно ли ти е?

Тя сви рамене.

— Тези неща не са ли забранени в страната ни? — попита тя, като полагаше усилие да диша през устата.

— Забранено е да се внасят. Но ако чужденец си ги внесе за лични нужди и даде на приятел, в това няма нищо лошо.

— Така ли си получил тази?

— Имам клиент от Йордания, който тук движи бизнес. Преди няколко месеца ми подари кутия с пури. — Нийл с благоговение погледна дългата пура. — По принцип не пуша, но трябва да призная, че ако ти се пуши пура, това е начинът.

— Тази от най-хубавите ли е?

— Да — той с притворени от удоволствие очи пхна пурата в устата си, всмука и издиша тънка нишка плътен дим.

— Да я загася ли?

— Не заради мен. Но после да не ме караш да те целувам с този дъх.

Устните му се извиха в усмивка. Като се наведе напред, Нийл внимателно остави пурата на пепелника, стана и тръгна към нея.

Диърдри вдигна ръка.

— Не се приближавай. Знам какво ще правиш.

Той се облегна с ръце от двете страни на стола и се наведе така, че лицето му бе на сантиметри от нейното. Смееше се.

— Ако искам, ще те целуна и на теб ще ти хареса, независимо от дъха ми.

— Нийл, предупреждавам те...

Предупреждението ѝ бе прекъснато от устните му, които поеха нейните по начин, който бе същевременно и познат, и нов. След първоначалния допир, устните му омекнаха, станаха настойчиви, примамвайки я за обратна реакция, от каквата тя не можеше да се въздържа.

Когато най-после престана да я целува, Нийл промълви:

— Сега може да дишаш.

Диърдри беше със затворени очи и ръката, с която бе запушвала носа си, отдавна вече се беше преместила от плътната му брада към гъстата кестенява коса.

— Как да дишам, след като ми отне дъха?

Когато отново го притегли към себе си, той изгаряше от желание да се подчини на молбата ѝ.

Постепенно пурата изгоря, но никой от тях не забеляза това.

Рано сутринта, в деня на едноседмичния им престой на острова, се обади Томас. Нийл разговаря с него, но Диърдри стоеше до него и чу всяка дума.

— Как се справяте?

Нийл се засмя, но овладя гласа си, за да изглежда напълно сериозен.

— Добре.

— Получих съобщенията ви, но ме нямаше почти цяла седмица. Предположих, че ще се обадите, ако има нещо спешно.

— Чувства се гузен — прошепна дяволито Диърдри. — Пада му се.

Нийл палаво я прегърна, докато говореше в слушалката.

— Ще оцелеем.

— Диърдри оправя ли се с крака?

Нийл се поколеба, преди да отговори. Междувременно нежно си играеше с обичката на ухото ѝ.

— Потрошава къщата. Не се справя много добре с патериците.

Диърдри ритна с гипсирания си крак към пищяла му. Нийл сърчно се отмести.

— О — каза Томас, — това е проблем на Виктория. — Двамата разбирате ли се?

— Да се разбираме? — прошепна Диърдри. Тя плъзна ръка по ребрата на Нийл и пхна пръсти в колана на джинсите му.

Нийл се изкашля и придоби сериозно изражение.

— Все още сме живи.

— Ще го побъркаш — прошепна тя. — Той си умира от любопитство.

— Нека да умре — отговори ѝ шепнешком Нийл, като очите му шареха.

По време на кратката интерлюдия, Том явно бе решил, че това, което ставаше между Нийл и Диърдри, също бе проблем на Виктория.

— Е — дойде безизразният му глас, — само исках да знаете, че съм ви оставил на дока пресни продукти.

— На дока ли? — Нийл погледна часовника си. Беше едва девет часът. — Сигурно си идвал преди съмване.

— Снощи ги оставих.

— Страхливец!

— Какво беше това? — чу се същият безизразен глас. — Не чух последната дума.

Диърдри шумно се изкикоти. Нийл затисна устата ѝ с ръка.

— Казах „благодаря ти“ — извика той в слушалката по-силно, отколкото бе необходимо.

— О, добре. Тогава другата седмица ще дойда да ви взема. Ако промените намеренията си, обадете ми се.

За първи път колебанието на Нийл стана явно. Като погледна надолу, видя, че и Диърдри изведнъж бе станала сериозна. Пръстите му се вкопчиха в слушалката.

— Хубаво — успя да каже само той, преди да изключи уреда и да го остави на поставката. Помълча около минута с ръце около Диърдри. След това, като изви рамо, бързо си пое дъх.

— Виждаш ли това, което виждам аз?

Тя бе готова за развлечение. От всякакъв вид. Последните думи на Томас бяха угнетяващи.

— Не знам. Ти какво виждаш?

Той вдигна поглед към прозореца.

— Слънцето. Може би не точно слънцето, но навън от една седмица не е било толкова светло, а и не е валило от вчера, което означава, че пътеките ще започнат да съхнат и ние много бързо можем да приберем тези нещата от дока, което пък означава — той отново стисна рамото ѝ — че можем да се поразходим.

Диърдри проследи погледа му, след това отново се обърна към него.

— Ще ми бъде приятно — каза тихо тя. — Ще ми бъде много приятно.

Промяната във времето им предложи нови богати възможности за авантюри. Като че ли решено да възстанови правата си след дълго отсъствие, слънцето от ден на ден ставаше все по-силно. Въздухът остана хладен и подвижността на Диърдри бе ограничена с патериците ѝ, но двамата с Нийл успяха да изследват голяма част от островчето. Когато не скитаха в една или друга посока, те стояха като кацнали върху някоя от високите скали с гледка към океана. Една сутрин наблюдаваха как слънцето изгрява, една вечер — как залязва и двамата

бяха единомдушни, че за първи път виждат такова спокойно и ведро място.

За съжаление, колкото по-бързо минаваха дните, тази ведрост се помрачаваше от това, което Томас каза за заминаването. В края на седмицата той щеше да дойде да ги вземе, а тази седмица изглеждаше прекалено кратка. Все по-често Диърдри започнаха да я налягат мрачни мисли за Провидънс, а Нийл — за Хартфорд. Въпреки че прогонването на тези мисли винаги бе вълнуващо, те отново започнаха да се карат.

Три дни преди заминаването настъпи кулминацията. Бяха приключили с вечерята и седяха един до друг в стаичката, преструвайки се, че гледат „Похитителите на загубения кивот“. С рязък жест, изразяващ настроението му, Нийл изключи видеото.

Диърдри го погледна намръщено. Тя си мислеше, че трябва да си тръгнат от острова и от тази перспектива доброто ѝ настроение бе изчезнало.

— Защо го направи?

— Пак си гризеш ноктите. Този звук ме побърква!

Всъщност го побъркваше мисълта, че ще се връща в Хартфорд, но това, че Диърдри гризеше ноктите си, бе повод да излее яда си върху нея.

— Но аз искам да гледам филма.

— Как ще го гледаш, като вниманието изцяло е погълнато от ноктите ти?

— Може би ако ти не чешеше проклетата си брада, щях да успея да се съсредоточа.

Погледът му помръкна.

— Вече няколко дни не си се оплаквала от брадата ми. — Всъщност тя му бе правила комплименти за нея. Беше му казала, че му отива и че е хубава. Той се бе съгласил с преценката ѝ. — Може би я трия, за да заглуша шума от гризането на ноктите. Защо го правиш?

— Нервен тик, Нийл. Неволно е.

— А защо си нервна? Би трябвало да си спокойна и отпочинала.

— Да, такава съм! — извика тя. Но като чу кряска си, сведе поглед и снижи глас. — Не съм.

Настъпи тишина. Когато най-после Диърдри вдигна очи, видя, че Нийл я изучаваше с болезнено изражение.

— Трябва да говорим — каза спокойно той.

— Знам.

— Томас ще дойде скоро.

— Знам.

— Ти ще се върнеш в Провидънс, а аз — в Хартфорд.

— Знам.

— И какво ще правим по въпроса?

Тя сви рамене и го погледна косо.

— Да му кажем, че оставаме още една седмица? По-страшно й се стори не това, че ще се върне в Провидънс, а че ще се разделят с Нийл.

Той изсумтя и с усилие стана от дивана, като тръгна към другия край на стаята, след това отново се върна.

— Не мога да го направя, Диърдри. Колкото и да искам, не мога.

— И какво предлагаш?

Той стоеше с една ръка на скута, с другата потриваше врата си. Погледът му бе разсеян, непрекъснато реещ се от стената към пода и обратно.

— Не знам, по дяволите! Опитах се да мисля за някакво разрешение на проблема. Избягах да мисля за връщането още от момента, в който пристигнах тук, и ето сега нямам никакво мнение. А се появи и това усложнение.

Тонът му не й допадна на Диърдри.

— Кое усложнение?

Той я погледна в очите.

— Ние двамата.

Нещо сякаш я преряза в стомаха. Макар че знаеше, че той беше прав, не можеше да понесе да се говори негативно за случилото се между тях.

— Виж какво — отвърна му тя, като вдигна ръка за внезапна защита. — Ние не трябва да бъдем усложнение. Ти можеш да си тръгнеш по свой път, аз — по мой. Край.

— Това ли искаш?

— Не.

— А какво искаш да стане?

— Не знам — извика объркана тя. — Не само ти си избягвал да мислиш за връщането. Аз също не съм стигнала до никакво разрешение.

— Но и двамата сме съгласни, че ще продължаваме да се виждаме.

— Да!

Раменете му пораженчески се отпуснаха.

— Значи е усложнение, Диърдри. Като капак на всичко, това между нас си е усложнение.

Той се обърна към прозореца и се загледа навън. Диърдри пък се втренчи в него.

— Добре, Нийл — започна тихо тя. — Прав си. Трябва да говорим. За всичко.

Той не помръдна и тя продължи.

— Когато дойдохме тук, и двамата бяхме в лошо настроение. Аз знам своята причина, но не знам твоята. Отначало изобщо не се интересувах, защото си имам достатъчно проблеми. После, когато нещата между нас се пооправиха, не исках да слагам пръст в раната. — Тя седеше на ръба на канапето с длани върху бедрата си. — Но сега те питам. Ако нещо трябва да решим, това трябва да стане сега. Какво има, Нийл? Какво се е случило в Хартфорд, което така те е разтърсило? Защо си искал да избягаш оттам?

Нийл сведе глава към гърдите си. Въпросите на Диърдри отекваха в съзнанието му. Бе дошъл моментът на истината. Той започна да гризе едната си буза от вътрешната страна, сякаш това безсмислено действие можеше да бъде извинение да не даде отговор. Но не беше. Диърдри беше любопитна и интелигентна. Колкото и да не искаше да й каже, тя повече от когото и да било заслужаваше да знае.

Нийл се обърна с лице към нея, но не се приближи.

— Имам — призна той с примирителна въздишка — огромен проблем. В него е замесен един от основните ми клиенти — по точно — един от моите бивши основни клиенти — много голяма корпорация в Хартфорд.

Нийл се поколеба.

— Продължавай — подкани го нежно тя. — Слушам те.

— От три години бях главен съветник на корпорацията и за това време ставах все по-наясно с различните страни на бизнеса. Миналото лято съвсем неочаквано разкрих план за корупция, в който е замесен президентът на корпорацията.

Диърдри притаи дъх и го загледа с нарастващо разбиране. Не можеше да повярва, че той съзнателно е затворил очи пред корупцията, защото все пак работата му беше да защитава клиента си.

— Не — каза той, отгатнал опасенията й. — Не поисках дял.

— Не съм си и помисляла такова нещо! Но ти си бил поставен в ужасно положение.

Олекна му, като видя нейната искреност, но това някак още повече усложни задачата му. Щеше да му бъде по-приятно, ако можеше да й каже, че адвокатската му практика става все по-успешна. Щеше да се радва да види блясъка в очите й. Но фактите бяха срещу него.

Диърдри не заслужаваше това. По дяволите, той не заслужаваше това!

— Ужасно е меко казано — заяви Нийл. — Можех да постъпя и по друг начин, но това беше против принципите ми. Затова изложих въпроса пред борда на директорите. И тогава всичко се провали.

— Какво искаш да кажеш?

— Те бяха замесени. До един. Знаеха много добре какво става и съжаляваха единствено за това, че аз го бях открил.

Диърдри усети как у нея се надига гняв.

— И какво направи?

— Подадох оставка. Нямах друг избор. Не можех да стоя безучастно и да гледам как тъпчат джобовете си за сметка не само на акционерите си, но и на собствените си служители. На своите служители! Хората, които най-малко би трябвало да бъдат изиграни!

— Но не разбирам едно нещо, Нийл. Щом си подал оставка, не е ли приключило всичко? Може и да си изгубил един клиент, но ти имаш и други.

— Да — изръмжа той с подчертан сарказъм. — Но тези други изчезнаха така внезапно, че това не можеше да бъде случайно. — Челюстите му бяха склучени. — Като че ли „Уитнауър-Дъгълс“ не се задоволиха с оставката ми. Членовете на борда искаха да бъдат сигурни, че няма да направя нищо, което да попречи на твърде доходните им машини.

Тя бе ужасена.

— Гласували са срещу теб.

— По-лошо. Пуснали са слух, че аз съм в основата на план за корупция. Според председателя на борда — знам го от сигурен източник, ако не бях напуснал; щели са да повдигнат обвинения срещу мен.

— Но те не могат да твърдят това.

— Могат да твърдят всичко, което им хареса.

— Тогава не мога да го направят.

— Не съм убеден. В архивите на всяка голяма корпорация има невероятно количество съмнителни документи. Документацията може лесно да се подправи, ако някои хора наредят това.

— Но защо бордът на „Уитнауър-Дъгълс“ изобщо трябва да споменава за корупция? Това няма ли да ги дискредитира?

— Не поемат никакъв риск. Те просто се реорганизируют, правят промени в пласмента, фалшифицират още няколко документа. Когато си силен, силен си. Това е.

— И не можеш да се пребориш с тях.

Констатацията бе продължение на думите на Нийл. За жалост, докосна у него все още много чувствително място.

— Какво мога да направя? — избухна той, като, мускулите на тялото му се изпънаха. — Те толкова бързо и повсеместно разпространиха слуха, че за мен стана невъзможно да практикувам като адвокат в Хартфорд! Големите корпорации няма да искат да имат нищо общо с мен! Средните злорадстват. Това вече е извън професията ми. Нанси — жената, с която се срещам бързо се ориентира, което не беше лошо, защото и без това раздялата ни беше само въпрос на време. Но преди да разбере какво е станало, бях сменен от поста преподавател на фонда за събиране на средства за болните. Това много ме засегна. Говори се, че съм мошеник и дори някой вярват, че съм невинен, трябва да се държа така сякаш нищо не се е случило. Не мога да си намеря дори партньор, с когото да играя скуош. Станах един обикновен парий!

— Не може да направят това!

— Вече са го направили! — отвърна рязко той. Гневът му се натрупваше и ставаше по-силен, отколкото в Хартфорд, защото му беше неприятно да занимава Диърдри с тези неща. — Положих максимални усилия, за да си създам успешна адвокатска практика, а те с лека ръка унищожиха всичко. И знаеш ли кое е най-лошото? — Той

беше смъртно бледен, ядосан на себе си. — Изобщо не подозирах че ще стане така! Бях наивен... глупав!

Диърдри се бе изправила и с куцане отиваше към него.

— Ти не си виновен...

Нийл я прекъсна, като почти не чу думите ѝ от бушуващото в него самообвинение.

— Как съм могъл толкова време да работя с тези хора и да не съм разбрал какво представляват? Аз съм прекалено доверчив! Винаги съм бил прекалено доверчив. Добрите най-много патят, нали така казват? Е, вярно е.

Тя го хвана за ръката.

— Но човек трябва да има доверие в хората Нийл — оспори тя със скрита сила. — Иначе ще бъде абсолютен скептик или по-лошо — параноик, а така не може да се живее.

— Те дори повлияха на приятелите ми.

— На добър приятел не може да се повлияе.

— Значи и по отношение на характерите преценката ми е била неправилна.

— Много си строг към себе си.

— Крайно време беше! Някой трябваше да ме стресне още преди години. Ако това бе станало, сигурно нямаше да съм толкова загубен оптимист. Сигурно щях да предвидя всичко, което се случи. Нямаше да изпадна в такова непоносимо положение.

— Можеш да си намериш нови клиенти — се осмели да каже предпазливо тя.

— Не такива, каквито искам. Аз съм се специализирал да работя с големи корпорации, а те вече няма да се обърнат към мен.

— Може би това важи само за Хартфорд.

— Което означава, че трябва да се премествам. Не искам да се местя. Поне не по тази причина.

— Но нещата не са безнадеждни, Нийл. Имаш професия, в която си специалист.

— И ето докъде стигнах — кипна той. — Имам голяма кантора, двама способни помощника и постоянно намаляваща клиентела. Притежавам жилище, в което хората, които някога наричах приятели, не смеят да дойдат. Имам благотворителна дейност, която стигна до задънена улица. Имам екип за скуош и нямам партньор.

Диърдри отпусна схваналата му се ръка.

— Също си мислиш, че само можеш да се самосъжеляваш. Но не е така. Не само ти имаш проблеми. Не само ти си разочарован.

— Разочарован ли? — Той прокара стегнатите си пръсти през косата. — Това е най-сдържаната констатация на годината. И като още говорим за това, към моите прегрешения може да прибавиш и вина. Дойдох тук и стоварих всичките си неприятности върху теб.

— Не само ти постъпи така. И аз те използвах за същата цел, Нийл, така че съм виновна толкова, колкото теб.

— Да. — Гласът му вече беше спокоен. — Само че разликата е тази, че решението на твоя проблем се вижда. Щом ти махнат гипса...

— Проблемът не е в крака ми — каза рязко Диърдри и се извърна. — Нямах да съм в толкова отвратително настроение, ако причината беше само кракът ми. Става въпрос за много важни неща от моя живот и ако си мислиш, че положението ми не е толкова объркано като твоето, към лошите неща, които изброи за себе си, може да прибавиш и егоизъм.

Зад гърба ѝ настана тишина. За първи път, откакто бе започнал тирадата си, мислите на Нийл се съсредоточиха. „Много важни неща от моя живот“ — бе казала тя. Изведнъж Нийл стана по-нервен, отколкото бе ядосан преди малко, обзе го необясним страх, че този свят напълно ще се разпадне.

— Какви са тези неща?

С наведена глава Диърдри, куцайки, отиде до бюрото, за да отпусне бедрото на гипсирания си крак. От гърлото ѝ се разнесе сух смях.

— Какъв парадокс! Ти нямаш корпорация, която да представяш, а аз имам корпорация, която не желая.

— За какво говориш?

Тя бавно повдигна глава. Почти с неохота отговори:

— За „Джойс Ентърпрайзис“. Чувал ли си за нея?

— Чувал съм. Тя е в... — сети се той — Провидънс. Ти тази Джойс ли си? Твоя ли е?

— Всъщност е на семейството ми. Баща ми почина преди шест месеца и сестра ми пое кормилото.

Нийл се намръщи.

— Изобщо не направих връзката. Аз никога... Нещо се разминава.

— С това какво представлявам ли? — Тя тъжно се усмихна. — Прав си. Разминава се. Аз не съм подходяща за тази работа, в това е проблемът. Родителите ми винаги са искали бизнеса да остане в семейството. Сандра — сестра ми, просто не може да го ръководи. Имам още двама чичовци, които участват, но те са толкова неподготвени, колкото и майка ми.

Нийл бе застанал пред нея.

— Значи искат да се включиш?

— Точно така.

— А ти не желаш.

— Отново си прав. Веднъж се опитах и изобщо не ми хареса. Не съм от хората, които по цял ден са облечени официално и развличат клиентите, което предимно трябва да прави шефът на този бизнес. Не си падам по дипломатическите празни приказки, не си падам по това да бъда малка красавица на показ.

— Напълно ти вярвам — отбеляза саркастично той.

Диърдри се намръщи на забележката му.

— Искан ми се близките ми да ми повярват, но не се получава. Те настояват, че аз съм единствената им надежда и че може би ще успея да ръководя мениджърската страна на бизнеса, но дипломатическата ще ме побърка. От шест месеца ме преследват. Докато бях заета с работата си, имах извинение. Поне такова, за каквото можех да се хвана. Знаех, че рано или късно, като стана на години, ще се примиря, но си мислех, че ще имам време да си намеря някой, който да ме замести. Сега вече нищо не става. Изведнъж не мога да върша това, което ми е работата, и те започнаха да ме преследват да се заема с тяхната. Дори още не бях излязла от болницата, когато ме награчиха.

Тя спря да си поеме въздух, после продължи.

— Според тях аз съм егоистка и може би съм такава, защото искам да бъда щастлива и съм наясно, че няма да бъда, ако насила ме вкарат в бизнеса. Това е направо смешно — те ме принуждават. Винаги са ме смятали за странна. За неудачница. Винаги са си пъхали носа в това, което върша. На всичко отгоре, нямам съпруг, деца, а това увеличава моя грях. За какво ставам? Според тях аз не правя нищо

така, както трябва. Независимо от това ми стоят на главата и настояват да управлявам „Джойс“.

Диърдри разтърка туптящата жила на челото си и вдигна поглед към Нийл.

— Семейството има нужда от мен. Бизнесът има нужда от мен. Може ли така да стоя и да гледам как всичко се проваля? Защото така ще стане, Нийл. Непрекъснато им повтарям да вземат хора отвън, но те отказват и ако продължава така, всичко е обречено. Е, ще мине малко време. Корпорацията е като огромна машина. Сега показва признаци на износване и дефекти, но частите ѝ все още се движат. Когато дойде време да се смажат и няма кой да го направи, постепенно всичко ще се забави и накрая ще спре.

Тя бързо разтърси леко глава, което беше повече като потръпване.

— Ако говорим за вина, при мен я има в изобилие. Аз нося отговорност, както майка ми непрекъснато ми повтаря. И това е най-лошото, въпреки че не мога да понасям дори мисълта да имам нещо общо с бизнеса, аз наистина се чувствам отговорна. Не го признавам пред тях, не го признавам и пред себе си. Но тя е тук. — Тя погледна към пръстите на ръцете си и повтори по-бавно — Тук е.

Нийл обгърна с ръка врата ѝ и започна нежно да го мачка.

— Хубава двойка сме с теб. Имаме болетки колкото щеш и никакви лекарства.

Диърдри вяло се усмихна.

— Да проверим в аптеката на острова?

Той въздъхна.

— Тази аптека изпълни рецептата за две души, които имат нужда от отдих, но в нея няма нищо, с което да се излекуват болестите, от които страдаме там, където живеем.

— Значи — въздъхна обезсърчено тя — върнахме се там, откъдето започнахме. Какво ще правим?

Той я погледна съсредоточено, наведе шава и пое устните ѝ със сладост, от която сърцето ѝ трепна.

— Следващите няколко дни ще се радваме един на друг. Ако нямаш нищо против да си губиш времето с мъж със съмнително бъдеще...

Точно в този момент, в който Нийл бе застанал толкова близо и я гледаше така, сякаш нейният отговор бе най-важен от всичко на света, Диърдри разбра, че го обича.

Тя нежно се усмихна.

— Ако нямаш нищо против да си губиш времето с жена, която по-скоро би останала до края на живота си на този остров, вместо да се върне на континента и да поеме своята отговорност...

Отговорът му бе широка усмивка и още една целувка — този път по-страстна и по-разтърсваща от всички целувки дотогава. Последва трета, четвърта и не след дълго нито Нийл, нито Диърдри вече бяха в състояние да мислят за бъдещето.

Прекараха последните дни на острова почти както времето дотогава, но вече мислите им не бяха мрачни, защото имаше към какво да се насочат. На Нийл му бе олекнало, че каза на Диърдри всичко, въпреки че това не бе разрешило нито един негов проблем. Тя бе приела затрудненото му положение, без да го критикува, и чувствата ѝ към него — той бе сигурен в това — се бяха задълбочили.

От своя страна, на Диърдри ѝ олекна, че е споделила бремето си със сродна душа. Нийл не се бе нахвърлил върху ѝ заради провалите ѝ. Чувствата му към нея — тя бе сигурна в това, бяха по-силни от всякога.

Когато тези чувства буйно преливаха, и двамата правеха така, че времето да спре.

Последния ден Томас бе уредил да ги вземе в осем часа. Предишната вечер те чистиха къщата, за да оставят всичко така, както го бяха заварили преди две седмици. Постепенно ги обхвана напрежение и станаха толкова раздразнителни, колкото когато пристигнаха.

Нийл сложи последно пране, като по невнимание пусна синьо-зелената фланелка на Диърдри заедно с кърпите за лице, половината от които се боядисаха в синьо електрик, половината останаха бели. Когато извади белите кърпи, нюансирани в зелено, той силно изруга.

— По дяволите! Мислех, че вече си прибрала тази фланелка в багажа!

— Още не съм прибираща нищо. — Тя отлагаше точно това занимание колкото може повече. Разгледа някога белите кърпи и се намръщи.

— Не видя ли фланелката, когато сложи кърпите?

— Как да я видя сред тези сини цветове?

— Фланелката е зелена!

— Почти същото е.

— Ти си далтонист.

— Не съм далтонист.

Те се гледаха, застанали от двете страни на пералнята. Диърдри първа отмести погледа си.

— Добре — каза тя, — пак ще изперем кърпите, но този път — с белина.

— На етикетчето пише да не се използва белина.

Той срещна разгневения ѝ поглед.

— Слагала съм белина на кърпи за лице и действа. Ако не искаш да рискуваш, кажи какво да правим.

Тя се обърна и продължи да чисти хладилника, а Нийл с негодувание прибави белина на второто пране.

Не след дълго, решена да приготви багажа си, Диърдри тръгна към спалнята, но една от патериците ѝ се заплете в ресните на килима в хола. Тя се спъна и падна, като изкрещя от раздразнение и изненада.

— Кой е сложил този тъп килим тук?

Нийл веднага се озова до нея и процеди с напрегнат глас:

— Този „тъп“ килим си беше на това място още, когато дойдохме. Не гледаш ли къде вървиш?

— Това е заради проклетите гуми на края на патериците! — Тя ги ритна със здравия си крак. — Всичко завличат!

Като я освободи от патериците, той я подхвана за гърба и ѝ помогна да се изправи.

— Преди не ти пречеха. Добре ли си?

— Добре съм — озъби се тя, разтърквайки бедрото си.

— Значи имаш късмет. По дяволите, Диърдри, да се претрепеш ли искаш? Защо не внимаваш къде стъпваш?

— Да внимавам къде стъпвам? Внимавах!

— Тогава си вървяла прекалено бързо!

— Не по-бързо от обикновено!

— Кое то е прекалено бързо!

Диърдри, вече поставила патериците на обичайното им място, се нахвърли като обезумяла върху него:

— Не искам съвет от теб! Години наред сама съм се грижила за себе си и ще продължавам да се грижа! Само защото през тази седмица ми помогна, това не ти дава право да ме командваш! Ако наистина искаше да помогнеш, щеше да ми предложиш да ме отървеш от тази проклета корпорация!

— Ако ти наистина искаше да ми помогнеш, щеше да ми дадеш тази проклета корпорация — изкрещя той.

Известно време те се гледаха мълчаливо. Очите и на двамата блестяха, ноздрите им се издуваха. Постепенно гърдите им започнаха да се издигат равномерно, гневът им се изпари.

— Твоя е — каза тихо Диърдри, без да откъсва поглед от него.

— Взимам я — отвърна той тихо.

— Идеята е направо невероятна!

— Съвсем откачена.

— Но може да е изхода за двама ни.

— Точно така.

Те останаха още известно време там, където бяха. Като внимателно подпря гърба ѝ, Нийл ѝ помогна да се придвижи към дивана. Когато седнаха, той преметна единия си крак върху коляното на другия, опря се с лакът на облегалката на дивана и разтри с палец долната си устна.

— След разговора ни през онази нощ, много размишлявах — каза нерешително той, като постепенно събра сили. — Непрекъснато обмислях проблема от всички страни с намерението да реша какво искам да правя. Понякога у мен надделява гневът и единственото ми желание е да си отмъстя. След това гневът утихва и осъзнавам колко абсурдно е това. Това е поражение при положение, че не искам нищо друго, освен да работя като адвокат. — Той замълча, спусна ръка към скута си и я погледна. — Ти имаш корпорация, която не желаш. Аз мога да бъда полезен.

Тя нервно и изпитателно погледна изражението му.

— Заради отмъщението ли?

— Не. Може би ще е като разплата, но това няма да бъде основната ми цел. Имам нужда от нещо, Диърдри. Ужасно ми е да го кажа, особено на теб. Трудно е за мъж — за когото и да било, да си признае, че няма избор. Но аз се опитвам да погледна фактите такива,

каквито са, и в случая единственото е това, че за мен Хартфорд вече не е място, където мога да работя.

— Ти каза, че не искаш да живееш на друго място.

— Казах, че не искам заради „Уитнауър-Дъгълс“. Може би това е логично, но започвам да си мисля, че работата в „Джойс Ентърпрайзис“ ще ме привлече, въпреки проблемите в Хартфорд. Независимо от това, което сега става в компанията, „Джойс“ има солидна репутация. Не бих се страхувал да вложа усилията си в нея. И може и да ти се стори висша форма на самонадеяност, но имам какво да предложа. Аз съм добър адвокат. Запознат съм най-подробно с работата в големите корпорации. Може и да не съм предприемач, но познавам такива хора. И познавам много опитен човек, който ще ми помогне да си подбера най-подготвените сътрудници. — За съжаление — той пое въздух и очите му се разшириха, когато премина към следващия проблем, — това означава, навлизане на външен човек. Разбрах, че семейството ти е против, което означава, че възниква проблемът дали изобщо ще ме приемат.

Диърдри вирна предизвикателно брадичка.

— Акциите ми са колкото на майка ми и сестра ми. Ако трябва да влезеш в корпорацията с мен, няма да посмеят да се противопоставят.

— Но ти не искаш да влизаш в корпорацията. Нали това беше проблемът?

— Да, но ако ние сме... — Тя се запъна в стремежа си да намери най-деликатните думи. — Ако сме заедно... искам да кажа, ако им дам да разберат, че сме свързани...

— Че сме сериозна двойка като любовници ли?

— Да.

Той бързо поклати глава.

— Не е достатъчно. Трябва да сме женени.

— Женени? — На нея би й се искало да са свързани по някакъв начин, но женитбата беше най-здравата връзка. — Това не е ли малко крайно?

Нийл сви рамене, но не защото беше безгрижен. Той щеше да търси начини да привърже Диърдри към себе си. Обичаше я. Когато си представи как ще се осъществи това, му стана толкова приятно, че и през ум не му мина да го поставя под въпрос. Още не можеше да го

изрази с думи, но се чувстваше твърде уязвим. Женитбата може и да беше неочаквана, но много добре щеше да послужи за неговата цел.

— Крайно е в смисъл, че се познаваме отскоро. Но се разбираме, нали?

— Постоянно се караме! — контрира го тя, минавайки в опозиция. Ако беше убедена, че Нийл я обича, и през ум нямаше да й мине да се кара с него. Но той не бе казал тези думи, а самата тя нямаше смелостта да се разкрие и да ги каже, затова се почувства длъжна да се съпротивлява.

— Не постоянно. Само когато сме ядосани от проблеми, които ни се струва, че не можем да разрешим. Имали сме и приятни моменти, нали?

— Да — съгласи се тя, макар и неохотно.

— И ако този план разреши проблемите ни, няма да имаме причини да се караме, нали?

— Всички женени се карат.

— Тогава няма да се различаваме от останалите. Погледни на нещата обективно, Диърдри. Имаме сходни ценности и интереси. Доказали сме, че можем да живеем един с друг. След като успяхме да издържим тези две седмици да бъдем заедно по двайсет и четири часа в денонощието, ние сме с крачка напред пред много други, които ще се женят.

Диърдри не искаше да бъде обективна. Любовта не беше обективна.

— Но ние се опознахме в един много ограничен свят. Това не е истинският живот. Нищо чудно, като се върнем в Провидънс, да се окаже, че се мразим.

— Даваш воля на своята несигурност.

— Може и така да е. Не мисля, че ставам повече за съпруга на собственик на корпорация, отколкото за неин шеф. — Тя махна с ръка. — Не съм от сорта на примерната домакиня. Нито пък на чаровната дамичка, която винаги е облечена както трябва и говори това, което трябва.

— Изобщо нямам претенции към теб. Не бих те карал да правиш нищо, което няма да ти е приятно. Ако се забавляваме, ще изглеждаш толкова красива, колкото и останалите присъстващи жени. И вместо да

те карам да готвиш, може да каним гостите навън или да поръчваме готова храна.

— В моята скромна къща? — изписка тя.

— В къщата, която ще купя за нас. — Той се отмести напред, в погледа му се четеше твърдо решение. — Не съм жиголо, Диърдри. Не бих се захванал с това, защото така ми е изгодно. Може би още не си усетила, но имам гордост. Ако се разберам да се заемем с тази работа, ще се захвана здраво с бизнеса. Ще издържам и двама ни, което означава, че ще ти осигуря дом, какъвто заслужаваш. В това отношение съм малко старомоден.

— Това означава ли, че няма да мога да работя и да правя каквото си пожелая?

— Можеш да правиш всичко, което си пожелаеш. Не съм чак толкова старомоден. Ако си мислиш, че ме притеснява това, че преподаваш аеробика, се лъжеш. Обожавам атлетичното ти тяло. Не си ли го почувствала досега?

Диърдри го погледна иронично.

— Днес много е важно да се играе гимнастика — продължи той. — Ще бъда горд, ако съпругата ми поддържа тялото си.

— Ако мога — промълви тя. — Все още е под голям въпрос дали ще мога да преподавам.

— Ще можеш. Казах ти. Когато ти махнат гипса, ще те подложат на физиотерапия и на всичко, което е необходимо, за да се оправи кракът ти.

— Но... дори това да стане, повечето от групите ми са вечерни. Как ще се чувстваш, когато след уморителен ден се прибереш в празна къща и няма топло ядене?

— Мога да готвя. Знаеш. Ще се гордея с теб, Диърдри. Жена ми ще върши нещо полезно, нещо, което ѝ доставя удоволствие. — Той замълча, за да си поеме дъх, вече изтрезнявайки от опиянението. — И като говорим за гордост, ако се съгласиш да се омъжиш за мен, ще настоявам за предбрачно споразумение.

Диърдри не успя да прикрие болката, която за миг я проряза.

— Не ща парите ти!

— Това е в твой интерес. Искам ти да бъдеш защитена. Ако се съгласиш да се омъжиш за мен, ще декларирам, че всичко, което притежаваш в „Джойс Ентърпрайзис“, и всичко, което е на твоето име,

си остава твоя собственост. Ако някога решиш, че не искаш бракът ни да продължава, ще имаш всичко, с което си разполагала, преди да се омъжиш. И ако по някаква причина решиш, че преча на работата на корпорацията, ще имаш пълно право да ме отстраниш.

Тя не вярваше на ушите си. Не можеше да си представи, че някога би пожелала да се разведе с Нийл. Освен ако той не пожелаеше.

— А какво ще стане с нашите интереси? Те няма да бъдат защитени, ако подпишеш такъв документ. Според теб си постъпил наивно в „Уитнауър-Дъгълс“. Сегашният ти план не е ли също толкова недалновиден?

— За мен това е по-скоро предизвикателство, което посрещам с широко отворени очи. Струва ми се, че ще мога много успешно да управлявам „Джойс Ентърпрайзис“, и ти няма да имаш причина да ме отстраняваш. Както ти казах, не търся милостиня. Подготвен съм за тази работа. Да, ще ми направиш услуга, като ми дадеш шанс, но аз ще ти направя също толкова голяма услуга, облекчавайки те от отговорност, която не желаш.

Той пое ръката ѝ и разгледа формата на тънките ѝ пръсти.

— Ще имаш съпруг, семейството ти ще бъде доволно. Не мислиш ли, че вече е време за това? За мен е така. Достатъчно съм възрастен. Вече съм напълно готов да се задомя.

А любовта? Къде е любовта? — Диърдри умолително се питаше.

— Това изглежда някак доста... пресметнато.

— Понякога най-хубавите неща са така.

— Не е необходимо да се жениш за мен. Можем да работим и така.

— Разбира се, че ще можем, но за пред твоето семейство женитбата ни ще бъде много целесъобразна. Близките ти няма защо да знаят за споразумението, което ще подпишем. Те ще си мислят, че това, което е твое, е и мое. Ще бъде част от твоето семейство. Семейният бизнес ще остане непокътнат.

Той преплете пръсти с нейните и снижи глас.

— Искам да се ожения за теб. Нямах да ти предлагам, ако не го мислех.

Но защо искаш да се ожениш за мен? — изпитваше тя до болка желание да го попита, но не го направи. Той можеше да ѝ даде отговора, за който жадуваше, което би я поласкало, а можеше и да

повтори практическите съображения, които вече ѝ бе изброил. Това щеше да я разстрои. Вместо да рискува, тя просто прие безропотно това, което ѝ каза.

— Ще се омъжиш ли за мен, Диърдри? — попита нежно той.

Диърдри срещна погледа му, съзнавайки, че в очите ѝ грееше толкова любов, че нямаше да може да я прикрие. Тя мълчаливо кимна и склучи пръсти в неговите.

ОСМА ГЛАВА

Както беше обещал, следващата сутрин Томас дойде рано-рано на пристанището, за да ги вземе. Любопитството му си личеше по тайните погледи, които хвърляше от време на време към Диърдри, после към Нийл. Те просто се усмихваха един на друг, доволни от това, което им предстоеше. И да се бяха страхували от деня, в който трябваше да напуснат убежището си, мисълта, че щяха да бъдат заедно, превърна този страх в сантименталност, когато островът изчезна зад тях.

Нийл искаше да закара Диърдри в Провидънс, но тя настояваше, и то с основание, и той накрая се съгласи, че нямаше смисъл тя да оставя колата си в Мейн, тъй като щеше да ѝ бъде необходима, когато си пристигне у дома. Така че той я следваше по магистралата, като се разбраха от време на време да спират за почивка, а после — за да обядват.

Следобед те спряха пред къщата на майка ѝ. Бяха говорили и по този въпрос и се бяха разбрали, че колкото по-бързо съобщят новината за предстоящия си брак на Мария Джойс, толкова по-добре щеше да бъде. И очаквайки, че майка ѝ може да причини неприятности на Диърдри, като ѝ натякваше за прибързаното решение, Нийл настояваше да присъства.

Когато Диърдри се обади от външната врата, Мария беше в библиотеката. Тя бързо дойде, като силно възкликна още преди да се озове в коридора.

— Диърдри, най-после! Направо се поболях от тревога, защото не знаех къде си и как се справяш. Ако не се бях сетила да се обадя на Виктория... — Тя прекъсна, като видя дъщеря си, която се подпираше на патериците, а до нея — висок брадат мъж с джинси. — Боже мой! — прошепна тя, гледайки втренчено двамата — какво си довела този път у дома?

Диърдри усети движение при лакътя си и знаеше, че Нийл едва сдържа смеха си. В края на краищата, такава си беше. Според нея

Нийл изглеждаше страхотно, но знаеше, че майка ѝ се чуди каква е поредната изненада, която ѝ се сервира.

— Майко, запознай се с Нийл Хърси. Нийл, това е Мария Джойс.

Нийл пристъпи напред и протегна силната си ръка, която Мария нямаше как да не поеме.

— Приятно ми е, госпожо Джойс. Диърдри много ми е разказвала за вас.

Мария нямаше време да се изненада от това, за което ставаше въпрос. Съзнанието ѝ бе ангажирано с измъкването на ръката от прекалено увереното ръкостискане. Тя кимна към Нийл, но веднага се обърна към Диърдри.

— Накрая Виктория призна, че си заминала за Мейн. Не мога да повярвам, че си го направила, Диърдри. Там е съвсем изолирано и в твоето състояние...

— Състоянието ми си е много добро. Нийл беше с мен. — Преди майка ѝ да успее да се нахвърли на това, което чу, Диърдри бързо продължи — Нийл също е приятел на Виктория. Сега е и мой приятел. Освен това — тя погледна към Нийл, — ние ще се женим. Искahме ти първа да го узнаеш.

Тя изпита своеобразно удоволствие от изуменото изражение на майка си.

За момент по-възрастната жена остана безмълвна.

След това, притискайки ръка към сърцето си, се съвзе.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Много сериозно.

— Диърдри, ти не познаваш този мъж! — Тя изгледа Нийл от глава до пети безкрайно неодобрително.

— Ще останеш изненадана, мамо. За две седмици, когато си съвсем сама с някого на един остров, го опознаваш много добре.

Нийл се облеци на самодоволния ѝ тон и бързо се опита да заглади положението пред Мария.

— Диърдри искаше да каже, че имахме възможност да разговаряме повече, отколкото много хора разговарят в продължение на месеци. Заедно се грижехме за къщата и споделяхме всичко в нашето ежедневие. Предчувстваме, че бракът ни ще бъде сполучлив.

Мария, която го гледаше отегчено по време на кратката му реч, обхвана с пръсти едноредния си перлен гердан, който носеше към

много удобната си копринена рокля.

— Имам нужда от едно питие — каза тя и се обърна към хола.

Диърдри тръгна след нея, Нийл я последва.

— Но сега е следобед. По това време на деня не ти трябва питие!

— Напротив — чу се гласът на Мария. Тя вече беше до елегантния бар от черешово дърво и изваждаше бучка лед от една кофичка. — Когато след кавги, продължили с години, една жена чуе, че дъщеря ѝ, обзета от моментно желание, е решила да се омъжи за човек, когото смята, че познава добре, което е невъзможно, след като го познава не повече от две седмици, има нужда от питие, независимо от това кое време на деня е!

Диърдри пое дълбоко въздух и погледна безпомощно Нийл, преди да седне на близкия диван.

— Струва ми се, че трябва да чуеш всичко, което имам да ти кажа, преди да прибегваш към заключения. Може да изтърсиш нещо, за което после да съжаляваш.

— Съмнявам се — заяви Мария. Тя си беше наляла в чашата солидна доза бърбън и стоеше неподвижно пред бара. — Не знам какво сбърках при теб, Диърдри, но съм убедена, че съм сбъркала. Опитвах се да ти втъпя някои ценности, но ти отхвърли всички до една. Опитвах се да възпитам дама, но ти упорито искаш да се движиш по трико...

— Не по трико, мамо. По късо горнище и по шорти. Трикото пречи на кръвообращението ми.

Тя махна с ръка.

— Както и да е. Все същото е. Опитвах се да те възпитам в привързаност към семейството, но ти упорито вървеше по свой път. Искях да разбереш, че имаш дълг към бизнеса, но ти дори не искаш и да чуеш за това. И сега, когато няма какво да правиш, вместо да ни помогнеш, бягаш, срещаш се с някакво случайно... хипи и решаваш да се омъжиш за него.

Нийл, който стоеше до Диърдри, прецени, че това, което чу, му бе достатъчно. Не се засегна от обидите, отправени към него, но обидите към Диърдри бяха твърде много и той не можеше да понесе това.

— Струва ми се, че не разбирате положението, госпожо Джойс — каза толкова авторитетно Нийл, че Мария бе принудена да го

изслуша. — Аз не съм хипи и не съм случаен. Ако сте си създали впечатление за мен, съдейки по външния ми вид, струва ми се, че трябва да имате предвид, че се връщам от двуседмична почивка. По-голяма част от живота си съм прекарал в подредени с вкус жилища, в които е имало — той погледна стола пред рояла — и такъв гоблен „Дънхил“. — Нийл премести погледа си към малката картина отляво на бара — или такъв Модилияни. — Нийл наведе поглед към мраморната масичка за кафе до коленете на Диърдри. — И такава ваза стил „бакара“.

Диърдри вдигна очи към него.

— Впечатлена съм — каза с гримаса тя.

Той я сбута в бедрото с коляно и намръщено я стрелна с поглед.

Мария вдигна вежди, но нямаше намерение да се остави да я успокоят.

— Най-обиграните мъже натрупват много информация за изящни предмети, господин Хърси. Вие какво работите?

— Адвокат съм. Имам собствена фирма в Хартфорд и съм специалист по корпоративна дейност. Мога да ви изброя всичките си заслуги, като започна с издаването на правно списание в Харвард, но ми се струва, че не е необходимо. Достатъчно е да спомена, че през последните години съм работил при „Дженингс и Ландж“, „Кронтек“ и фондацията „Холдър“, както и във „Фокнър кърпъни“ тук, в Провидънс.

Той беше убеден, че корпорациите, които спомена, ще му дадат солидни препоръки. Също така бе убеден, че Мария Джойс бе чула за тях. Сигурно беше чула и за „Уитнауър-Дъгълс“. Винаги съществуваше вероятност, ако направи проверка за него, да се изправи пред този проблем, но той трябваше да приеме този риск. Освен това, докато тя научи каквото и да било, женитбата му с Диърдри щеше да бъде свършен факт.

Мария неохотно изслуша изброяването на неговите заслуги.

— Добре. Съгласна съм, че изводите ми може и да са преждевременни, но факт е, че тази женитба е много прибързана. Кога ще се състои?

Диърдри отвори уста, но Нийл я изпревари.

— Веднага щом е възможно според закона. Струва ми се, че след получаването на разрешително и на резултатите от изследванията на

кръвта, трябва да минат три дни. Познавам тук, в Провидънс, един съдия, който би могъл да съкрати дори този срок.

Мария се съсредоточи върху питието си, свивайки устни при асимилирането на тази информация.

— Бързате ли? — Тя погледна Диърдри многозначително. — Продават се тестове, които могат да се правят у дома и веднага дават резултат.

— Не съм бременна, мамо — прекъсна я Диърдри. — Дори да бях, мислех, че ще ти бъде приятно. Ти започна да опяваш за внуци още когато навърших възрастта, при която мога да гласувам.

— Всяка жена иска внуци — отвърна й Мария в своя защита.

— Казвала си го много пъти. Сега ти се предоставя възможност. Не знам защо се оплакваш. Дори да бях бременна, с Нийл щяхме да се оженим, още преди някой да се е усетил. В най-добрия случай, бебето щеше да се роди две седмици по-рано, така че никой няма да се усъмни. Няма защо да се притесняваш.

Мария погледна намръщено дъщеря си.

— Добре — каза сърдито тя. — Да оставим бременността. — Безпокойството й се прехвърли към Нийл. — Вие ще се ожените и ще заминете за Хартфорд, като оставите „Джойс Ентърпрайзис“ в критично състояние. Честно казано, Диърдри, справедливо ли е това?

Нийл отговори.

— Няма да живеем в Хартфорд. Ще живеем тук.

Мария повдигна скептично вежди.

— Ще се откажете от толкова успешната си адвокатска практика?

— Навсякъде мога да работя като адвокат — отвърна той, потискайки неудобството, което го обхвана за момент. — В Провидънс е както навсякъде другаде.

— Всъщност, мамо — каза високо Диърдри — в крайна сметка ще те спасим от финансов крах. Нийл се съгласи да ми помага при работата в „Джойс Ентърпрайзис“.

За втори път за в съвсем кратък период от време Мария Джойс остана безмълвна. Тя погледна от Диърдри към Нийл, после — обратно, след това надигна чашата си и отпи голяма глътка питие. Когато я сваляше от устата си, малко си бе възвърнала самообладанието, макар и недостатъчно, за да овладее треперенето на ръката. Тя внимателно остави чашата на бара.

— Това — започна бавно Мария — е неочакван обрат.

— Както и нашата сватба — изтъкна Диърдри. — Но всичко е точно. Ти години наред ме преследваш да помагам в бизнеса. Аз съм убедена, че не ставам за тази работа, но също така съм убедена, че Нийл е напълно подходящ. — Това беше вярно. Диърдри изобщо не се съмняваше, че Нийл ще може да ръководи „Джойс Ентърпрайзис“. — Ти искаш бизнесът да не излиза от семейството. Нийл ще бъде част от семейството. Какво повече би могъл да желае татко от един зет, способен да продължи оттам, докдето са стигнали дъщерите му?

— Но той е адвокат — възпротиви се Мария, но този път покрито. — Няма опит в такава работа.

— Нито аз, нито Сандра, ако говорим за това.

Нийл се присъедини.

— Години наред съм работил с големи корпорации като „Джойс“, така че имам предимство. Имал съм и привилегиите да видя как работят други корпорации, което означава, че мога да взема най-доброто от системите и стратегиите им и да ги приложа в „Джойс“. — Той замълча. — Струва ми се, че това ще бъде добре за всички нас, госпожо Джойс. Уверявам ви, че няма да рискувам кариерата си, ако не съм убеден, че шансовете са на моя страна.

Мария сякаш нямаше какво да каже. Тя вдигна вежди и започна нервно да си и играе с перлите.

— Като че ли... за всичко сте помислили.

— Да — каза Диърдри.

Възрастната жена поклати глава и за първи път изглеждаше объркана.

— Не знам, Диърдри, толкова е неочаквано... Надявах се, че когато дъщерите ми се женят, ще вдигнем големи сватби с много цветя, с музика и гости.

Раменете на Диърдри се надигнаха от дълбоката глътка въздух, която пое.

— Никога не съм искала това, мамо. Ще бъде напълно щастлива, ако сватбата е скромна и в тесен кръг.

Мария погледна към двамата.

— Щастливи ли ще бъдете? Наистина ли искате това?

Те знаеха, че нямаше предвид сватбата, а самия брак. Нийл хвана ръката на Диърдри при рамото.

— Да — каза тихо Диърдри.

Нийл повтори прочувствено.

— Ще бъдем щастливи, госпожо Джойс. Обещавам.

С чувството, че са преодолели първото препятствие, те оставиха Мария, отбиха се за разрешителното за брак и за изследванията на кръвта, след това отидоха до къщата на Диърдри. Макар че Нийл се съгласи, че беше скромна, той бе очарован от начина, по който тя я бе подредила. Докато в дома на майка ѝ господстваше елегантността на стария свят, тук всичко бе леко и ефирно. Мебелите бяха модерни, ниски и с възглавници по тях. От едно помещение се преминаваше към друго. Нямаше гоблени „Дънхил“, нито картини на Модилияни, нито кристал „бакара“, а малка внимателно подбрана колекция от произведения на изкуството от местни художници и занаятчии.

— Тук направо се чувствам както у дома си — каза Нийл на Диърдри, когато лежаха в леглото през нощта.

Облегнала брадичка върху гърдите му, тя му се усмихна.

— Радвам се.

— Хубаво, светло, подредено и непретенциозно като теб.

Тя го дръпна за брадата.

— Струва ми се, че искаш нещо. Какво е то?

Той ѝ се усмихна и обгърна талията ѝ.

— Като си имаме дом какъвто си харесаме, да го подредиш така. Нямам желание да живея в музей... нито в някаква изложба на декоратор.

Диърдри присви очи.

— Твоят дом такъв ли е?

— Изложба на декоратор ли? Да. И досега не се бях замислял за това. Но не искам, Диърдри. В тази простота има някаква изтънченост. Точно това искам. Разбра ли ме?

— Да.

— Никакви възражения?

— Никакви.

— Добре.

Следващия ден заминаха за Хартфорд. Нийл трябваше да се погрижи за доста неща, от които най-спешното и най-трудното беше да информира съдружниците си, че напуска. И двамата мъже бяха способни адвокати, но тъй като бяха млади, все още нямаша необходимата репутация, която да привлече нови клиенти. Нийл им предложи да се включат в други фирми или да се продължат неговата работа. Когато се замислиха по последното му предложение, той ги увери, че ще направи всичко, което е по силите му, за да им помогне, което включваше и да изпрати писма до клиентите си, с което да ги уведоми за промяната и да ги увери, че ако продължат да работят с фирмата, ще бъдат в добри ръце.

Втората му задача беше да обяви жилището си за продан. Агентът за недвижими имоти, който имаше списък с клиенти, чакащи да купят апартамент точно в тази сграда, остана много доволен.

— Сигурен ли си, че искаш да го продаваш? — попита плахо Диърдри.

— Защо да не го продам? И без това няма да живея тук.

— Но ако в Провидънс не ти хареса... или нещата не потръгнат...

Той здраво я хвана за раменете.

— В Провидънс ще ми хареса и нещата ще потръгнат. Поемам ангажимент, Диърдри. Няма смисъл да го изпълнявам наполовина.

Тя не продължи да спори, тъй като неговата увереност я обнадежди. Върнаха се в Провидънс и се заеха да си търсят жилище. Щастието отново беше на тяхна страна. Намериха очарователна сграда в колониален стил в околностите на града, по ирония на съдбата, недалеч от жилището на майка ѝ, но в по-нов квартал. Собствеността включваше три акра земя с много дървета и изобилие от храсти и макар че къщата имаше нужда от ремонт, предишните собственици се бяха изнесли преди няколко седмици и работата можеше да започне веднага.

Три дни след като се бяха върнали от Мейн, Диърдри и Нийл де ожениха в църквата, която Диърдри бе посещавала като малка. Мария бе уредила всичко. Диърдри чувстваше, че това бе утеха за майка ѝ, тъй като хората, цветята и храната, бяха повече, отколкото самата младоженка би пожелала. Но този ден тя бе твърде щастлива, че да обръща внимание на такива неща.

Нийл изглеждаше неустоим — с тъмен костюм, бяла риза, раирана връзка и испански обувки. Той бе подстригал брадата и косата си в салон за мъжко подстригване и според Диърдри приличаше повече на преуспяващ бизнесмен, отколкото на консервативен адвокат на корпорация.

Диърдри, чийто гипс бе сменен с такъв, с който можеше да се движи по-свободно, беше с дълга бяла семпла рокля, която чудесно съответстваше на естествената ѝ красота. Бе се гримирала съвсем леко — по малко руж на бузите, както и туш на миглите, молив и сенки на очите, и въпреки че никога не бе имала склонност да носи бижута, с гордост бе сложила прелените обици и огърлицата, които баща ѝ бе подарил на двайсет и първия ѝ рожден ден.

Церемонията бе кратка и приятна, Диърдри непрекъснато се усмихваше и се движеше из салона, облегната на ръката на съпруга си. Той ѝ бе подарил изумително красива халка, семпла като роклята ѝ с ивица диаманти, които в горната част образуваха кръг, макар че тя би останала доволна и от някоя евтина халка, която да показваше, че са женени. Макар че Нийл все пак не беше произнесъл тържествените думи, Диърдри бе убедена, че през целия ден в очите му виждаше любов и това я правеше още по-щастлива.

Следващите седмици бяха изпълнени с трескава дейност. Нийл изцяло се отдаде на работата в „Джойс Ентърпрайзис“, твърдо решен щателно да се запознае с всички детайли от бизнеса. Сандра с готовност го прие. Не само защото ѝ олекна от товара, който се смъкна от плещите ѝ, но на Диърдри ѝ се стори, че тя бе очарована от Нийл. И с право. Той излъчваше самоувереност и бе мил не само към Сандра, но и към чичовците им. Когато се връщаше вечер изтощен, Диърдри го разбираше много добре. Тя изгаряше от желание да го съживи, което постигаше със забележителен успех.

Той я държеше течение на всичко, което става в корпорацията, споделяше наблюденията си, обсъждаше плановете си. Нетърпението, с което очакваше да чуе за ремонта на къщата, с който тя се беше заела, я изненадваше. Никога не си бе представяла, че ще се занимава с това. Когато се премести в малката си къща, тя просто смени тапетите и постла килими, каквито ѝ харесаха. Най-много я окуражаваше мисълта, че Нийл харесваше вкуса ѝ и че къщата беше за тях двамата.

Когато три седмици след сватбата се преместиха в новото си жилище, Диърдри бе изпълнена с вяра в силите си. След една седмица махнаха гипса ѝ и когато тази вяра се поразклащаше от силните болки, Нийл я окуражаваше. Той лично ѝ помагаше при упражненията, които лекарката бе предписала, като тези упражнения много често приключваха с любов. Диърдри не се оплакваше. Вместо с думи да обясняват любовта си, тази физическа връзка бе от решаващо значение за нея.

Диърдри не тръгваше на работа, тъй като кракът ѝ все още не беше се оправил. Странно, работата не ѝ липсваше толкова, колкото бе предполагала, но от поддръждането на дома и обществените ангажименти, които Нийл я бе предупредил, че са неизбежни, тя нямаше много време за друго.

За свое учудване, Диърдри нямаше нищо против тези обществени ангажименти. Тя беше с Нийл. Той никога не пропускаше да ѝ направи комплимент за външния ѝ вид и тя установи, че да се облича хубаво не ѝ бе толкова досадно, колкото преди. Освен това той бе идеален домакин и я въвличаше в разговори с гостите, които не ѝ бяха толкова досадни, колкото предполагаше първоначално.

Нийл бе изключително доволен от това, което ставаше. Диърдри бе също толкова чудесна съпруга, колкото и любовница и тъй като бяха приключили с кавгите още в Мейн, установи, че компанията ѝ му е много приятна. Единствено от време на време го безпокоеше споразумението, което бяха сключили. Искаше му се да мисли, че ги свързва любовта, а не взаимноизгодното споразумение. Тъй като се бяха оженили именно заради това споразумение, за известно време изпита съмнения относно любовта на Диърдри.

Но нямаше никакво съмнение по отношение на „Джойс Ентърпрайзис“. Работата беше интересна и предизвикателна и той сякаш имаше афинитет към нея. Както бе възнамерявал, Нийл покани много опитен изпълнителен директор от „Мидуест Корпорейшън“. Заедно изработиха такава стратегия за „Джойс Ентърпрайзис“, при която корпорацията не само ще действа нормално, но и ще се разраства. Съставиха план за развитието ѝ, какъвто нямаше откакто бащата на Диърдри бе починал.

Диърдри бе поласкана. Доверието ѝ към Нийл се бе оправдало.

Мария Джойс също бе доволна, макар че изтъкна на дъщеря си риска, който поемаше.

— Направих справка за Нийл — уведоми я тя един ден, когато двете обядваха в ресторант в центъра на града. — Нито ти, нито той сте били напълно искрени с мен по отношение на неговото минало.

Диърдри, която предвкушаваше победата си, млъчеше.

— Бяхме искрени.

— Не сте ми казали за „Уитнауър-Дъгълс“.

— Нямахме какво да ти казваме. Той е попаднал на неподходящ клиент и е бил принуден да прекрати връзките си с него, но това е изолиран случай. В „Уитнауър-Дъгълс“ е работил също така добре, както и в другите корпорации.

— Според приятелката ми Бес Хамилтън, чийто съпруг е бил в управителния съвет, Нийл е участвал в непотчени сделки.

Диърдри се разгневи.

— Ако съпругът на Бес Хамилтън е бил в управителния съвет, той е бил въввлечен в непотчени сделки. Нийл е напуснал, защото не е искал да има нищо общо с това!

— Бес ми каза друго.

— А ти на кого ще повярваш? На приятелката си, или на зет си?

Окото на Мария не трепна.

— Нямам кой знае какъв избор, нали? Нийл е здраво обвързан с нашия бизнес...

— И се справя отлично. Не можеш да отречеш.

— Но се чудя какви са мотивите му. Бес каза, че в Хартфорд се е провалил.

— Не се е провалил. Двамата му колеги чудесно вършат работата, която им остави, а ако не беше той, клиентите веднага щяха да се обърнат към друга фирма. Имали са доверие на Нийл и затова не са се отказали от фирмата му.

Мария не бе напълно убедена.

— Все пак доста е случил, като се е оженил за теб. Това е хитър ход.

— Какво искаш да кажеш, мамо? — процеди през зъби Диърдри.

— Само това, че би трябвало да си внимателна. Всички трябва да бъдем внимателни. Той може да се опита да ни отнеме „Джойс Ентерпрайзис“.

— Нийл не би направил това.

— Откъде знаеш?

— Защото съм омъжена за него. Защото го познавам.

— Ти го обичаш, а понякога любовта замъглява преценките ни.

— Не и в този случай. Аз му имам доверие. — Тя си мислеше и за документите, които бяха подписали с Нийл, преди да се оженят, но според нея това не беше работа на майка ѝ. — Струва ми се, че ако не можеш да му имаш доверие, поне можеш да го оцениш. Той свали от плещите на всички нас голям товар и татко щеше да бъде горд от това, което прави в „Джойс Ентърпрайзис“.

Мария нищо не можеше да каже по въпроса и смени темата. Но думите ѝ дълго останаха в съзнанието на дъщеря ѝ.

Диърдри говореше искрено — тя имаше доверие на Нийл. Но понякога се изненадваше от енергията, която той влагаше в работата си. Рядко имаше вечер, в която да не донесе нещо от службата, което да довърши вкъщи. Ентусиазмът му за работата изглеждаше безграничен...

Диърдри предполагаше, че вероятно го ревнува. Спомняше си за времето, което прекараха в Мейн и понякога ѝ се искаше то да се върне. Там Нийл бе изцяло отдаден на нея. Сега тя трябваше да го дели с работа, която поглъщаше вниманието му. Спомни думите му, че не беше се оженил, защото правото е като много взискателна метреса. Тогава тя му бе отвърнала, че не е срещнал подходяща жена.

Сега Диърдри се чудеше дали тя беше подходящата жена и изпита несигурното чувство, че може би не беше. Но Нийл проявяваше сърдечност и привързаност. Когато тя отиваше при него да разговарят, той зарязваше работата си. Отнасяше се с търпение към раздразнителността ѝ, когато ѝ се струваше, че изобщо не се знае кога ще се оправи кракът ѝ.

Но всяка сутрин излизаше за работа с щастливо изражение. И никога не казваше, че я обича.

Диърдри си мислеше, че може би тези мисли се дължаха само на това, че само за няколко месеца в живота ѝ бяха настъпили толкова големи промени. Сега работата по къщата беше приключена. Те бяха много доволни, обзаведоха я в деликатно изискан стил, което преди Диърдри изобщо не бе възприемала като стил — тя просто искаше да живее в такава обстановка. Не беше от хората, които с часове се

наслаждаваха на творението си, нито пък от тези, които безцелно отиваха от една стая в друга. Ангажиментите, осигурявани ѝ от Нийл за някои вечери не бяха достатъчни, за да запълнят времето ѝ.

Постепенно тя стана неспокойна.

Започна да посещава гимнастическия салон. Макар че вероятно вече не можеше да преподава, нямаше желание за това. Чувстваше се изморена. Кракът ѝ, макар че беше по-добре, все още я тревожеше. Започна да се чуди дали се бе принудила да преподава, за да избяга от „Джойс Ентърпрайзис“. След като тази необходимост бе отпаднала, не изпитваше такава принуда.

Диърдри седеше часове наред, усещайки отсъствието на Нийл и се чудеше какво да прави. Обядваше с приятели, но това не облекчи тягостното състояние, в което бе изпаднала. Участва в подготовката на 10-километров благотворителен крос, но той ангажираше твърде малко от времето ѝ.

Най-после един ден съвсем неочаквано отиде на обяд с Виктория. Не бяха се виждали от сватбата, на която Виктория присъстваше, изпълнена с удовлетворение и гордост, и Диърдри разчиташе на приятелката си да я окуражи.

— От кога познаваш Нийл? — попита я Диърдри, като премина на темата веднага щом сервитьорът взе поръчката им.

— От три години — отговори Виктория, накланяйки глава встрани. — Защо питаш?

— Добре ли го опозна през това време?

— Не сме се срещали често, но съдейки по времето, което прекарвахме заедно, можа да кажа, че бяхме много близки. — Тя сви устни. — Има нещо, Дий. Изплюй камъчето.

Диърдри сви рамена, като разсеяно си играеше с капчиците вода от външната страна на чашата.

— Не знам. Просто между нас всичко стана много бързо. Понякога се чудя дали не насилихме нещата.

— В Нийл ли се съмняваш?

— Не. Всъщност, може би. Понякога. Преди няколко седмици майка ми каза нещо, което ме разтревожи — нещо за Нийл...

— Майка ти — присмя се Виктория. — Тя ми е добра приятелка, но това не означава, че не виждам грешките ѝ. Тя е от хората, които

никога не са доволни. Ти много сериозно я възприемаш, Дий. Казвала съм ти го и друг път.

— Знам. Но не мога да не се вслушвам в нейния „глас на разума“.

— Може би трябва да го чуваш, но не и да му обръщаш внимание.

— Но думите ѝ сякаш се заковат в съзнанието ми и не искат да изчезнат. — Тя вдигна умоляващ поглед към приятелката си. — Виктория, според теб Нийл амбициозен ли е?

— Предполагам, че да. Никой не постига нещо, ако не е амбициозен.

— Безкрайно амбициозен ли? Можеш ли да кажеш, че Нийл е безпощадно амбициозен?

На Виктория не ѝ се наложи да мисли за отговора.

— Не. Категорично. Нийл не е безпощадно амбициозен човек. По-скоро, обратното. Ако бе поне малко подличък, нямаше да има този проблем с „Уитнауър-Дъгълс“.

— Ако нямаше този проблем — изтъкна Диърдри с крива усмивка, нямаше да отиде в Мейн и нямаше да се запознаем, така че аз не съжалявам за „Уитнауър-Дъгълс“. Усмивката ѝ изчезна. — Просто майка ми научи всичко и допусна, че Нийл може да си присвои „Джойс Ентърпрайзис“.

— Ти така ли мислиш?

— Не. Поне ми се иска да не мисля така. Но той се отдаде на работата си с такава... радост, че понякога ми се иска тази радост да бъде повече насочена към мен.

— Не може да искаш всичко, Дий. Ако трябва да движи нещата в „Джойс Ентърпрайзис“, налага се да отделя време за това. Повярвай ми, Нийл Хърси е най-добронамерен по отношение на твоя бизнес. Мисля, че у него няма никакъв егоизъм. Казал ли ти е какво направи за племенницата ми?

Диърдри се намръщи.

— Не. Изобщо не ми е споменавал за твоя племенница.

— Няма и да ти спомене. Той си е такъв.

— Е, какво е направил?

— Преди време племенницата ми бе замесена в един криминален случай. Тогава тя беше едва деветнайсетгодишна и майка ѝ — т.е.

сестра ми, направо се побърка. Те живеят в едно градче в западната част на Кънектикът, не са добре материално и не знаеха към кого да се обърнат за помощ. Обадох се на Нийл, съзнавайки, че не е специалист по криминални дела, но се надявах да ни препоръча някой способен адвокат. Той не само направи това, но лично се обвърза с делото и когато другият адвокат искаше да му даде полагаемата му се сума, той настоя адвокатът да я приспадне от таксата, която трябваше да му заплати сестра ми — такса, която бе малка, като се има предвид, че племенницата ми се отърва само с условна присъда. Е — повдигна тя брадичка, — ако Нийл беше егоист, щеше ли да направи всичко това за племенницата ми?

Диърдри почувства прилив на гордост към съпруга си.

— Не. Знам, че той винаги се е занимавал с благотворителност. Просто при нас положението е съвсем различно. Сега той е поел много голям риск.

— Съмнявам се за него да има нещо по-важно от вашата любов.

Диърдри затаи дъх.

— Дий? Ти го обичаш, нали?

— О, да!

— Но...?

— Не съм сигурна, че той ме обича.

— Шегуваш ли се?

Диърдри отговори, като се защитаваше.

— Не, не се шегувам. Той никога не ми е казал, че ме обича. Женитбата ни беше... беше... набързо. Самият той каза това.

Виктория я натисна по ръката, за да я успокои.

— Виж какво, скъпа, знам в какво положение сте и двамата и съм наясно, че бракът ви урежда известни проблеми. Но ви видях на сватбата и ако този мъж не е влюбен, да не се казвам Виктория. — Тя замълча. — Как реагира той, когато му казваш, че го обичаш?

Не беше необходимо Диърдри да ѝ отговаря. Вината бе изписана на лицето ѝ.

— Боже мой, Дий. Защо не си му казала? Ти не си някаква повехнала госпожица!

— Не искам да бъде прекалено сигурен. Още по-лошото е, че не искам да го казвам и не искам той да го казва на мен. А и когато е

вкъщи, имаме толкова много неща, за които да си говорим, а след това изобщо не ни се разговаря...

Виктория и се усмихна разбиращо.

— Това е същото. — Тя вдигна поглед, когато сервитьорът се приближи с ястията, почака да ги остави на масата и да се отдалечи. — Значи Нийл е много зает с работата си и ти се чувстваш самотна.

— Да.

— Знае ли това?

— Не.

Виктория вдигна умолително поглед нагоре към тавана с орнаменти.

— Знам, че не бива да те питам, но защо?

— Защото, преди всичко, не искам да излезе като оплакване. Когато бяхме в Мейн, най-напред само се заяждах с него и с всичко, което се мернеше пред очите ми. После отношенията ни се изгладиха и престанах да се заяждам. Тогава много повече се харесахме. Не искам да бъде както преди. — Тя спря, за да си поеме голяма глътка въздух. — Освен това, той нищо не може да направи по въпроса.

— Може да те окуражи, да ти намери нещо, с което да те ангажира.

Диърдри тъжно поклати глава.

— Не знам, Виктория. Гледам те и направо ти завиждам. Щом свършиш нещо, веднага започваш друго. Преди вършех по хиляди неща на ден, но сега нищо не може да ме заинтригува.

— Искаш да бъдеш с Нийл. Всичко останало е... без значение. Защо не постъпиш на половин работен ден в офиса?

— Ще бъде равносилно на подчинение. Аз се заклех, че никога няма да работя там.

— И си толкова непреклонна, че не можеш да размислиш, особено като знаеш, че това ще е по-скоро твое решение, отколкото необходимост?

Диърдри не отговори веднага. Тя седеше и разсеяно побутваше с вилица студената съомга.

— Приеми го така. Постъпвам детински.

— Ако е уместно...

— Не знам, Виктория. А и не съм убедена, че искам точно това.

— Бъди така добра, Дий, поговори с Нийл. Той е търпелив. Наистина е такъв. И има много идеи. А най-важното е, че ти е съпруг. Исква да бъдеш щастлива. — Тя разтвори една шушулка зелен фасул и я вдигна над чинията си. — Ще го направиш ли?

— Ще се опитам.

— Не се опитвай. Направи го.

Диърдри щеше да го направи още същата вечер, ако Нийл не бе предложил решение още преди тя да отвори уста. Бе се върнал особено изморен и си почиваха в хола пред чаша вино.

— Имам нужда от помощта ти, Диърдри — обяви делово той.

— Проблеми ли има в службата?

Той кимна.

— С персонала. Арт Брикнър, човекът, който отговаря за това, обявява, че има постове, за които са му необходими хора. Исква да издигне някои от обикновените служители и аз по принцип съм съгласен с него, но за няколко случая просто няма подходящи. Той по принцип е против нови попълнения и аз спадам към тази категория. Арт е един от служителите, останали от времето на баща ти.

— Знам. Но с какво мога да помогна?

— Да работиш при него. Да го облекчиш при прехода. Той е добър.

— Но е с тежък характер.

Нийл се засмя.

— С тежък характер е, но има нюх за работата и твоето присъствие в офиса може да му подскажи, че противно на опасенията му, не всичко е загубено за „Джойс Ентърпрайзис“.

— О, Нийл, какво разбирам аз от служители?

— Ти си разумна и милеееш за компанията. Арт ще има грижа за техническата част, докато ти ще се заемеш с духовната. Какво мислиш?

— Според мен — каза тя, изучавайки чертите, които толкова обожаваше, — ти си изтощен. Прекалено много работиш Нийл.

Като разхлаби връзката си, той се намести още по-назад на дивана.

— Така е. Но това трябва да се направи. — Нийл присви очи. — И ти изглеждаш изтощена. От пътуването до Ню Йорк за обяда с Виктория ли се измори?

— Ами... Не, от прекалено многото свободно време, с което разполагам.

— Тогава да помогнеш на Арт е точно това, което ти е необходимо.

— Нийл...

— Няма нужда да работиш цял ден — само около дваайсет часа седмично.

— Но аз...

— Дори ще ти плащам — той широко се усмихна — Как ти се струва?

Диърдри въздъхна, погледна го ядосано, след това прие мълчаливото му предложение и се намести под протегнатата му ръка.

— Когато ми се усмихнеш така, Нийл Хърси аз се предавам. И ти го знаеш, нали? Затова го правиш. Аз съм глупачка. Това е. Истинска глупачка.

— Значи ще работиш?

— Да, ще работя.

— И ще ми кажеш, ако установиш, че работата ти е много?

— Няма да ми бъде много. Аз съм млада и кипя от енергия...

Но работата наистина се оказа много и подложи Диърдри на неочаквано за нея напрежение. Тя всеки ден работеше от девет до два и капваше от умора. След като мина една седмица, в която едва тръгваше сутрин, тя започна да отива към десет. Дори тогава беше безкрайно изморена, когато Нийл се прибираше късно вечерта.

Нийл я наблюдаваше как се бори и ставаше все по-напрегнат. Очакваше тя да отиде при него и да обсъдят нещата, но това не стана. Най-после, след като две седмици стоя безпомощен, взе нещата в свои ръце.

Прибра се от работа по-рано и завари Диърдри дълбоко заспала, свита на кълбо под карирано одеяло на огромната спалня. Седна до нея, наведе се и я целуна по бузата.

Миглите ѝ трепнаха, после се повдигнаха.

— Нийл! — прошепна тя и се надигна. — Извинявай, не предполагах, че ще се прибереш толкова рано.

Той ѝ поднесе букет цветя — всъщност три рози със зеленина, които измъкна иззад гърба си.

— За теб е.

Все още замаяна, Диърдри погледна от него към розите после обратно и най-после се усмихна.

— Красиви са. Има ли някакъв повод?

— Ами... Днес ще си признаем, че си бременна.

Усмивката на Диърдри изчезна, както и малкото руменина, която се бе появила по бузите ѝ. Легна на леглото затвори очи и много тихо каза:

— Как позна?

Нийл бе изумен от нещастieto, изписано по лицето ѝ. Предполагаше, че тя се страхува да му каже — макар че не знаеше защо — но явно имаше и нещо друго. Отговори и тихо:

— Женени сме почти от три месеца, а през това време не си имала нито едно кръвотечение.

— Аз съм спортистка — изтъкна тя. — Това се отразява особено на женския организъм.

— Непрекъснато си изморена. Изтощаваш се и от най-малката работа.

— Заради всичко, което се случи през последните месеци. Аз съм емоционално претоварена.

— А това че гърдите ти са се налели? — попита я той с плътен тих глас. — И талията ти леко се е разширила? Виждам неща, които никой друг не вижда. Хайде, Диърдри, нека приемем фактите такива, каквито са. Ти си бременна. Толкова ужасно ли е това?

Тя го погледна изморено.

— Така отвратително се чувствам в момента, че да, ужасно е.

— Значи признаваш, че е вярно?

— Вярно е.

— Но не си ходила на лекар.

— Да.

— Защо, Диърдри? Защо не искаш да имаме дете?

— Искам! — извика тя, после снижи глас. — Просто на всичкото отгоре, толкова е внезапно...

— Не сме използвали никакви предпазни средства. Трябваше да знаеш, че това може да се случи.

— Откъде си сигурен, че не съм използвала таблетки? — отвърна му тя, за да му противоречи.

— Диърдри, непрекъснато бях с теб. Щях да разбера.

— Не и ако взимах таблетки.

— Но не си взимала и сега си бременна.

— Благодарение на теб. Щом си знаел, че не използвам никакви предпазни средства, ти защо не си използвал?

— Диърдри, нямам навик да си взимам такива неща. Когато тръгвах за Мейн, последното нещо, за което съм мислил, беше, че ще съм с жена.

— Значи и двамата не сме били подготвени, знаели сме го и нищо не направихме и ето какво стана.

— Диърдри, според мен положението не е чак толкова ужасно.

— Така ли?

— Разбира се.

— Нямах ли чувството, че това е още един товар на раменете ти?

— Споменава ли съм ти някога за товар?

— Не, но го има.

— Този е приятен. Казах ти, че искам деца.

— Един ден — каза ти.

— Този „един ден“ е сега. И колкото повече мисля за това, толкова по-щастлив се чувствам. — Той я обгърна с ръце и я притегли към себе си. — Знам, че не се чувстваш страхотно, Диърдри, но след като отидеш на лекар и той ти даде витамини, а и като минат първите няколко месеца, ще се почувстваш по-добре.

За свое учудване, Диърдри започна да плаче. Пръстите ѝ сграбчиха ревера на самото му и тя зарови лице в ризата му.

— Ще стана... дебела.

— Ще бъдеш красива.

— Ти... ще бъдеш обвързан с мен.

— Не се оплаквам.

— Толкова си... мил.

— А ти си толкова глупаче!

Той я прегърна, опитвайки се да отнеме всичката болка, която тя изпитваше. Нийл знаеше, че Диърдри бе преживяла много, и че за нея

може би щеше да е по-добре по-късно да роди, но не съжаляваше. Това още повече я свързваше с него.

Плачейки тихо, Диърдри бе обзета от подобни мисли. Да, тя искаше детето, но само защото беше от Нийл.

Съзнаваше, че като роди дете от него, връзката им ще стане по-силна от брака. Тази мисъл от една страна я окуражаваше, а от друга я плашеше, защото ако нещо се объркаше и на Нийл му омръзнеше, това щеше да се отрази върху едно съвсем невинно дете.

Ароматът на розите прекъсна подсмърчанията ѝ. Тя отвори очи и видя как Нийл докосва всеки цвят.

— Една за теб, една за мен, една за бебето. Хубав букет, нали?

Диърдри се усмихна на неговата ласкавост.

— Много хубав букет.

Тя реши, че после ще внимава за тръните. Сега беше прекалено изморена и можеше само да си почива в прегръдките на Нийл.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като Диърдри прие факта, че е бременна, започна по-добре да се справя с нещата. Отиде на лекар и започна да приема комбинация от витамини, които компенсираха това, което бебето си взимаше от организма ѝ. Продължи да работи при Арт Брикнър, като си избра такова работно време, което да ѝ е удобно, за да има възможност да спи.

Нийл изглеждаше явно доволен от бременността ѝ и максимално я облекчаваше. От своя страна, Диърдри бе решила да прави всичко, което беше по силите ѝ, за да поддържа брака им.

Когато бе в службата, тя се обличаше така, че Нийл да се гордее с нея. У дома така организираше домакинските задължения, че къщата винаги да бъде безупречна ако в последния момент Нийл реши да доведе хора. По настояване на Нийл наеха жена да помага. Диърдри отново започна да посещава гимнастическия салон — лекарят одобри това — и макар че не преподаваше, участваше в заниманията. Плуваше. Прилежно се поддържаше във форма — толкова колкото можеше да го прави жена с растящ корем.

Никога не се караше с Нийл. Не се оплакваше когато се забавяше с по няколко часа в службата и вечеряха по-късно. Не казваше нито дума, когато той трябваше да замине в командировка. Не го заяждаше да излиза в работно време, за да играят тенис. Любезно присъстваше на коктейли и вечери и когато с Нийл се прибираха и оставаха сами, правеше всичко, което бе по силите ѝ, за да го задоволи и физически, и емоционално.

Но тъй като не му даваше никакъв повод за недоволство, нямаше къде да излее яда, който се надигаше у нея. Искаше и се той да не работи толкова много, но не му го казваше. Копнееше да прекарва известно време само с него — дори уикендите им бяха обвързани с бизнеса — но не му го казваше. До болка ѝ се искаше той да ѝ прошепне че я обича, но също не му го казваше и той не изговаряше

това, което тя искаше да чуе. Диърдри имаше чувството, че ходи по въже.

Въжето се прокъса, когато една сутрин при нея се отби майка и. Диърдри се приготвяше да тръгва на работа.

— Разбра ли за последния му план? — попита Мария така грубо, че на Диърдри ѝ се стори прекалено фамилиарно. Те стояха в коридора при входната врата. Диърдри съобрази да не покани майка си да седне, защото в противен случай щеше още повече да я задържи.

— Зависи за кой план става въпрос — отвърна доверчиво Диърдри. — Напоследък Нийл има много планове и всички те са перспективни.

— Този не е такъв.

— Кой?

— Иска да сключи договор с държавата за електронния отдел.

Диърдри знаеше това.

— Има ли някакъв проблем? — попита учтиво тя.

— Ние никога не сключваме договори с държавата. Винаги сме били към частния сектор.

— Това не означава, че сега не може да бъде направена промяна, ако това ще се отрази добре на компанията.

— Но така ли ще бъде? Това е въпросът. Нийл заради компанията ли сключва този договор, или защото ще бъде изгодно за него?

— Не е ли едно и също? — попита Диърдри, пренебрегвайки прикрития намек на майка си за обвиненията, които бе отправила преди.

— В последна сметка — не. Може и да не знаеш, но един от участниците в търга е „Уитнауър-Дъгълс“.

Диърдри не знаеше това. Тя потисна внезапното безпокойство, което я обхвана.

— Убедена съм, че има още много други участници.

— Не и на които Нийл има зъб.

— Нийл няма нищо против „Уитнауър-Дъгълс“ — каза настойчиво Диърдри. — Това, което е станало там, вече е приключено. Сега той много успешно се справя с тази работа. Струва ми се, че нямаш основание.

— Ти още отначало мислеше така, когато те предупредих да бъдеш внимателна, но ето доказателството, което ми трябва.

— Доказателство ли? Какво доказателство?

— Съпругът ти въвлича „Джойс Ентърпрайзис“ в това само за да си отмъсти. В противен случай, никога не би прибягнал до такъв договор. Помисли малко. Не е ли ужасно подозрително, че първия път, когато се прави нещо от този род, главният конкурент е корпорацията, която Нийл ненавижда?

Диърдри остави чантичката си на масата.

— Знаеш ли подробностите, мамо? Кой първи е дал предложението — „Уитнауър-Дъгълс“ или „Джойс Ентърпрайзис“?

Мария си играеше с яката на самуреното си палто.

— Това не знам. Откъде мога да го знам?

— Ако търсиш доказателство, трябва да започнеш оттам. Ако Нийл първи е подал молба, без да знае, че ще се състезава „Уитнауър-Дъгълс“, невинността щеше да бъде очевидна.

— Останалата част от доказателството е срещу него.

Диърдри вече губеше търпение.

— Какво доказателство?

— Диърдри — каза майка ѝ с въздишка, — помисли. Нийл се запозна с теб точно когато имаше нужда от промяна на работата си и на мястото, където живее.

— Не е имал нужда от...

— Той се вкопчи в това, което ти си могла да му предложиш, ожени се светкавично и започна да осъществява планове си.

— Планове му бяха да възстанови „Джойс Ентърпрайзис“ и се справи забележително! Направи ни услуга!

— Направи услуга на себе си. Погледни обективно на нещата. Той е начело на преуспяваща компания. Толкова започнаха да го уважава тук, че вас двамата ви канят на всички важни приеми...

— Ако беше поне малко благодарна, мамо, щеше високо да оцениш това, което той направи за теб. Ожени се за по-нежеланата от двете ти дъщери и ще ти даде внуче. Ангажира се със семейния бизнес — дори мен въвлече в него. Какво повече искаш?

— Искам „Джойс Ентърпрайзис“ да остане в сянка.

— И според теб кандидатстването за държавен договор ще възпрепятства това ли? — попита недоверчиво Диърдри. — Това е само едно участие.

— Ако той много иска договора, ще даде достатъчно ниска оферта, за да елиминира „Уитнауър-Дъгълс“ и ако направи това, може да подложи на риск финансовото ни състояние.

— Ако го направи — изгъкна гневно Диърдри, — ще рискува положението, което си е създал в корпорацията. Няма смисъл, мамо. Не мислиш логично.

— Рисковано е да кандидатства за този договор.

— Винаги има риск, ако цената си заслужава. Ако Нийл се занимаваше само с абсолютно сигурни неща, бизнесът щеше да стои на едно място.

— Действа прибързано. Според мен, трябва да поговориш с него. На Диърдри ѝ дойде до гуша.

— Не ми се слушат такива неща. — Тя грабна чантичката си, взе палтото от стола, до нея и се запъти към вратата. — Ако искаш, остани. Трябва да тръгвам на работа.

Диърдри щеше да се чувства добре, ако само майка ѝ беше повдигнала тази тема. Но след няколко дни Арт Брикнър също ѝ говори за това, като се оплака, че Нийл му е споменал, че ако бъде одобрен държавният договор, той ще наеме повече работници. Арт поставяше въпрос както логиката, така и смисъла на предложението на Нийл и на Диърдри само ѝ оставаше да подкрепя съпруга си и да твърди, че планът му е разумен.

След няколко дни я заговори един от дългогодишните вицепрезиденти на компанията, който също изрази опасения относно посоката, която „Джойс Енърпрайзис“ бе поела. Диърдри отново подкрепи Нийл с усещането, че това, което чуваше, се дължеше само на съпротива на промяната, но безпокойството ѝ нарастваше.

Не спомена на съпруга си за нито един от тези разговори. Не искаше да го ядосва, като му покаже, че се съмнява, защото всъщност нямаше никакви опасения за това, че можеше да се спечели по най-различни начини — включително и с държавен договор. Тревожеше я обаче вероятността мотивите му да не са съвсем чисти — да не би, както майка ѝ каза, да се ръководи от желание за отмъщение. Опитваше се да отхвърли тази мисъл, но тя не ѝ даваше мира.

В основата на всичко бяха съмненията за техните взаимоотношения. Да, двамата бяха близки. Казваха каквото трябва, вършеха каквото трябва. За останалите, а и за себе си в известно

отношение бяха влюбена двойка. Но когато тя си спомнеше за действителните причини за брака им, което ставаше все по-често, не можеше да не си задава въпроса каква сила движеше Нийл. Неясните му мотиви я тревожеха много повече, отколкото перспективите за някакъв договор — държавен или какъвто и да било.

И така, Диърдри сякаш вървеше по въже. От едната му страна беше това, което искаше, а от другата — това, която тя смяташе, че иска Нийл. Въжето се протриваше. Най-после се скъса, когато един следобед той се неочаквано се прибра. За момент ѝ стана приятно от мисълта, че ще прекара откраднатото време с него. Видът му — грубата му красота, брадата, която подчертаваше строгия му костюм, винаги я вълнуваха, както и неизменната му целувка за поздрав.

Като пхна ръката си под нейната, той я заведе в стаята. Когато я пусна, по изражението му тя позна, че нещо не беше наред.

— Искам да ми направиш една услуга, Диърдри. Трябва спешно да замина за Вашингтон за една среща. Ще можеш ли сама да се справиш с гостите на вечерята днес.

Те отдавна бяха започнали да канят три семейства на вечеря в един ресторант. Диърдри познаваше семействата. Не бяха от най-приятните ѝ хора.

Тя помръкна.

— О, Нийл, непременно ли трябва да заминаваш.

— Да. Важно е. — Той се чувстваше ужасно, но нямаше избор.

— Но това е толкова неочаквано. Ти и без това искаше да заминеш утре сутринта за представянето. Защо тогава не направиш тази среща?

— Не може, ако искам представянето да мине по възможно най-добрия начин.

— Ще мине. От седмици работиш върху него.

— Искам този договор — заяви той и започна да я увещава по-внимателно. — Стига, ще се справиш с гостите.

— Знаеш, че мразя такива вечери.

— Но чудесно се справяш с тях. — Тя бе доказала това през последните няколко седмици и Нийл се гордееше с нея.

— Когато ти си до мен. Но в случая няма да бъдеш и всичко ще ми е още по-противно.

— Моля те за помощ. Не мога да бъда едновременно на две места.

Тревогите — минали и настоящи, се надигнаха у нея. Тя се отдръпна от него, сграбчи една декоративна възглавница от канапето и започна отмъстително да я разпухва.

— И ти избра да отидеш във Вашингтон. Ако искаше да останеш тук, можеше да изпратиш някой друг в командировка. Защо Бен не отиде?

Бен Тилътсън беше изпълнителният директор, когато Нийл бе довел от компанията „Мидуест“.

— Дошла е дъщеря му от Сиатъл. И без това му е неприятно, че утре трябва да я остави сама.

— А аз? Мен също трябва да ме оставиш сама. — Тя пусна едната възглавница и се зае с друга.

— Задължението е преди всичко мое, а след това на Бен.

— А ако Бен не може, защо не изпратиш Тор?

Тор Ванес оглавяваше отдела за електронна техника. Според Диърдри, той щеше да бъде идеалният избор за тази цел.

— Тор е невероятно добър в работата си, но не е дипломат, а на срещата довечера ще е необходима голяма доза дипломация.

— И ти си единственият дипломат в „Джойс“?

Сарказмът и беше като острие, което изчерпваше търпението на Нийл.

— Диърдри — каза той с въздишка, — правиш голям въпрос от една среща. Ако искаш, може да се обадя на секретарката си да отмени вечерята, но се надявах, че няма да се наложи. Повярвай ми, търсих други възможности. Мислих за някого, който може да свърши работата тази вечер във Вашингтон, но няма кой. Това е мое задължение.

Тя метна втората възглавница на канапето и се облегна напред, за да оправи един малък акварел на стената.

— Значи се товариш с много работа. Бях останала с впечатлението, че хората са достатъчно, за да се осигури безпроблемно действие на корпорацията като нашата. — Диърдри снижи глас в опита си да обуздае гнева си. Да, правеше голям въпрос от една-единствена среща, но вече се стигаше до принципа. Тя го погледна прямо. — Изпрати някой друг. Някой друг.

— Не мога, Диърдри. Това е.

— Не, не е това — заяви тя, като не успя да се сдържа повече. — Не е толкова просто. Поставяш работата пред всичко останало в нашия живот, което показва на кое ти държиш.

Нийл наведе глава и разтърка врата си.

— Не си справедлива — каза тихо той.

— Не съм справедлива ли? Или съм егоистка? Е, може би е крайно време!

Диърдри отиде с изправена походка до големия стенен часовник, който висеше на другата стена, взе ключа, отвори часовника и започна гневно да го навива.

— Спокойно, скъпа. Правиш от мухата слон.

— Не правя!

— Засягаш се. — Погледът му падна върху леката издупина, която се очертаваше в нейния профил под огромния ѝ пуловер. — Вредно е и за теб, и за бебето.

Тя се обърна и свирепо го погледна.

— Точно тук грешиш. Това е най-добре за мен, а следователно и за бебето, защото повече не мога да се преструвам. Направо се разкъсвам отвътре.

Нийл се сепна.

— За какво говориш?

— Не мога повече, Нийл. Опитах се да бъда идеалната съпруга. Правех всичко, което се бях заклела никога да не правя, защото исках да ти доставя удоволствие. Имах желание бракът ни да потръгне.

— Мислех, че всичко е наред. Искаш да кажеш, че си се преструвала ли?

Тя направи гневна гримаса.

— Не съм се преструвала. В известно отношение, бракът ни е наред. Но това не е достатъчно. Трябва да имаме цялостна връзка. Ти обсъждаш работата с мен, но аз не знам какво всъщност мислиш или чувстваш. Понякога ми се струва, че съм изцяло изолирана от това, което става.

— Можеше да ме попиташ.

— А ти можеше да ме информираш повече.

— По дяволите Диърдри, откъде да знам какво искаш, след като не ме питаш?

— Не ме ли познаваш достатъчно добре, за да знаеш какво искам, без да се налага да те питам?

— Не! — избухна той. — Мислех, че искаш да направя така, че проклетият ти бизнес да потръгне, но май съм сгрешил. Трепех се в офиса, блъсках си мозъка, проявявайки способности, които дори самият аз не подозирах, че притежавам, разглеждах нещата от всички страни, само и само да укрепя „Джойс Ентърпрайзис“.

За момент тя се разколеба.

— Останах с впечатлението, че работата ти харесва.

— Наистина ми харесва, защото успешно се справям. Чувствах се добре, защото съзнавах, че изпълнявам своята част от уговорката ни и че направих така, че бизнесът отново да се съживи. Моето удовлетворение пряко или непряко е свързано с теб.

Диърдри го погледна скептично.

— Сигурен ли си? Няма ли една малка част от удовлетворението, която засяга единствено теб?

— Може би — отвърна той, като потри брадясалата си буза. — Като погледна това, което съм свършил само за няколко месеца, мога да кажа, че съм горд. По професия съм адвокат, а не бизнесмен и въпреки това се заех с предприемаческа дейност, за каквато преди две, четири или шест години не бих посмял да си помисля.

— Но сега си се заел. Защо?

Нийл замълча за момент и когато заговори в тона му пролича известно объркване.

— Това е част от споразумението между нас.

— Не. Продължавай. — Тя здраво стисна в ръката си ключа от часовника. — Защо сключихме това споразумение.

— Защото ти имаше нужда от мен и аз — от теб.

— Именно. Точно това ме притеснява. След случилото се в Хартфорд, ти си искал да започнеш отначало. Дойде тук, пое ръководството на корпорацията и направи за нея повече от когото и да било в продължение на години — включително и от баща ми. Направи всичко, което очаквах от теб, дори повече. Защо, Нийл? Защо направи толкова много?

— Въпросът ти е абсурден — отсече той. — Ако трябва да се свърши нещо, според мен съм длъжен да го направя. Можех да се спра преди известно време и „Джойс Ентърпрайзис“ щеше да е в много по-

добро състояние от преди. Но в тази компания видях възможности за развитие. Опитвам се да ги реализирам.

Като остави на място ключа от стенния часовник Диърдри се премести към едно висящо растение до прозореца и започна да чисти изсъхналите му листа.

— Или искаш да докажеш на „Уитнауър-Дъгълс“, че можеш да ги биеш на техен терен?

— Какво? — той повдигна глава и присви едното си око. — За какво говориш?

— За държавния договор. Ти ми каза всичко, що се отнася до теб, и аз го одобрих. Но не ми каза, че „Уитнауър-Дъгълс“ също ще кандидатстват за него. — Тя смачка в ръка сухите листа. — Майка ми трябваше да ми го съобщи, като същевременно ми отправи доста тежко обвинение.

— Майка ти и преди е отправяла обвинения, които се оказаха безпочвени. — Той гледаше трескаво Диърдри. Когато тя отново се пресегна към растението, направо ѝ изкрещя:

— Остави го на мира! В момента искам цялото ти внимание!

Тя бавно се обърна към него, но не промълви нито дума, защото изведнъж изражението му стана дори по-яростно, отколкото през първите дни, когато бяха на Мейн.

Устните му се бяха свили, ноздрите му излъчваха напрежение.

— Според теб аз кандидатствам за този договор, за да си отмъстя на „Уитнауър-Дъгълс“ ли? — изстреля думите той, като очите му се разшириха. — Според теб аз работя, за да си отмъстя, и всичко, което съм направил откакто сме женени, е било само заради това! Не ти вярвам, Диърдри! Къде си била ти през цялото това време?

Тя започна да се защитава.

— Не съм казала, че го мисля, а че според майка ми е така.

— Но ти сега повдигаш въпроса, което означава, че също се съмняваш.

— Да съмнявам се! Поддържах те изцяло пред майка ми, пред Арт Брикнър, пред други от хората на баща ми, които ме занимаваха с този въпрос. Бях най-добрият ти адвокат, но след известно време останах с впечатлението, че бракът ни е бил по сметка. — Тя прикри лице с вкочанена ръка и продължи да говори закривайки с длан устата си. — Мразя тази дума. Боже, колко я мразя!

— Тогава защо я използваш? — изкрещя ѝ той.

Тя свали ръката си.

— Защото ти я използва и тя заседна в съзнанието ми. Искях да я махна, но си остана там! Оженихме се не за това, за което трябва, Нийл, и е време да погледнем истината в очите. Не мога така. Това ме побърква!

Нийл прекара ръка през косата си.

— Побърква те? Според теб на мен по-различно ли ми е? Направих всичко, което беше по силите ми, за да задвижа нещата, и мислех, че съм успял. Сега виждам, че всичките ми усилия са били напразни. Мислех, че ми се доверяваш, но може би си търсила някого, който да те изведе от затрудненото положение. Сега, след като го направих, вече не съм ти необходим, нали?

— Не! Не съм казала такова нещо!

— Тогава какво казваш? Какво всъщност искаш?

Тя цялата трепереше — от яд, от притеснение от разочарование. Като сви юмруци, изкрещя:

— Искам всичко! Не брак по сметка! Никога не съм го искала! Искам искрени чувства!

Нийл не беше на себе си. Тресеше от напрежение, от страх и гняв, които замъгляваха мислите му и не можеше да намери подходящи думи, с които да ѝ отговори. Чувствайки се безпомощен, както никога дотогава, той се обърна и изхвърча от стаята.

Диърдри обхвана кръста си с ръце и се опита да укроти лудото биене на сърцето си. Чу как се тръшва външната врата, а след миг и бясното ръмжение на мотора на лебарона. Отдавна бе настъпила тишина, когато започна с усилие да се придвижва с малки несигурни крачки към любимата си стая, която се намираше над гаража.

Късните следобедни слънчеви лъчи се процеждаха през лакираната дървена врата и весело се разпръскваха върху голите стени с гипсова мазилка, но в момента това настроение ѝ убягваше. В единия ъгъл бяха касетофонът ѝ и купчината аудио касети. Тя често бе използвала помещението, за да играе в него упражненията си, макар че всъщност се надяваше, че един ден там ще играят техните деца.

Сега всичко бе поставено под въпрос.

Като внимателно се разположи на покрития с възглавници перваз на прозореца, който беше с форма на свод, тя сви колене, наведе глава

към тях и започна да плаче.

Нийл не я обичаше. Ако я обичаше, щеше да ѝ го каже. Тя му бе дала възможност. Беше му казала какво иска. А той я бе напуснал. Не я обичаше.

А бъдещето им? То беше една огромна тлъста въпросителна. В известен смисъл се бяха върнали там, откъдето бяха тръгнали, когато пристигнаха на острова на Виктория.

Всъщност какво точно искаше тя тогава? Любов. По онова време не го съзнаваше, но през следващите седмици разбра, че всичко щеше да отиде на мястото си, ако беше намерила любов. Можеше или да преподава, или да не преподава. Можеше или да работи в „Джойс Ентърпрайзис“, или да не работи. Имаше смисъл единствено любовта.

Нийл шофира часове наред. Спря пред един уличен телефон, за да се обади в офиса, но нямаше желание да отива там. Нямаше желание и да заминава за Вашингтон, нито да кандидатства за държавния договор, а още по-малко — да го спечели. Нямаше желание да прави нищо, освен да се върне при Диърдри.

Това беше единственото, което му стана пределно ясно когато измина милите, които навъртя километражът. Диърдри беше най-важна в неговия живот.

Той отново възвърна спомените си за Мейн, за кавгите им, за съгласието, до което стигаха от време на време. Спомни си и за месеците, през които бяха женени и за всичко, което се бе случило — както в личен, така и в професионален план. Но най-често си спомняше за това, което стана с Диърдри през този ден. Чу думите ѝ, размишлява върху тях, анализира ги.

И му се стори, че може би е на прага да направи най-голямата грешка в своя живот.

Когато спря колата си по средата на улицата, пренебрегвайки свиренето на клаксоните, той направи обратен завои и си представи как най-бързо може да се върне до дома им. Когато пристигна, беше почти десет часа. Навсякъде в къщата беше тъмно и за момент Нийл се изплаши, да не би да е дошъл прекалено късно. След това фаровете му осветиха колата на Диърдри, която бе паркирана на много удобно

място под един огромен клен пред нея, скочи от колата и се втурна в къщата.

— Диърдри? — извика той като светваше лампите във всяка стая от долния етаж. — Диърдри!

В гласа му нямаше гняв, а само тревога. С необяснимия страх на влюбен мъж, Нийл премисли всички ужасни неща които можеше да са се случили в негово отсъствие. Тя беше разстроена. Беше бременна. О, боже...

Като взимаше стълбите две по две, той провери в тяхната спалня, после из другите стаи. Само когато не видя никаква следа от нея, престана да мисли. И като започна да се моли да я намери там, се запъти към помещението над гаража.

— Диърдри?

Запалвайки лампата, Нийл произнесе името ѝ със страх, после притаи дъх, като я видя седнала до прозореца с лице, опряно на стъклото. За секундите, за които прекоси помещението, за да стигне до нея, през ума му минаха още по-ужасни мисли.

Наведе се от едната ѝ страна и избърса бузата ѝ с палец. По кожата ѝ имаше засъхнали следи от сълзи, но цветът на лицето ѝ беше хубав и тя беше топла.

— Диърдри? — гласът му беше нежен и трепереше. — Събуди се, скъпа. Искam да ти кажа нещо.

Нийл приглади кичура на челото ѝ, наведе се да целуне оцветената като житен клас коса, която ограждаше лицето ѝ и го обхвана с две ръце.

— Диърдри?

Тя с хълцане си пое въздух и намръщено повдигна натежалите си клепачи. Все още замаяна, го погледна за момент, после очите ѝ се отвориха широко и тя се надигна от рамката на прозореца.

— Ти се върна! — прошепна Диърдри.

Той нежно се усмихна.

— Да.

— Какво... какво стана във Вашингтон?

— Това не е важно.

— Но договорът...

— Не е важен.

— Но ти го искаше...

— Не толкова, колкото искам теб. — Когато тя го погледна объркано и недоверчиво, Нийл поясни — Четири часа обикалях с автомобила, размишлявах върху разни неща и когато си спомних за това, което ми каза, разбрах, че може и да не съм те разбрал правилно. Бях толкова убеден, че бракът ти е омръзнал, че аз съм ти омръзнал и разбрах думите ти по един начин, а всъщност те могат да бъдат схванати и другояче. — Ръцете му обхващаха главата ѝ, палците му галеха меките кичурчета коса зад ушите ѝ. — Може пак да греша, но мисля, че рискът си струва.

Той пое дълбоко въздух. Може би навремето щеше да му се стори, че би трябвало да прояви гордост, но вече беше надживял тези неща. Въпреки това, все още беше нервен. Думите му прозвучаха като на един дъх.

— Обичам те, Диърдри. Преди всичко затова исках да се оженя за теб. Всичко, което ни донесе бракът, беше хубаво, но второстепенно. Може би от чувство за самосъхранение никога не съм бил абсолютно сигурен защо всъщност ти се съгласи да се омъжиш за мен. Страхувах се да питам направо, защото не исках да знам... че си се омъжила за мен само заради нашата сделка. Но това, което ми каза преди малко, ме накара да размисля. Твоите думи и гневът в тях могат да бъдат разбрани само ако ме обичаш и се опасяваш, че аз не ти отвърщам със същото. — Очите му се навлажниха и гласът му отново потрепери.

— Обичаш ли ме? Диърдри, обичаш ли ме?

Сълзи се стекоха от очите ѝ и брадичката ѝ се разтрепери.

— Много — успя само да прошепне тя, защото чувствата стегнаха гърлото ѝ и тя не може да издаде нито звук.

Нийл облекчено затвори очи и я притегли към себе си.

— О, Диърдри — каза с дрезгав глас той — колко глупави сме били. — Той я обгърна, тя пхна ръце под сакото му и също силно го прегърна. — Колко глупави — прошепна той в косата ѝ. — Никога не сме казвали думите, които трябва. Единствено важните думи.

Сърцето на Диърдри щеше да се пръсне.

— Обичам те. Много те обичам — прошепна тя на пресекулки и вдигна поглед към очите му. — Всичко между нас беше толкова хубаво, а ние за малко да го провалим.

През тялото му премина тръпка. Той привлече устните ѝ и я целуна много силно, като стана по-нежен само когато се сети, че тя

няма да го напусне.

— Щом си помисля за това, което съм преживял, за това, което съм рискувал, което съм загубил, всичко ми изглежда маловажно. Само ти имаш значение за мен. Точно тук ти е мястото — в моите прегръдки. А моето — в твоите.

— Знам — каза тя и зарови лице във врата му. Миризмата му ѝ беше позната и скъпа. Тя беше възбуждаща в моменти на страст, успокояваща като балсам при силни емоции. Диърдри я вдиша дълбоко и лицето ѝ разцъфна в усмивка. След това усмивката помръкна и я замени изражение на ужас.

— Нийл! — отдръпна се тя. — Вечерята! Всички ще отидат в ресторанта и ние ще ги подведем!

Той се засмя.

— Не се безпокой. Обадох се на секретарката и я накарах да я отмени от наше име. Ще стане друг път, когато бъдем заедно.

Диърдри сбърчи нос.

— Семейство Емъриз не ми харесват. Той е груб досадник, а тя има лош дъх. — Нийл се засмя на глас, но тя още не беше свършила. — А Доналд Луц винаги оглежда кой е в ресторанта, за да не пропусне да поздрави някоя важна клечка, а пък жена му не може да си махне ръката от огромния си смарагдов пръстен. А пък семейство Спелман са...

Нийл сложи ръка на устата ѝ, като се смееше.

— Това са важни клиенти. От време на време трябва да пренебрегваме личните си предпочитания заради корпорацията.

— Та както стана дума... — тя промълви в ръката му и махайки я, заговори по-ясно и нежно. — Аз ти имам доверие, Нийл. Всичко, което си направил в „Джойс Ентърпрайзис“, е хубаво. И аз подкрепям държавния договор, ако се приеме.

— Не съм кандидатствал заради „Уитнауър-Дъгълс“. Дори не знаех, че те се кандидатира за същия проект.

— Точно така казах на майка ми — промълви Диърдри, усещайки известно самодоволство. — Тя само създава проблеми. Знаеш ли това? Тази жена е родена да създава проблеми! Никога не съм го съзнавала, защото съм смятала, че тя е права и за всичко съм виновна само аз, но тя още от самото начало беше на изцяло погрешна позиция за нас. Виктория много точно я определи. Майка ми е от

хората, които никога не са доволни. Може и да е малко късно, но до известна степен ми е жал за татко. Нищо чудно, че влагаше толкова време и сили в работата си. Той е бягал от нея!

Като осъзна преценката си за отношенията между своите родители, Диърдри се замисли. Самоувереността ѝ се разколеба.

— И ти ли това си правил, Нийл? От мен ли си бягал, когато непрекъснато си мислел за бизнеса?

— През по-голямата част от времето, за което говориш, че съм мислел за бизнеса, аз мислех за теб — каза той с крива усмивка. След това усмивката изчезна. — Искях да ти направя удоволствие. Струваше ми се, че ако не мога да спечеля сърцето ти, поне ще заслужи твоето уважение.

— Имаше ги още отначало. И аз обожавам, не, благоговеея пред това, което ти направи за бизнеса. — Тя го погледна втренчено. — Но наистина мислех, че е по-добре да разпределиш част от задълженията си на други. Искам да ми отделяш повече време, Нийл! Искам да вършим разни неща заедно — от време на време да излизаме на романтични обеди, да играем тенис, да заминаваме някъде за края на седмицата... където и да е!

Той примигна.

— Струва ми се, че ще мога да го уредя.

— И искам утре да дойда с теб във Вашингтон.

— Не.

— Защо?

— Защото аз няма да ходя там.

Тя го погледна за момент.

— Защо?

— Бен може да се справи.

— Но ти си най-подходящият за тази работа! Знаеш това, знам го и аз.

— Става въпрос за сблъсък на интересите.

— Не вярвам! Бях ядосана, иначе никога нямаше да ти го предложа.

— Сега си дипломатична — подразни я той.

— Не съм!

Той стана сериозен.

— Докато шофирах, много мислих за положението. Отначало не знаех, че ще се състезаваме с „Уитнауър-Дъгълс“ за този договор, но трябва да си призная, че когато го разбрах, изпитах голямо удовлетворение. Искам да кажа, че може и да не се класираме за договора. Офертите са запечатани и аз няма как да разбера кой какво е предложил. Договорът може да получи „Уитнауър-Дъгълс“ или някой друг участник. Но изпитах огромно удоволствие, че „Джойс Ентърпрайзис“ е в състояние да се състезава наравно с „Уитнауър-Дъгълс“.

— В това няма нищо лошо.

— Важното е, че вече съм си отмъстил.

— Да, но с усилена честна работа и с качества. Нийл, не всеки би могъл да направи това, което направи ти. „Джойс Ентърпрайзис“ западаше. Ти изправи корпорацията на крака. Ако ти не искаш да приемеш договора, аз ще го приема.

Нейната гордост го поласка.

— Ще го приемеш, нали?

— Да. — Тя се замисли за момент. — А какво ще кажеш за адвокатската си практика? Ти точно с това искаше да се занимаваш. Не ти ли липсва?

— В „Джойс“ се занимавах с право и с много други неща. Струва ми се, че сега не е моментът да разменяме местата си с Бен. Искам да запазя ръководната си позиция, защото ми е приятно да решавам кога и какво ще правим, но не ми трябва никаква, претенциозна титла и не искам цялата отговорност, която носех досега. — Той замълча. — А ти? Ти преподаваше и точно това искаше да правиш. Не ти ли липсва?

— Не — отговори твърдо тя, после се замисли. — Може би съм го надживяла. Може би вече нямам нужда от това. То е запълнило празнина в живота ми, но вече тази празнина е изчезнала. Изпитвам много по-голямо удовлетворение да ти бъда помощничка.

Той я прегърна.

— Кое то спомена преди малко — нещата, които можем да вършим заедно, и аз ги искам, Диърдри. Ние не сме имали меден месец.

— Имахме го, преди да се оженим.

— Но аз искам още един. Истински. В луксозна къщичка някъде, където е топло, да пием шампанско при залез-слънце, да се печем на

плажа с часове, да ни чистят, перат, да ни сервират в стаята.

Диърдри му се усмихна дяволито.

— Какво стана с мъжа, който можеше всичко да прави сам?

— Той иска да се съсредоточи единствено върху съпругата си.

Това престъпление ли е?

— Ти си адвокат. Ти ще кажеш.

Но той не каза. Целуна я толкова убедително и сладко, че Диърдри изобщо не я интересуваха дали бяха престъпили буквата на закона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.